

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	<i>I Meddelelser</i>	
	Europa-Parlamentet	
	<i>Besvarede skriftlige forespørgsler</i>	
(98/C 187/01)	E-2352/97 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Udbud af konsulentarbejde i forbindelse med Rom Kommunes privatisering af ACEA (supplerende svar) .	1
(98/C 187/02)	E-2530/97 af Leonie van Bladel til Kommissionen Om: Tvivl om effektiv kontrol med den finansielle bistand til Surinam	2
(98/C 187/03)	E-3209/97 af Nikitas Kaklamanis til Kommissionen Om: Udnyttelsesgraden for bevillinger til Delors II-pakken	3
(98/C 187/04)	E-3264/97 af María Estevan Bolea til Kommissionen Om: Jordoliekokks og cementfabrikker	4
(98/C 187/05)	E-3297/97 af Nikitas Kaklamanis til Kommissionen Om: Bestræbelser på at omgå miljølovgivningen i Grækenland	4
(98/C 187/06)	E-3421/97 af Mihail Papayannakis til Kommissionen Om: Gennemførelse af Fællesskabets miljølovgivning	5
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-3297/97 og E-3421/97	5
(98/C 187/07)	E-3300/97 af Angela Sierra González til Kommissionen Om: Britiske importbegrænsninger for produkter, der stammer fra De Kanariske Øer	6
(98/C 187/08)	P-3353/97 af Caroline Jackson til Kommissionen Om: Amsterdam-traktaten: Erklæring om kvaliteten af EF-lovgivningens affattelse	6
(98/C 187/09)	E-3361/97 af Anita Pollack til Kommissionen Om: Miljøuddannelse	7
(98/C 187/10)	E-3384/97 af Jaak Vandemeulebroucke til Kommissionen Om: Ansøgningsformular til stillinger i Det Europæiske Miljøagentur (København)	7
(98/C 187/11)	E-3407/97 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Reklamekampagner, der krænker den menneskelige værdighed og den gode smag	8

Pris: 30 ECU

(Fortsættes på næste side)

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>fortsat</i>)	Side
(98/C 187/12)	P-3428/97 af Georg Jarzembowski til Kommissionen Om: Satellitnavigationssystemet GNSS	9
(98/C 187/13)	E-3460/97 af Amedeo Amadeo til Kommissionen Om: Det Fælles Forskningscenter i Ispra	10
(98/C 187/14)	E-3465/97 af José García-Margallo y Marfil til Kommissionen Om: Agenda 2000: Spanien, Den Tjekkiske Republik og Samhørighedsfonden	11
(98/C 187/15)	E-3466/97 af José García-Margallo y Marfil til Kommissionen Om: Agenda 2000: Spanien, Polen, Ungarn, Tjekkiet og Samhørighedsfonden	11
(98/C 187/16)	E-3467/97 af José García-Margallo y Marfil til Kommissionen Om: Agenda 2000: Den Tjekkiske Republik og Samhørighedsfonden	12
(98/C 187/17)	E-3468/97 af José García-Margallo y Marfil til Kommissionen Om: Agenda 2000: Lande i Samhørighedsfonden i år 2003	12
(98/C 187/18)	E-3469/97 af José García-Margallo y Marfil til Kommissionen Om: Agenda 2000: Ungarn og Samhørighedsfonden	12
(98/C 187/19)	E-3470/97 af José García-Margallo y Marfil til Kommissionen Om: Agenda 2000: Polen og Samhørighedsfonden	13
(98/C 187/20)	E-3471/97 af José García-Margallo y Marfil til Kommissionen Om: Agenda 2000: Spanien, Polen og Samhørighedsfonden	13
(98/C 187/21)	E-3472/97 af José García-Margallo y Marfil til Kommissionen Om: Agenda 2000: Spanien, Ungarn og Samhørighedsfonden	14
(98/C 187/22)	E-3476/97 af José García-Margallo y Marfil til Kommissionen Om: Agenda 2000: Samhørighedsfonden og nye medlemsstater	14
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-3465/97, E-3466/97, E-3467/97, E-3468/97, E-3469/97, E-3470/97, E-3471/97, E-3472/97 og E-3476/97	14
(98/C 187/23)	E-3482/97 af Panayotis Lambrias til Kommissionen Om: Privatpersoners deltagelse i kontrollen med håndhævelsen af EU's retsakter	15
(98/C 187/24)	E-3502/97 af Eryl McNally til Kommissionen Om: Bestikkelse i EU-medlemsstaterne	15
(98/C 187/25)	E-3529/97 af José Barros Moura til Kommissionen Om: Pintasilgo-beretningen	16
(98/C 187/26)	E-3532/97 af Hiltrud Breyer til Kommissionen Om: Miljøindvirkningsvurdering	17
(98/C 187/27)	E-3533/97 af Nikitas Kaklamanis til Rådet Om: Tyrkisk aggression over for Grækenland	17
(98/C 187/28)	E-3541/97 af James Moorhouse til Rådet Om: Transseksuelle borgere i Den Europæiske Union	18
(98/C 187/29)	E-3545/97 af Gerardo Fernández-Albor til Kommissionen Om: Fremskridt i forbindelse med harmonisering af bilers nummerplader	19
(98/C 187/30)	E-3550/97 af Giuseppe Rauti til Kommissionen Om: Afskaffelse af geografiundervisningen i Italien	19
(98/C 187/31)	E-3802/97 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Afskaffelse af geografi i skolernes pensum i Italien	19
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-3550/97 og E-3802/97	20
(98/C 187/32)	E-3551/97 af Gianni Tamino til Kommissionen Om: Eksperimenter med fostre	20
(98/C 187/33)	E-3552/97 af Gianni Tamino til Kommissionen Om: Støtte jf. forordning (EØF) nr. 1318/93 til salg af amerikansk oksekød fra Colorado i Italien	21
(98/C 187/34)	E-3553/97 af Jan Sonneveld og Jan Mulder til Kommissionen Om: Mindre producenter af generiske plantebeskyttelsesmidler i Den Europæiske Union	21

<u>Informationsnummer</u>	Indhold <i>(fortsat)</i>	Side
(98/C 187/35)	E-3561/97 af Jens-Peter Bonde til Kommissionen Om: Støjkrav til maskiner og maskinrum	23
(98/C 187/36)	E-3562/97 af Allan Macartney til Kommissionen Om: Franske blokader med lastvogne og fiskerfartøjer – stadig ingen kompensation til fragtfirmaer	23
(98/C 187/37)	E-3578/97 af Klaus Lukas til Kommissionen Om: Euro og prisenemskuelighed	24
(98/C 187/38)	E-3598/97 af Ernesto Caccavale til Kommissionen Om: Dårlig udnyttelse af samarbeidsmidler	25
(98/C 187/39)	E-3604/97 af Franz Linser til Kommissionen Om: Transeuropæiske net – Tunnellen mellem Brenner-Basis	25
(98/C 187/40)	E-3607/97 af José García-Margallo y Marfil til Kommissionen Om: Meddelelse fra Kommissionen om konsekvenserne af euroens indførelse for kapitalmarkederne (KOM(97)0337)	26
(98/C 187/41)	E-3608/97 af José García-Margallo y Marfil til Kommissionen Om: Meddelelse fra Kommissionen om konsekvenserne af euroens indførelse for kapitalmarkederne (KOM(97)0337)	27
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-3607/97 og E-3608/97	27
(98/C 187/42)	P-3616/97 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Gennemførelse af forordning 3577/92	27
(98/C 187/43)	E-3621/97 af Giuseppe Rauti til Kommissionen Om: Beskyttelse af arbejdsvilkårene for personale inden for kommerciel flyvning	29
(98/C 187/44)	E-3624/97 af Luciano Vecchi til Kommissionen Om: Garantier, der kræves i forbindelse med adgang til beskæftigelsesinitiativer i Østrig	29
(98/C 187/45)	E-3625/97 af Luciano Vecchi til Kommissionen Om: Garantier, der kræves i forbindelse med adgang til beskæftigelsesinitiativer i Belgien	30
(98/C 187/46)	E-3626/97 af Luciano Vecchi til Kommissionen Om: Garantier, der kræves i forbindelse med adgang til beskæftigelsesinitiativer i Danmark	30
(98/C 187/47)	E-3627/97 af Luciano Vecchi til Kommissionen Om: Garantier, der kræves i forbindelse med adgang til beskæftigelsesinitiativer i Finland	30
(98/C 187/48)	E-3628/97 af Luciano Vecchi til Kommissionen Om: Garantier, der kræves i forbindelse med adgang til beskæftigelsesinitiativer i Frankrig	30
(98/C 187/49)	E-3629/97 af Luciano Vecchi til Kommissionen Om: Garantier, der kræves i forbindelse med adgang til beskæftigelsesinitiativer i Tyskland	31
(98/C 187/50)	E-3630/97 af Luciano Vecchi til Kommissionen Om: Garantier, der kræves i forbindelse med adgang til beskæftigelsesinitiativer i Grækenland	31
(98/C 187/51)	E-3631/97 af Luciano Vecchi til Kommissionen Om: Garantier, der kræves i forbindelse med adgang til beskæftigelsesinitiativer i Irland	31
(98/C 187/52)	E-3632/97 af Luciano Vecchi til Kommissionen Om: Garantier, der kræves i forbindelse med adgang til beskæftigelsesinitiativer i Luxembourg	31
(98/C 187/53)	E-3633/97 af Luciano Vecchi til Kommissionen Om: Garantier, der kræves i forbindelse med adgang til beskæftigelsesinitiativer i Nederlandene	32
(98/C 187/54)	E-3634/97 af Luciano Vecchi til Kommissionen Om: Garantier, der kræves i forbindelse med adgang til beskæftigelsesinitiativer i Portugal	32
(98/C 187/55)	E-3635/97 af Luciano Vecchi til Kommissionen Om: Garantier, der kræves i forbindelse med adgang til beskæftigelsesinitiativer i Det Forenede Kongerige ...	32
(98/C 187/56)	E-3636/97 af Luciano Vecchi til Kommissionen Om: Garantier, der kræves i forbindelse med adgang til beskæftigelsesinitiativer i Spanien	32

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>fortsat</i>)	Side
(98/C 187/57)	E-3637/97 af Luciano Vecchi til Kommissionen Om: Garantier, der kræves i forbindelse med adgang til beskæftigelsesinitiativer i Sverige	33
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-3624/97, E-3625/97, E-3626/97, E-3627/97, E-3628/97, E-3629/97, E-3630/97, E-3631/97, E-3632/97, E-3633/97, E-3634/97, E-3635/97, E-3636/97 og E-3637/97	33
(98/C 187/58)	E-3638/97 af Christof Tannert til Kommissionen Om: EU-dækkende anerkendelse af uddannelse inden for socialpædagogik og socialpleje i Berlin	33
(98/C 187/59)	E-3639/97 af David Martin til Kommissionen Om: Primater til videnskabelige formål	34
(98/C 187/60)	E-3640/97 af David Martin til Kommissionen Om: Forsøg med vilde dyr	35
(98/C 187/61)	E-3642/97 af Clive Needle til Kommissionen Om: Stigningen i antallet af tuberkulosetilfælde	36
(98/C 187/62)	E-3643/97 af Clive Needle til Kommissionen Om: Stigningen i antallet af tuberkulosetilfælde	36
(98/C 187/63)	E-3644/97 af Clive Needle til Kommissionen Om: Stigningen i antallet af tuberkulosetilfælde	37
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-3642/97, E-3643/97 og E-3644/97	37
(98/C 187/64)	E-3659/97 af María Izquierdo Rojo til Kommissionen Om: Bilfri byer	38
(98/C 187/65)	E-3679/97 af Patricia McKenna til Rådet Om: Statsundertrykkelse i Burma	38
(98/C 187/66)	E-3692/97 af Kirsi Piha til Kommissionen Om: Virkningerne af ændringerne i Phare-programmet for Estland	39
(98/C 187/67)	E-3699/97 af Kirsi Piha til Kommissionen Om: Anvendelsen af Phare-midlerne i Estland	39
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-3692/97 og E-3699/97	40
(98/C 187/68)	E-3693/97 af Kirsi Piha til Kommissionen Om: Anvendelsen af Phare-midlerne i Den Tjekkiske Republik	40
(98/C 187/69)	E-3695/97 af Kirsi Piha til Kommissionen Om: Anvendelsen af Phare-midlerne i Ungarn	42
(98/C 187/70)	E-3701/97 af Raimo Ilaskivi til Kommissionen Om: Virkningerne af den franske transportstrejke på udenlandske transportører	43
(98/C 187/71)	E-3702/97 af Marjo Matikainen-Kallström til Kommissionen Om: Nedsættelse og harmonisering af grænserne for spritkørsel i EU	43
(98/C 187/72)	E-3711/97 af José Barros Moura til Kommissionen Om: Skolebusser i EU	44
(98/C 187/73)	E-3716/97 af Heidi Hautala til Rådet Om: Bortførelser af børn	45
(98/C 187/74)	E-3718/97 af Stelios Argyros til Kommissionen Om: Bevarelse af det gamle tempel for den epikuræiske Apollon i Vasses, Figalia	46
(98/C 187/75)	E-3722/97 af Gianni Tamino til Kommissionen Om: Lov om vurdering af indvirkning på miljøet i provinsen Bolzano (Italien)	46
(98/C 187/76)	E-3733/97 af Yves Verwaerde til Kommissionen Om: Højtideligholdelse af biografens hundredår	47
(98/C 187/77)	E-3747/97 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Pilotprojekter for byer	48

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>fortsat</i>)	Side
(98/C 187/78)	P-3755/97 af Cristiana Muscardini til Rådet Om: Politisk asyl til kurdere	49
(98/C 187/79)	E-3927/97 af Giampaolo D'Andrea, Pierluigi Castagnetti, Antonio Graziani, Gerardo Bianco og Maria Colombo Svevo til Rådet Om: Ulovlig indvandring	49
(98/C 187/80)	P-0109/98 af Guido Viceconte til Rådet Om: Tilstrømningen af flygtninge ved Den Europæiske Unions sydøstlige kyster	49
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler P-3755/97, E-3927/97 og P-0109/98	50
(98/C 187/81)	E-3761/97 af Patricia McKenna til Rådet Om: Anholdelse af menneskerettighedsaktivist i Sydkorea	50
(98/C 187/82)	E-3762/97 af Allan Macartney til Kommissionen Om: Bortskaffelse af OP Sheep Dip (desinfektionsmiddel til fårevask) og forurening af grundvandet	51
(98/C 187/83)	E-3764/97 af Cristiana Muscardini, Gastone Parigi og Amedeo Amadeo til Kommissionen Om: Ensartede standarder for sikkerheden i trykkamre	52
(98/C 187/84)	E-3769/97 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Restriktioner for udøvelsen af advokatvirksomhed	53
(98/C 187/85)	E-3781/97 af Reimer Böge, Lutz Goepel, Agnes Schierhuber, Honor Funk, Christa Klab, Hedwig Keppelhoff-Wiechert og Xaver Mayer til Kommissionen Om: Direktiv 91/628/EØF om beskyttelse af dyr under transport, hygiejneproblemer i forbindelse med anvendelse af mellemstationer til avlsdyr	54
(98/C 187/86)	E-3790/97 af Ian White til Kommissionen Om: Affaldsbehandlingsanlæg i Casares	55
(98/C 187/87)	E-3793/97 af José García-Margallo y Marfil til Kommissionen Om: Blokade af de franske landeveje: analyse af skaderne	55
(98/C 187/88)	E-3794/97 af José García-Margallo y Marfil til Kommissionen Om: Blokade af de franske landeveje: undersøgelse af skaderne	56
(98/C 187/89)	E-3795/97 af José García-Margallo y Marfil til Kommissionen Om: Blokade af de franske landeveje: effektivering af skadeserstatningerne	56
(98/C 187/90)	E-3796/97 af José García-Margallo y Marfil til Kommissionen Om: Blokade af de franske landeveje: initiativer til sociallovgivning	57
(98/C 187/91)	E-3797/97 af José García-Margallo y Marfil til Kommissionen Om: Blokade af de franske landeveje: Hul i sociallovgivningen	57
(98/C 187/92)	E-3798/97 af José García-Margallo y Marfil til Kommissionen Om: Blokade af de franske landeveje: Foranstaltninger over for den franske regering	57
(98/C 187/93)	E-3799/97 af José García-Margallo y Marfil til Kommissionen Om: Blokade af de franske landeveje: Retsmidler til beskyttelse af det indre marked	58
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-3793/97, E-3794/97, E-3795/97, E-3796/97, E-3797/97, E-3798/97 og E-3799/97	58
(98/C 187/94)	E-3800/97 af Gianni Tamino til Kommissionen Om: Anvendelse af lasergeværer i de europæiske byer med det formål at »kontrollere« det vilde dyreliv	59
(98/C 187/95)	E-3801/97 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Ligestilling af eksamensbeviser	60
(98/C 187/96)	E-3803/97 af José Apolinário til Kommissionen Om: FIUF og turismen	61
(98/C 187/97)	E-3804/97 af José Apolinário til Kommissionen Om: Den Europæiske Socialfond og turismen	61
(98/C 187/98)	E-3805/97 af José Apolinário til Kommissionen Om: EUGFL, Udviklingssektionen, og turismen	61

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>fortsat</i>)	Side
(98/C 187/99)	P-3806/97 af Roberto Mezzaroma til Kommissionen Om: Konstruktion af Messina-broen	62
(98/C 187/100)	E-3811/97 af Hilde Hawlicek til Kommissionen Om: Tolddiskriminering af videokameraer med diverse tilslutningsindgange	62
(98/C 187/101)	E-3829/97 af Wilfried Telkämper til Kommissionen Om: Gennemførelse af direktivet om dyrs og planters levesteder på Söllingen lufthavns arealer	63
(98/C 187/102)	E-3831/97 af María Sornosa Martínez til Kommissionen Om: Marjal de Pego-Oliva	64
(98/C 187/103)	E-3832/97 af Jean-Pierre Bébéar til Kommissionen Om: Evin-loven og begrænsning af den frie bevægelighed	66
(98/C 187/104)	E-3833/97 af Hedy d'Ancona til Kommissionen Om: Rådets forordning (EF) nr. 1292/96 og forpligtelsen til at yde fødevarerhjælp til Etiopien via Euronaid	67
(98/C 187/105)	E-3834/97 af Hedy d'Ancona til Kommissionen Om: Rådets forordning (EF) nr. 1292/96 og forpligtelsen til at yde fødevarerhjælp til Etiopien via Euronaid	67
(98/C 187/106)	E-3835/97 af Hedy d'Ancona til Kommissionen Om: Rådets forordning (EF) nr. 1292/96 og forpligtelsen til at yde fødevarerhjælp til Etiopien via Euronaid	67
(98/C 187/107)	E-3836/97 af Hedy d'Ancona til Kommissionen Om: Rådets forordning (EF) nr. 1292/96 og forpligtelsen til at yde fødevarerhjælp til Etiopien via Euronaid	67
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-3833/97, E-3834/97, E-3835/97 og E-3836/97	67
(98/C 187/108)	E-3842/97 af Enrique Barón Crespo til Kommissionen Om: Opsplitning af ERICSSON SA i Spanien	68
(98/C 187/109)	E-3844/97 af Kirsi Piha til Kommissionen Om: EU-undtagelse for Finlands alkoholimport	69
(98/C 187/110)	E-3850/97 af Jean-Pierre Bébéar til Kommissionen Om: BSE: industriel anvendelse af talg	70
(98/C 187/111)	P-3851/97 af Rijk van Dam til Kommissionen Om: Religionsfrihed i Marokko	70
(98/C 187/112)	E-3855/97 af Carlos Robles Piquer til Kommissionen Om: Fremtiden for teknologiparkerne i Den Europæiske Union	71
(98/C 187/113)	E-3857/97 af Carlos Robles Piquer til Kommissionen Om: Manglende besættelse af den ledige stilling som direktør for Institutet for Teknologiske Fremtidsstudier (IPTS) i Sevilla	72
(98/C 187/114)	E-3859/97 af Kirsi Piha til Kommissionen Om: Decentralisering af Parlamentets aktiviteter	72
(98/C 187/115)	E-3865/97 af José Valverde López til Kommissionen Om: Gasledning Magreb-Europa	73
(98/C 187/116)	E-3867/97 af José Valverde López til Kommissionen Om: Eksport af olivenolie	73
(98/C 187/117)	E-3871/97 af Amedeo Amadeo til Kommissionen Om: Den europæiske industris konkurrencedygtighed	74
(98/C 187/118)	E-3884/97 af Amedeo Amadeo og Spalato Belleré til Kommissionen Om: Motordrevne køretøjer til transport af farligt gods	74
(98/C 187/119)	E-3885/97 af Amedeo Amadeo og Spalato Belleré til Kommissionen Om: Motordrevne køretøjer til transport af farligt gods	75
(98/C 187/120)	E-3889/97 af Marlene Lenz til Kommissionen Om: Gennemførelse af Rådets direktiv 91/439/EØF af 29. juli 1991	76

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>fortsat</i>)	Side
(98/C 187/121)	E-3891/97 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Organisationer til forvaltning af udgifter under EUGFL – garantisektionen	77
(98/C 187/122)	E-3892/97 af Graham Watson til Kommissionen Om: Diskrimination af roma-folket i Den Tjekkiske Republik	77
(98/C 187/123)	E-3893/97 af Gerardo Fernández-Albor til Kommissionen Om: Den Europæiske Unions strategi for skovbruget	78
(98/C 187/124)	E-3894/97 af Gerardo Fernández-Albor til Kommissionen Om: Fremme af Kommissionens særlige undersøgelser	78
(98/C 187/125)	E-3899/97 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Det italienske fjernsynsprogram RAI International og beskyttelse af oplysninger	79
(98/C 187/126)	E-3903/97 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Særlige foranstaltninger for ømråder	80
(98/C 187/127)	E-3905/97 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Malpensa-lufthavnen (Milano)	81
(98/C 187/128)	E-3956/97 af Cristiana Muscardini, Amedeo Amadeo og Carlo Secchi til Kommissionen Om: Malpensa-lufthavnen (Milano)	81
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-3905/97 og E-3956/97	82
(98/C 187/129)	E-3906/97 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Strukturfondene i Toscana og krænkelse af jordskælvs forebyggende lovgivning	82
(98/C 187/130)	E-3911/97 af Hiltrud Breyer til Kommissionen Om: Seveso-direktivet	83
(98/C 187/131)	E-3912/97 af Hiltrud Breyer til Kommissionen Om: Seveso-direktivet	84
(98/C 187/132)	E-3914/97 af Hiltrud Breyer til Kommissionen Om: Seveso-direktivet	86
(98/C 187/133)	E-3915/97 af Ria Oomen-Ruijten til Kommissionen Om: Organisk psykosyndrom	87
(98/C 187/134)	E-3916/97 af Marianne Thyssen til Kommissionen Om: Udtalelse fra WTO-panelet vedrørende hormoner	88
(98/C 187/135)	P-3917/97 af José Apolinário til Kommissionen Om: Valgbare foranstaltninger inden for rammerne af INTERREG II C-initiativet	89
(98/C 187/136)	P-3919/97 af Edouard des Places til Kommissionen Om: Situationen for levnedsmiddelbranchen »tørrede grønsager«	89
(98/C 187/137)	E-3922/97 af Paul Lannoye til Kommissionen Om: Spredning af pesticider	90
(98/C 187/138)	E-3923/97 af Hedwig Keppelhoff-Wiechert til Kommissionen Om: Støtte til skoleelever via COMENIUS-programmet	91
(98/C 187/139)	E-3925/97 af Graham Mather til Kommissionen Om: Religiøs slagting af får i Frankrig	92
(98/C 187/140)	E-3928/97 af Giampaolo D'Andrea, Pierluigi Castagnetti, Antonio Graziani, Gerardo Bianco og Maria Colombo Svevo til Kommissionen Om: Ulovlig indvandring	93
(98/C 187/141)	E-3929/97 af Florus Wijsenbeek til Kommissionen Om: Hurtigruter for godstransport ad landevej	93
(98/C 187/142)	P-3932/97 af Sérgio Ribeiro til Kommissionen Om: Afvandingsområdet omkring floderne Lis og Seça i Portugal/Sambørighedsfonden	94
(98/C 187/143)	P-3933/97 af Sören Wibe til Kommissionen Om: Ukorrekte dyrlægecertifikater	95

<u>Informationsnummer</u>	Indhold <i>(fortsat)</i>	Side
(98/C 187/144)	P-3934/97 af Reimer Böge til Kommissionen Om: BSE: Inddeling af medlemsstaterne i forskellige risiko-områder	96
(98/C 187/145)	E-3936/97 af Anita Pollack til Kommissionen Om: Fødevarerhygiejne	96
(98/C 187/146)	E-3937/97 af Gordon Adam til Kommissionen Om: Restriktioner med hensyn til spilleres klbskifte indført af British Ice Hockey Association Ltd. (BIHA) og International Ice Hockey Federation (LIHF)	97
(98/C 187/147)	E-3950/97 af Gordon Adam til Kommissionen Om: Restriktioner med hensyn til spilleres klbskifte pålagt af British Ice Hockey Association Ltd. (BIHA) og International Ice Hockey Federation (LIHF)	97
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-3937/97 og E-3950/97	98
(98/C 187/148)	E-3943/97 af Marjo Matikainen-Kallström til Kommissionen Om: Eksotiske uddannelser fra højere læreanstalter	98
(98/C 187/149)	P-3945/97 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Statsstøtte til virksomheder i forfaldne kvarterer i byerne	99
(98/C 187/150)	E-3946/97 af Johannes Swoboda til Kommissionen Om: Ytringsfrihed for »Open Society Institute-Croatia«	99
(98/C 187/151)	E-3953/97 af Marjo Matikainen-Kallström til Kommissionen Om: Støtteansøgninger i forbindelse med regional- og forskningsprogrammer	100
(98/C 187/152)	E-3957/97 af Johanna Maij-Weggen til Kommissionen Om: Menneskerettigheder i Burma	101
(98/C 187/153)	E-3960/97 af Johanna Maij-Weggen og Rijk van Dam til Kommissionen Om: Retten til trosfrihed i Belarus	101
(98/C 187/154)	E-3966/97 af Reimer Böge til Kommissionen Om: Grænseværdier for babymad	102
(98/C 187/155)	E-3970/97 af James Nicholson til Rådet Om: AHN Jae-Ku	103
(98/C 187/156)	E-3971/97 af Paul Lannoye til Kommissionen Om: Sikkerhed inden for luftfarten og livskvalitet i byområder og bymæssige bebyggelser	104
(98/C 187/157)	E-3973/97 af Anneli Hulthén til Kommissionen Om: Ulovlig anvendelse af hormoner i kødproduktionen	104
(98/C 187/158)	E-3974/97 af Anneli Hulthén til Kommissionen Om: Advarselssystem for farlige produkter	105
(98/C 187/159)	P-3976/97 af Xaver Mayer til Kommissionen Om: Salg af propolis	105
(98/C 187/160)	E-3986/97 af Georges Berthu til Rådet Om: Eurosedler – nationale kendetegn	106
(98/C 187/161)	E-3987/97 af Georges Berthu til Rådet Om: Eurosedler – nationale kendetegn	106
(98/C 187/162)	E-3988/97 af Georges Berthu til Rådet Om: Eurosedler – nationale kendetegn	107
(98/C 187/163)	E-3989/97 af Georges Berthu til Rådet Om: Eurosedler – nationale kendetegn	107
(98/C 187/164)	E-3990/97 af Georges Berthu til Rådet Om: Eurosedler – nationale kendetegn	107
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-3986/97, E-3987/97, E-3988/97, E-3989/97 og E-3990/97	107
(98/C 187/165)	P-3994/97 af Eva Kjer Hansen til Kommissionen Om: Indførsel af regelsæt for fangst og opdræt af den europæiske ål	108
(98/C 187/166)	E-4001/97 af Rijk van Dam til Kommissionen Om: Ålefiskeri i Europa	108
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler P-3994/97 og E-4001/97	108

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>fortsat</i>)	Side
(98/C 187/167)	E-4013/97 af Patricia McKenna til Kommissionen Om: Dublins sporsystem, Luas	109
(98/C 187/168)	E-4017/97 af Niels Sindal til Kommissionen Om: Blinde passagerer (transport)	110
(98/C 187/169)	E-4023/97 af Panayotis Lambrias til Kommissionen Om: Behandling af psykisk syge i Grækenland	110
(98/C 187/170)	E-4028/97 af Glenys Kinnock til Kommissionen Om: Landminer og EU-støtte	111
(98/C 187/171)	E-4029/97 af Caroline Jackson til Kommissionen Om: Sikring af lastbilladninger	111
(98/C 187/172)	E-4030/97 af Bryan Cassidy til Kommissionen Om: Bestemmelser i Det Forenede Kongerige om producenternes forpligtelser m.h.t. emballageaffald	112
(98/C 187/173)	E-4034/97 af Bryan Cassidy til Kommissionen Om: Bestemmelser i Det Forenede Kongerige om producenternes forpligtelser m.h.t. emballageaffald	112
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-4030/97 og E-4034/97	112
(98/C 187/174)	E-4040/97 af Jesús Cabezón Alonso til Kommissionen Om: Ansøgninger om at blive udpeget til europæisk kulturby	113
(98/C 187/175)	E-4041/97 af Jesús Cabezón Alonso til Kommissionen Om: Kriterier for udpegelse til europæisk kulturby	113
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-4040/97 og E-4041/97	113
(98/C 187/176)	E-4043/97 af Jesús Cabezón Alonso til Kommissionen Om: Løsladelse af cubanske dissidenter	113
(98/C 187/177)	E-4044/97 af Jesús Cabezón Alonso til Kommissionen Om: Udsættelse af forbudet mod drivgarn	114
(98/C 187/178)	E-4046/97 af Ernesto Caccavale til Kommissionen Om: Overtrædelse af bestemmelserne om europæiske offentlige kontrakter	114
(98/C 187/179)	P-4051/97 af Monica Baldi til Kommissionen Om: Fondiaria Assicurazioni	115
(98/C 187/180)	P-4053/97 af Phillip Whitehead til Kommissionen Om: Import af farligt kinesisk fyrværkeri	116
(98/C 187/181)	E-4056/97 af Yiannis Roubatis til Kommissionen Om: Sanktionerne imod Irak og deres følger for landets befolkning	117
(98/C 187/182)	E-4060/97 af Glenys Kinnock til Kommissionen Om: Forslag om at slå mål nr. 2 og nr. 5b sammen	118
(98/C 187/183)	P-4066/97 af Nel van Dijk til Kommissionen Om: Anvendelse af sprøjtegift rammer også borgerne	118
(98/C 187/184)	E-4070/97 af Phillip Whitehead til Kommissionen Om: Næringsdeklaration af levnedsmidler	119
(98/C 187/185)	E-4072/97 af Phillip Whitehead til Kommissionen Om: Næringsdeklaration af levnedsmidler	119
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-4070/97 og E-4072/97	120
(98/C 187/186)	E-4071/97 af Phillip Whitehead til Kommissionen Om: Næringsdeklaration af levnedsmidler	120
(98/C 187/187)	P-4080/97 af Luigi Florio til Kommissionen Om: Italiens finanspolitik og Maastricht-kriterierne	120
(98/C 187/188)	P-4081/97 af Lutz Goepel til Kommissionen Om: Strukturen inden for landbrugene i EU	121
(98/C 187/189)	E-4084/97 af Wolfgang Kreissl-Dörfler til Kommissionen Om: Kartografering af de oprindelige befolkningers territorier i Amazonas-området	122

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>fortsat</i>)	Side
(98/C 187/190)	E-4085/97 af Wolfgang Kreissl-Dörfler til Kommissionen Om: Kartografering af de oprindelige befolkningers territorier i Amazonas-området	122
(98/C 187/191)	E-4086/97 af Wolfgang Kreissl-Dörfler til Kommissionen Om: Kartografering af de oprindelige befolkningers territorier i Amazonas-området	123
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-4084/97, E-4085/97 og E-4086/97	123
(98/C 187/192)	E-4088/97 af Nikitas Kaklamanis til Kommissionen Om: Fuldstændige oplysninger om finansiel støtte til Middelhavslandene	123
(98/C 187/193)	E-4091/97 af Peter Truscott til Kommissionen Om: Bevillinger til Hertfordshire fra 1994-1997 fra udviklingsfonden for skovbrug og bevillingerne fra den fælles landbrugspolitik	124
(98/C 187/194)	E-4110/97 af Mihail Papayannakis til Kommissionen Om: Biologisk rensningsanlæg i Patras	124
(98/C 187/195)	E-4111/97 af Anita Pollack til Kommissionen Om: Gennemførelse af direktivet om levesteder	125
(98/C 187/196)	E-4112/97 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Begrænsninger for spanske investeringer i fiskerfartøjer, der sejler under fransk flag	125
(98/C 187/197)	E-4115/97 af Yves Verwaerde til Kommissionen Om: Bedre inddragelse af det civile samfund i EU's partnerskab med AVS-landene	126
(98/C 187/198)	E-4122/97 af Anita Pollack til Kommissionen Om: EU-miljømærket	127
(98/C 187/199)	E-4126/97 af Claude Desama til Kommissionen Om: Eurocontrols situation	127
(98/C 187/200)	P-4129/97 af Maartje van Putten til Kommissionen Om: Den humanitære situation i Sierra Leone	128
(98/C 187/201)	E-4132/97 af Reimer Böge til Kommissionen Om: Østersø-fiskeripolitik	129
(98/C 187/202)	E-4141/97 af Laura González Álvarez og Pedro Marset Campos til Kommissionen Om: Manglende information til de europæiske samarbejdsudvalg	130
(98/C 187/203)	E-4218/97 af Laura González Álvarez, Pedro Marset Campos og Alonso Puerta til Kommissionen Om: Manglende information til de europæiske samarbejdsudvalg	130
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-4141/97 og E-4218/97	131
(98/C 187/204)	P-4150/97 af José Barros Moura til Kommissionen Om: EU-finansiering af vandkraftprojekter i Spanien	131
(98/C 187/205)	P-4151/97 af Bárbara Dührkop Dührkop til Kommissionen Om: Mistede fællesskabsarbejdspladser på grund af fiskeriprotokollen mellem EU og Letland	132
(98/C 187/206)	P-4153/97 af Antonio Tajani til Kommissionen Om: Samlede tilladte fangstmængder for tunfisk i Middelhavet	133
(98/C 187/207)	P-4154/97 af Karin Riis-Jørgensen til Kommissionen Om: Overvågning af kapacitetsgrænser for MTW-værftet i det tidligere Østtyskland	134
(98/C 187/208)	P-4165/97 af Alman Metten til Kommissionen Om: Tyveri af ordrer ved hjælp af statsstøtte	135
(98/C 187/209)	E-4168/97 af Eryl McNally til Kommissionen Om: Finansiering i EU af forskning i skader som følge af strålebehandling og bedste praksis i andre EU-lande	136
(98/C 187/210)	P-4194/97 af Hiltrud Breyer til Kommissionen Om: Gendiagnose via chips	137

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>fortsat</i>)	Side
(98/C 187/211)	E-4220/97 af Maartje van Putten til Kommissionen Om: Mærkning af levnedsmidler – læselighed	138
(98/C 187/212)	P-4231/97 af Undine-Uta Bloch von Blottnitz til Kommissionen Om: EU-støtte til en højreekstremistisk organisation i Sverige	138
(98/C 187/213)	E-0012/98 af Philippe Monfils til Kommissionen Om: Gennemførelse af Daphné-programmet	139
(98/C 187/214)	P-0025/98 af Glenys Kinnock til Kommissionen Om: Situationen i Algeriet	139
(98/C 187/215)	E-0047/98 af Mark Watts til Kommissionen Om: Henvisninger på korrespondance	140
(98/C 187/216)	E-0074/98 af Stéphane Buffetaut og Françoise Seillier til Rådet Om: Den nye artikel 13 (tidligere 6A) i EF-traktaten	140
(98/C 187/217)	E-0093/98 af Nikitas Kaklamanis til Kommissionen Om: Tyrkiet og anti-personelminer	141
(98/C 187/218)	P-0167/98 af David Hallam til Kommissionen Om: Brug af terrængående firehjulstrukne køretøjer på smalle landeveje	142
(98/C 187/219)	P-0195/98 af Helena Torres Marques til Kommissionen Om: Projekter under Raphael-programmet	142

I

(Meddelelser)

EUROPA-PARLAMENTET

BESVAREDE SKRIFTLIGE FORESPØRGSLER

(98/C 187/01)

SKRIFTLIG FORESPØRGESEL E-2352/97**af Roberta Angelilli (NI) til Kommissionen***(10. juli 1997)*

Om: Udbud af konsulentarbejde i forbindelse med Rom Kommunes privatisering af ACEA

I svaret på forespørgsel P-1071/97 ⁽¹⁾ om Rom Kommunes offentlige udbud af konsulentarbejde i forbindelse med privatisering af Det Kommunale Energi- og Miljøselskab (ACEA) oplyste Kommissionen, at direktiv 92/50/EØF ⁽²⁾, eftersom den placerede kontrakt var på 327.726.000 lire uden moms, ikke fandt anvendelse, fordi der heri fastsættes et minimum for direktivets anvendelse på 200.000 ecu uden moms. Nærmere oplyste Kommissionen imidlertid også, at mindstebeløbet på 200.000 ecu ikke refererede til værdien af den placerede kontrakt, men til udbudsaftalens »anslåede« værdi ved udbuddets bekendtgørelse. Havde den af kommunen anslåede værdi af udbudsaftalen derfor været over 200.000 ecu, havde kommunen virkelig overtrådt de europæiske forskrifter.

Af referatet af Roms kommunalbestyrelses forhandlinger (nr. 1937 fra 1995), hvori man bekendtgjorde udbuddet af konsulentarbejde i forbindelse med privatiseringen af ACEA, fremgår det slet ikke, at udbudsaftalens værdi er anslået. Det ser således ud til, at Roms Kommune har overtrådt bestemmelserne to gange ved dels ikke at have sendt udbudsbekendtgørelsen, dels ikke i forvejen at have anslået aftalens værdi. Alligevel står der helt klart på side 5 i kommunalbestyrelsens forhandlingsreferat nr. 1937, at »Rom Kommune pr. telefax sender udbudsbekendtgørelsen til Kontoret for De Europæiske Fællesskabers Officielle Publikationer og senere bekræfter den pr. anbefalet skrivelse«.

Kan Kommissionen på den baggrund oplyse,

1. om Rom Kommunes manglende fastsættelse af den anslåede værdi af udbudsaftalen samt den senere manglende fremsendelse af udbudsbekendtgørelsen til Publikationskontoret betyder overtrædelse af direktiv 92/50/EØF?
2. hvilke foranstaltninger den i bekræftende fald agter at træffe for at sørge for, at fællesskabsretten atter overholdes?
3. om udbuddet af konsulentarbejde i bekræftende fald ud fra det ovennævnte kan betragtes som mangelfuldt fra begyndelsen og dermed som ugyldigt?

⁽¹⁾ EFT C 373 af 9.12.1997, s. 60.

⁽²⁾ EFT L 209 af 24.7.1992, s. 1.

Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(4. februar 1998)

Som tillæg til svar af 16. september 1997 ⁽¹⁾ kan Kommissionen nu give følgende oplysninger:

De italienske myndigheder har til Kommissionen opgivet, at de ved fax af 13. juli 1995 til Kontoret for De Europæiske Fællesskabers Officielle Publikationer sendte udbudsbekendtgørelsen vedrørende Roms kommunes aftale om tjenesteydelser med henblik på bistand og rådgivning i forbindelse med omstrukturering, omlægning og eventuel opvurdering gennem privatisering af Azienda comunale energia e ambiente (det kommunale energi- og miljøelskab). De har forevist en kvittering, der er udstedt af det italienske postvæsen, og hvoraf det fremgår, at der ganske rigtigt blev sendt en fax til Luxembourg den 13. juli 1995.

Publikationskontoret har på sin side bekræftet over for Kommissionen, at det modtog et dokument den 17. juli 1995 på to sider, hvoraf den første på øverste halvdel indeholder forsendelsesoplysninger. Teksten kunne godt være den pågældende udbudsbekendtgørelse, men på grund af sin ulæselighed blev den anset for en bekræftelse på en tidligere forsendelse, der vedrørte en anden udbudsbekendtgørelse om tjenesteydelser for Roms kommune, nemlig den om rådgivning i forbindelse med eventuel evaluering og eventuel styring af proceduren vedrørende opvurdering eller omlægning eller privatisering af Azienda comunale centrale del latte (den kommunale mælkeforsyning), hvis udformning i øvrigt er meget lig den, der vedrører Azienda comunale energia e ambiente.

At udbudsbekendtgørelsen ikke blev offentliggjort skyldtes altså dårlig håndtering fra det italienske postvæsens side, idet det ikke sendte forsendelsesoplysningerne på en side for sig, hvilket førte til, at Kontoret for De Europæiske Fællesskabers Officielle Publikationer begik en fejl.

⁽¹⁾ EFT C 82 af 17.3.1998, s. 62.

(98/C 187/02)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2530/97
af Leonie van Bladel (UPE) til Kommissionen
(24. juli 1997)

Om: Tvivl om effektiv kontrol med den finansielle bistand til Surinam

1. Mener Kommissionen ikke, at udnævnelsen af den tidligere surinamske diktator, Desi Bouterse, til den meget indflydelsesrige stilling som »Adviseur van Staat« for Republikken Surinam må give anledning til, at samarbejdet mellem Den Europæiske Union og Surinam tages op til fornyet overvejelse, både fordi Bouterse af de nederlandske justitsmyndigheder mistænkes for at være involveret i storstilet international kokainhandel via Nederlandene til Unionens medlemsstater, og fordi der mellem 1982 og 1991 under Bouterse's ansvar blev begået en lang række menneskerettighedskrænkelser i Surinam?
2. Kan kommissionen garantere, at midler, som EU stiller til rådighed, på ingen måde kan bruges til andre end de fastsatte formål, hhv. kan det sikres, at midler, der stilles til rådighed for Surinam, aldrig vil kunne komme kredsen omkring Bouterse til gode?
3. Anser Kommissionen det for ansvarligt at yde finansiell bistand til Surinam nu, hvor det har vist sig, at den surinamske præsident nægter at stå til ansvar over for det surinamske parlament for en hemmelig bankkonto, han har i den surinamske centralbank?
4. Er Kommissionen bekendt med det store problem med det illegale »nearbanking-circuit« i Surinam, som fremover vil kunne føre til stor ustabilitet i området, og hvilke konsekvenser har dette i bekræftende fald for National Indicative Program (den anden finansprotokol til Lomé-IV-konventionen) med Surinam?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af João de Deus Pinheiro
(15. september 1997)

1. Kommissionen er opmærksom på, at der for nylig i Nederlandene er rejst sag mod Desi Bouterse i forbindelse med narkotikahandel, og at denne samtidig er blevet udnævnt til »Adviseur van staat« for Republikken Surinam.

For samarbejdet mellem Surinam og Fællesskabet gælder Lomé-konventionen, som ændret ved Mauritius-aftalen. Artikel 5 i denne aftale fastsætter klart, at »overholdelse af menneskerettighederne, de demokratiske principper og retssamfundet ... er et forhold af grundlæggende betydning i denne konvention«. En genovervejelse af samarbejdet med Surinam må bero på en klar overtrædelse af et af eller alle disse forhold af grundlæggende betydning, i hvilket tilfælde en procedure efter artikel 366a skal indledes.

2. Artikel 4 i samme aftale fastsætter, at »AVS/EØF samarbejdet støtter AVS-staternes bestræbelser ... med henblik på at fremme AVS-staternes sociale, kulturelle og økonomiske fremskridt og deres befolkningers velfærd ...«. Fællesskabets samarbejde med Surinam tager derfor klart sigte på at komme befolkningen som helhed til gode og er styret af de samme effektive kontrolmekanismer som dem, der gælder for de andre AVS-stater.

3. Kommissionen har ikke andre oplysninger end det ærede medlem vedrørende påstanden om, at den surinamske præsident skulle råde over en hemmelig bankkonto.

4. Kommissionen er bekendt med de økonomiske risici, der er forbundet med de »nearbanking«-aktiviteter, som også er blevet fremhævet over for den surinamske regering under Den Internationale Valutafonds seneste mission i henhold til artikel IV.

Begge de nævnte spørgsmål vedrører overvejelserne om god regeringsførelse, der er »et særligt mål for samarbejdet« i henhold til Lomé-konventionen (artikel 5). Skønt mangel på god regeringsførelse ikke er et af de tre ovennævnte forhold af grundlæggende betydning, der kunne give anledning til en genovervejelse af Fællesskabets samarbejde med Surinam, ønsker Kommissionen ikke desto mindre at forsikre det ærede medlem om, at der lægges særlig vægt på god regeringsførelse i dens samarbejdsprogrammer, som angivet i artikel 5.

(98/C 187/03)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3209/97

af Nikitas Kaklamanis (UPE) til Kommissionen

(16. oktober 1997)

Om: Udnyttelsesgraden for bevillinger til Delors II-pakken

I en række rapporter i den græske presse fremhæves det, at planlagte eller gennemførte projekter i henhold til Delors II-pakken er i fare for ikke at blive gennemført på grund af for lav udnyttelsesgrad i Grækenland af disse bevillinger.

Grækenland er beliggende i Unionens periferi og dets infrastruktur har brug for støtte fra disse midler, hvilket er endnu mere presserende, nu da landet skal være vært for De Olympiske Lege i år 2004.

Kan Kommissionen oplyse følgende:

- hvilke bevillinger var der oprindelig afsat til Grækenland for hver enkelt sektor (f.eks. uddannelse, sundhed, infrastruktur osv., i absolutte tal)
- er de blevet tilpasset og
- hvilke nøjagtige beløb for hver enkelt sektor er hidtil anvendt?

Kan Kommissionen ligeledes oplyse, om den vil anvende de beløb, der er tilbage indtil 1999 til igangværende eller afsluttede projekter, hvis budget er overskredet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies

(4. december 1997)

I forbindelse med midtvejsrevisionen af EF-støtterammen (EFR) for 1994-1999 for Grækenland er Kommissionen og de græske myndigheder ved at evaluere de fremskridt, der allerede er sket, hen imod opnåelsen af de oprindelige EFR-målsætninger. Det kan allerede nu forudses, at visse større projekter ikke vil kunne afsluttes inden udgangen af indeværende programmeringsperiode, bl.a. jernbanelinjen Athen-Thessaloniki og Rio-Antirrio-broen. Imidlertid insisterer Kommissionen på, at de fleste mulige projekter gennemføres inden for de fastsatte tidsfrister.

De oprindelige bevillinger findes i den EF-støtteramme, der blev vedtaget den 13. juli 1994, side 32 (opdelt på sektorer) og side 126-129 (opdelt på programmer). Dette dokument er fremsendt direkte til det ærede medlem samt til Europa-Parlamentets generalsekretariat.

I mellemtiden er der foretaget justeringer i mange operationelle programmer ved anvendelse af de procedurer, der er fastsat i bestemmelserne vedrørende strukturfondene og EFSR. Bevillingsudnyttelsen under dette program findes i en tabel, der ligeledes er fremsendt direkte til det ærede medlem samt til Europa-Parlamentets generalsekretariat.

Den igangværende midtvejsrevision og mekanismerne til ændring af EFSR's operationelle programmer skal sikre, at alle bevillinger bliver udnyttet inden udgangen af den fastsatte periode, nemlig den 31. december 2001 for betalingernes vedkommende.

(98/C 187/04)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3264/97
af María Estevan Bolea (PPE) til Kommissionen
(20. oktober 1997)

Om: Jordoliekokks og cementfabrikker

Jordoliekokks er et restprodukt fra forarbejdning af råolie på raffinaderier.

Mener Kommissionen på denne baggrund, at jordoliekokks er et brændstof eller skal betragtes som et restprodukt?

Bør de cementfabrikker, der anvender jordoliekokks som brændstof, udstyres med en tilladelse til affaldsforvaltning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christos Papoutsis

(26. januar 1998)

Jordoliekokks figurerer ikke på nuværende tidspunkt på listen over affald, som Kommissionen opstillede i sin beslutning af 20. december 1993 ⁽¹⁾ i henhold til artikel 1, litra a), i Rådets direktiv 75/442/EØF. Jordoliekokks er imidlertid opregnet i Kommissionens forordning nr. 1734/96 af 9. september 1996 (KN-kode 2713) om told- og statistiknomenklaturen.

Listen over affald, som er opstillet i henhold til direktiv 75/442/EØF er på nuværende tidspunkt til fornyet behandling hos medlemsstaterne, og det vil blive drøftet i den nærmeste fremtid, om jordoliekokks skal med på listen.

⁽¹⁾ EFT L 5 af 7.1.1994.

(98/C 187/05)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3297/97
af Nikitas Kaklamanis (UPE) til Kommissionen
(20. oktober 1997)

Om: Bestræbelser på at omgå miljølovgivningen i Grækenland

Det kompetente og pålidelige Græske Ornitologiske Selskab meddelte for nylig, at den græske miljølovgivning og som følge heraf miljøbeskyttelsen i dette land er i fare på grund af de mange ændringsforslag, som den græske regering stiller til forskellige lovforslag, idet regeringen med disse ændringsforslag forsøger at »lempe« miljøbestemmelserne for at omgå de hindringer, der står i vejen for udnyttelse af midlerne til de store projekter.

Den ovennævnte organisation nævner, at »modarbejdelsen af miljølovgivningen begyndte med, at udstedelsen af de ministerielle afgørelser om godkendelse af miljøforskrifterne for projekter af stor økonomisk betydning blev ophævet.«

Den manglende gennemsigtighed i forbindelse med hele fremgangsmåden giver anledning til at sætte spørgsmålstegn ved effektiviteten af den græske miljøbeskyttelse. Konstateringen af, at der nu gives mulighed for oprettelse af sværindustri endog i miljømæssigt følsomme områder, der er beskyttet af fællesskabslovgivningen, herunder også »Ramsar-områder«, vækker yderligere foruroligere.

Hvad er Kommissionens officielle holdning i dette spørgsmål? Hvordan agter Kommissionen at gøre det klart over for de græske myndigheder, at de bør sørge for effektiv beskyttelse af miljøet?

(98/C 187/06)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3421/97

af Mihail Papayannakis (GUE/NGL) til Kommissionen

(31. oktober 1997)

Om: Gennemførelse af Fællesskabets miljølovgivning

Den græske regering har med en række ændringer til flere love og lovforslag foretaget et systematisk angreb på Grækenlands naturlige miljø med det påskud, at den ville øge udnyttelsen af fællesskabsbevillingerne. De første manøvrer bestod i, at man vedtog, at udstedelsen af ministerielle afgørelser indeholdende godkendelse af miljøbestemmelser for projekter af stor økonomisk betydning ikke længere skulle offentliggøres, og at det græske parlament skulle vedtage bestemmelser for opførelsen og driften af store projekter, således at der hverken foretages kontrol med miljøindvirkningsundersøgelsernes kvalitet eller kontrol med, hvorvidt de fastsatte bestemmelser er tilstrækkelige.

Endvidere har man i den seneste lov om industrianlæg også afskaffet forhåndsgodkendelsen af placeringen af industrianlæg. Det vil sige, at forhåndsgodkendelsen vedrørende placeringen forud for opførelsen af industrianlæg blev afskaffet ved artikel 4 i lov 2516/97, hvilket i praksis betyder, at man fra nu af kan opføre farlige industrielle anlæg, uden at der tages hensyn til spørgsmål i forbindelse med den fysiske planlægning og miljøforholdene. I en lov for nylig om regionerne blev den grundlæggende juridiske pligt til at gennemføre miljøindvirkningsundersøgelser, før man påbegynder et projekt, herunder også projekter med anlæggelse af lossepladser, også afskaffet. (Med artikel 23 i lov 2503/97 gives der tilladelse til at udbyde anlæggelsen af lossepladser i licitation, uden at der er foretaget en miljøindvirkningsundersøgelse). I et lovforslag for nylig, som allerede er blevet forelagt det græske parlament, gøres der endvidere forsøg på at afskaffe den rolle og det ansvar, som Ministeriet for Miljø, Regionaludvikling og Offentlige Arbejder har (artikel 59), idet visse af dets grundlæggende beføjelser overdrages til Landbrugsministeriet.

Eftersom aktioner af denne art er i modstrid med miljøpolitikken, som den defineres i traktatens artikel 130 R, bedes Kommissionen oplyse, hvorledes ovennævnte handlinger er i overensstemmelse med artikel 7 i forordningen om strukturfondene, ifølge hvilken aktioner, der finansieres af strukturfondene, skal være i overensstemmelse med Fællesskabets politikker herunder dem, der vedrører bestemmelserne om miljøbeskyttelse. Hvilke foranstaltninger har den til hensigt at træffe for at tvinge de ansvarlige græske myndigheder til at overholde og gennemføre den eksisterende fællesskabslovgivning?

Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard
på skriftlige forespørgsler E-3297/97 og E-3421/97

(17. december 1997)

Medlemsstaterne er forpligtede til at meddele Kommissionen enhver retsforordning, der gennemfører fællesskabslovgivning i national ret, samt ændringsforslag i tilknytning hertil.

Kommissionen er ikke bekendt med, at den græske regering for nylig skulle have stillet ændringsforslag til visse love, der — som antydtes af det ærede medlem — kunne være i modstrid med Fællesskabets miljøpolitik og -lovgivning, specielt bestemmelserne om miljøindvirkningsvurdering.

Som følge af sagens alvorlige karakter vil Kommissionen rette henvendelse til de græske myndigheder for at sikre sig, at eventuelle ændringsforslag eller nye love vedrørende miljøindvirkningsvurdering er i overensstemmelse med Fællesskabets miljøpolitik og -lovgivning.

(98/C 187/07)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3300/97
af Angela Sierra González (GUE/NGL) til Kommissionen
(20. oktober 1997)

Om: Britiske importbegrænsninger for produkter, der stammer fra De Kanariske Øer

Den britiske regerings »Medicines Control Agency« har meddelt importørerne i Det Forenede Kongerige, at De Kanariske Øer ikke hører til Den Europæiske Union.

Derfor er der i Det Forenede Kongerige blevet truffet en række foranstaltninger, som begrænser parallelimporten af farmaceutiske produkter fra De Kanariske Øer.

Disse forhold, som er helt uantagelige, betyder en krænkelse af retten til at udøve de fælles friheder inden for Den Europæiske Union, som De Kanariske Øer kan udøve, lige så vel som alle andre områder i EU.

Har Kommissionen kendskab til de beskrevne forhold?

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe over for denne krænkelse af princippet om fri bevægelighed for varer mellem ligeberettigede områder i EU?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(15. januar 1998)

For at kunne vurdere de forhold, som det ærede medlem beskriver, må man kende årsagerne til, at Medicines Control Agency har afslået at tillade, at farmaceutiske produkter, der er parallelimporteret fra en anden medlemsstat, markedsføres i Det Forenede Kongerige.

Hvis afslaget har fundet sted af skattemæssige årsager, henviser Kommissionen det ærede medlem til Kommissionens svar på Sanchez Garcias skriftlige forespørgsel E-1956/93 ⁽¹⁾.

Hvis afslaget ikke skyldes skattemæssige overvejelser, kunne de britiske myndigheders afvisning af at tillade import af de farmaceutiske produkter betragtes som en hindring af den EF-interne handel i strid med EF-traktatens artikel 30, idet De Kanariske Øer er en del af EF's toldområde.

Kommissionen vil gerne have nærmere oplysninger om årsagerne til afslaget, inden den ser nærmere på forholdet. Den opfordrer derfor det ærede medlem til at optage kontakt med Kommissionen, så spørgsmålet kan afklares.

⁽¹⁾ EFT L 5 af 7.1.1994.

(98/C 187/08)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3353/97
af Caroline Jackson (PPE) til Kommissionen
(15. oktober 1997)

Om: Amsterdam-traktaten: Erklæring om kvaliteten af EF-lovgivningens affattelse

1. Hvilke skridt agter Kommissionen at tage for at fastlægge retningslinjer om kvaliteten af EF-lovgivningens affattelse, sådan som Det Europæiske Råd i Amsterdam opfordrede den til?
2. Hvilke hensigtsmæssige organisatoriske foranstaltninger vil Kommissionen træffe for at sikre, at retningslinjerne bliver anvendt?
3. Vil dens prioriteringer omfatte en revision af personaleuddannelsen, tildeling af et særligt ansvar til personalet i hver enkelt afdeling for at kontrollere, om det, der udsendes, er affattet i et klart sprog, og en undersøgelse af arbejdet i Kommissionens Juridiske Tjeneste?
4. Hvornår regner Kommissionen med at have gennemført sine initiativer vedrørende kvaliteten af EF-lovgivningens affattelse, og vil den udarbejde en rapport til Rådet og Europa-Parlamentet om resultatet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Jacques Santer*(5. november 1997)*

1. Kommissionen gør det ærede medlem opmærksom på, at Parlamentet, Rådet og Kommissionen i erklæring nr. 39 til Amsterdam-traktaten om kvaliteten af EF-lovgivningens affattelse opfordres til at »fastlægge vejledende retningslinjer efter fælles aftale med henblik på at forbedre kvaliteten af EF-lovgivningens affattelse«.

2. og 4. Svaret på disse spørgsmål afhænger af det ovenfor nævnte arbejde. Det skal desuden understreges, at Kommissionen allerede nu har taget en række initiativer til forbedring af lovgivningens kvalitet i bred forstand. Disse initiativer er omtalt i årsberetningen »Bedre lovgivning«⁽¹⁾. 97-udgaven af denne beretning vil foreligge inden for de kommende uger.

⁽¹⁾ Dok. CSE(96) 0007.

(98/C 187/09)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3361/97**af Anita Pollack (PSE) til Kommissionen***(22. oktober 1997)*

Om: Miljøuddannelse

Hvilke midler findes der eventuelt og under hvilken budgetkonto til miljøuddannelse i udviklingslande, som f.eks. Indien, Bangladesh og Nepal?

Hvis der findes sådanne midler, hvortil anvendes de nøjagtigt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Manuel Marin*(6. november 1997)*

Der henvises til Kommissionens svar på det ærede medlems skriftlige forespørgsel E-3197/97⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EFT C 158 af 25.5.1998, s. 55.

(98/C 187/10)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3384/97**af Jaak Vandemeulebroucke (ARE) til Kommissionen***(23. oktober 1997)*

Om: Ansøgningsformular til stillinger i Det Europæiske Miljøagentur (København)

I EFT C 294 A af 27. september 1997 blev det bekendtgjort, at Det Europæiske Miljøagentur afholder en udvælgelsesprocedure med henblik på ansættelse af en vicedirektør.

Det vedlagte ansøgningskema foreligger kun på engelsk og det i alle udgaver af EFT på de forskellige officielle EU-sprog.

Hvis Kommissionen virkelig agter at give alle borgere i hele Den Europæiske Union samme behandling, finder den så ikke, at alle ansøgere til denne udvælgelsesprøve skal kunne deltage på deres eget modersmål, og at engelsksprogede ansøgere i det konkrete tilfælde har en klar fordel?

Er Kommissionen rede til at træffe de nødvendige foranstaltninger for fremover at undgå en sådan form for forskelsbehandling, og har den planer om at udarbejde ansøgningskemaer til denne udvælgelsesprøve på alle Unionens officielle sprog?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard*(1. december 1997)*

Som det ærede medlem ved, er Det Europæiske Miljøagentur et uafhængigt agentur, som Kommissionen ikke har nogen direkte kontrol over. Ansvar for alle Agenturets personaleanliggender, herunder ansættelse, er placeret hos Agenturets bestyrelse, der uddelegerer de daglige opgaver og almene forvaltningsspørgsmål til direktøren. Parlamentet har selv udpeget to repræsentanter til bestyrelsen, som vil kunne være behjælpelig med yderligere forklaring af sagen.

Annoncen om en udvælgelsesprocedure med henblik på ansættelse af en vicedirektør blev offentliggjort i Det Europæiske Fællesskabs Tidende på alle sprog baseret på det materiale, der var modtaget fra Agenturet. De fremsendte og offentliggjorte tekster bestod af en ansøgningsformular på engelsk og et opslag af stillingen på alle officielle sprog. Beslutning om at offentliggøre nye ansøgningsformularer er op til Agenturet, men Agenturet har meddelt Kommissionen, at alle kandidater til stillingen, som har henvendt sig til Agenturet, vil modtage identiske ansøgningsformularer, men på deres eget sprog, således at alle ansøgninger sikres samme behandling.

Som generel regel vil Kommissionens repræsentanter i bestyrelsen støtte principperne om, at alle kandidater behandles ens og udvælges på grundlag af deres egnethed, effektivitet og integritet med hensyn til stillings krav.

(98/C 187/11)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3407/97**af Roberta Angelilli (NI) til Kommissionen***(28. oktober 1997)*

Om: Reklamekampagner, der krænker den menneskelige værdighed og den gode smag

Reklamebureauerne ser undertiden i forbindelse med deres kampagner fuldstændig bort fra enhver regel, der bygger på god smag og respekt for den menneskelige værdighed. Dette er et problem, der berører fjernsyn, radio, den trykte presse, plakater og reklamer langs vejene. Forbrugerne er ikke blot udsat for en kontinuerlig påvirkning i deres privatliv, men de må også finde sig i obskøne billeder, sætninger, der krænker enhver offentlig sømmelighed og særlig fremstilling af mandlige og — meget hyppigere — kvindelige personer, der blot er reduceret til et forbrugsobjekt.

Selv om der er fremsat forskellige parlamentariske forespørgsler herom, heriblandt adskillige fra undertegnede, og selv om Europa-Parlamentet for nylig har indtaget et hårdt standpunkt mod denne form for reklamer, er problemet langt fra ved at blive løst.

Samtidig med at spørgsmålet blev drøftet i Strasbourg, indledte et kendt tøjfirma, »Swish Jeans«, en reklamekampagne, der forekommer utrolig. I denne kampagne indgår to forskellige reklamer, der udnytter et meget provokerende billede af den kendte model Cindy Crawford, og som har følgende to hentydende tekster: »Kampagne til fordel for de seende« og »Selv Parlamentets (med)lemmer rejser sig«. Det er næppe nødvendigt at understrege, at denne reklame, som bygger på ordspillet diskutabel grænse, udgør en alvorlig krænkelse af de ikke-seende, samtidig med at den mangler selv en minimal anstændighed. Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse:

1. om tidspunktet ikke er inde til at igangsætte initiativer, som rækker længere end blot en drøftelse eller en generel opfordring til udarbejdelse af en adfærdskodeks?
2. om der er konkrete initiativer under udarbejdelse, som også fastsætter straffeforanstaltninger for virksomheder, der fortsat anvender reklamestrategier, som på forskellig måde kan krænke den menneskelige værdighed;
3. hvilke virkninger har de initiativer haft, der hidtil er iværksat fra fællesskabsinstitutionernes side?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pádraig Flynn*(2. februar 1998)*

Kommissionen er helt klar over, at det er nødvendigt at beskytte kvinders image i reklamer og i medierne.

Forskellige undersøgelser vedrørende kvinders image i medierne, som Kommissionen har støttet i de seneste år, har således klart vist, at kvindefremstillingen i medierne er både sammensat og forskelligartet, herunder sådanne udtryksformer, der krænker menneskers værdighed.

I Rådets direktiv 89/552/EØF af 3. oktober 1989 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af TV-radiospredningsvirksomhed ⁽¹⁾ bestemmes det, at fjernsynsreklamer ikke må krænke den menneskelige værdighed og heller ikke må være diskriminerende med hensyn til køn.

I Fællesskabets tredje handlingsprogram på mellemlang sigt om lige muligheder for kvinder og mænd (1991-1995) ⁽²⁾ har Kommissionen fastlagt en række aktioner med det formål at fremme et positivt kvindesyn, idet der navnlig lægges vægt på at få flere kvinder ind i medieindustrien og styrke deres repræsentation i disse organers ledelse og faglige miljø, samt vægt på at fremme nytænkning for at bekæmpe de traditionelle stereotype opfattelser og på at udforme henstillinger vedrørende kvinders repræsentation i medie-industrien.

I resolution af 5. oktober 1995 om kvinders og mænds image i reklamer og medier ⁽³⁾ opfordrer Rådet medlemsstaterne og andre kompetente instanser til at indføre passende foranstaltninger til sikring af respekten for den menneskelige værdighed og ikke-diskriminering med hensyn til køn. I denne resolution opfordres medlemsstaterne og andre kompetente instanser ligeledes til at tilskynde reklamebureauer og medier til at opstille og følge nogle regelsæt baseret på selvdisciplin og frivillighed.

Konkrete initiativer gående ud på at give bøder til virksomheder, der fortsat ikke vil gå bort fra reklamestrategier, der krænker den menneskelige værdighed, således som det ærede parlamentsmedlem foreslår, henhører derimod ikke under Fællesskabets kompetence.

⁽¹⁾ EFT L 298 af 17.10.1989.

⁽²⁾ EFT C 142 af 31.5.1991.

⁽³⁾ EFT C 296 af 10.11.1995.

(98/C 187/12)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3428/97

af Georg Jarzembowski (PPE) til Kommissionen

(21. oktober 1997)

Om: Satellitnavigationssystemet GNSS

EU er i gang med udviklingen af det såkaldte European Geostationary Navigation Overlay System (EGNOS). Der er tale om den europæiske andel af Global Navigation Satellite System (GNSS-1), der er en civil udbygning af de militære systemer GPS og GLONAS. På længere sigt skal GNSS-1 erstattes af et verdensomspændende civilt satellitnavigationssystem (GNSS-2), som skal indeholde et europæisk element, som, såfremt der ikke kan findes frem til en løsning med USA, som er tilfredsstillende for europæerne, kan drives af europæerne selv. Kommissionens endelige afgørelse vil være afhængig af resultaterne af en cost-benefit-analyse. På denne baggrund bedes Kommissionen oplyse følgende:

1. Hvor langt er man kommet i retning af en fornuftig aftale med USA, og hvor længe kan Kommissionen vente på en løsning med USA, uden at de europæiske interesser bringes i fare?
2. Er Kommissionen klar over, at målsætningen for EGNOS-projektet ifølge en af de vigtigste forbrugere af navigationstjenester — nemlig de europæiske luftfartsselskaber — allerede kan opnås gennem den nuværende tekniske udvikling, dvs. fuld udnyttelse af GPS-systemet med støtte fra »on-board augmentation«, og hvorfor lægger den så stor vægt på videreudviklingen af det?
3. Hvordan kan Kommissionen sikre, at omkostningerne til EGNOS-projektet ikke væltes over på luftfartsselskaberne, selv om de ikke forventer nogen ekstrafordele ved EGNOS?
4. Hvorfor anvendes de begrænsede finansielle og tekniske ressourcer ikke allerede nu til udvikling af det væsentligt mere moderne og fremtidsorienterede GNSS-2 i stedet for GNSS-1?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock*(3. december 1997)*

1. Kommissionen er i gang med sonderende drøftelser om en lang række emner med den amerikanske regering, herunder satellitnavigationssystemet (GNSS) og spørgsmålet om, hvorvidt det er muligt at garantere serviceniveauet for det amerikanske GPS-satellitssystem. Det er endnu for tidligt at sige noget om eventuelle resultater.
2. Drøftelserne, der finder sted som led i den transatlantiske agenda, sigter også mod at finde muligheder for europæisk industri til at komme ind på dette nye område. Drøftelserne med USA fremmer også de europæiske interesser i forbindelse med andengenerationssystemet, GNSS2, som der allerede arbejdes på. Kommissionen kommer snart med en meddelelse om gennemførelsen af et tværeurøpæisk positionerings- og navigationssystem samt en handlingsplan for GNSS. Meddelelsen vil bl.a. behandle strategiske spørgsmål, herunder forhandlingerne med USA.
3. Kommissionen mener, at EGNOS-systemet indebærer fordele for luftfartssektoren. Undersøgelser har vist, at anvendelsen af eksisterende GPS-teknologi kun gavner i visse faser af flyvningen, samt vigtigst, at den nuværende »on-board augmentation« ikke vil kunne godkendes for kritiske applikationer eller som eneste navigationssystem. Den væsentligste grund til, at systemet ikke kan godkendes, er de integritetsinformationer, som leveres af EGNOS. EGNOS vil gøre mange lufthavne, som ikke er udstyret med systemer til landinger i al slags vejr, i stand til at gennemføre sådanne landinger. Selv om ulykker inden for luftfarten heldigvis er sjældne, skyldes en væsentlig del af dem, at den konventionelle navigationsassistance er utilstrækkelig.
4. Det forhold, at GNSS/EGNOS giver mulighed for en »ettrins-løsning« inden for navigationsassistance er et vægtigt argument set i forhold til omkostningerne ved at installere en række on-board-systemer på et fly for at dække alle flyvningens faser. GNSS vil også gøre det muligt at slippe af med nogen af de dyre jordbaserede navigationshjælpemidler, når systemet er fuldt udbygget. Det kombinerer også GPS og GLONASS, hvilket giver bedre pålidelighed.
5. Kommissionen undersøger i øjeblikket, hvordan EGNOS (GNSS1) kan finansieres. Udviklingen af EGNOS vil desuden foregå multimodalt. Fordelingen af omkostningerne mellem det offentlige og brugerne vil afhænge af en række faktorer, herunder de fordele, den enkelte sektor opnår. Der er noget, som taler til fordel for at udvikle et system, der på mellemlangt sigt er selvfinansierende.
6. Som nævnt ovenfor, har Kommissionen i nært samarbejde med Den Europæiske Rumfartsorganisation allerede indledt arbejdet med GNSS2, som den europæiske industri aktivt vil deltage i. Det er også vigtigt at bemærke, at mange udviklinger i forbindelse med EGNOS, f.eks. de eksisterende geostationære satellitter og jordstationer, sandsynligvis også anvendes til GNSS2. Andre steder i verden indføres systemer, som ligner EGNOS. Hvis Fællesskabet holder sig udenfor og lader andre fastlægge standarderne, vil det være meget vanskeligt for den europæiske industri at komme ind på markedet (uanset om det er GNSS1 eller GNSS2), som i Europa alene vil udgøre flere milliarder ECU.

(98/C 187/13)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3460/97**af Amedeo Amadeo (NI) til Kommissionen***(31. oktober 1997)**Om:* Det Fælles Forskningscenter i Ispra

Det ser ud til, at Det Fælles Forskningscenters adfærd ikke altid er i overensstemmelse med kravet om gennemsigtighed, og navnlig at der ikke indrømmes det italienske personale tilfredsstillende forhold. Finder Kommissionen ikke, at det er på sin plads med en undersøgelse af årsagerne til, at italienske medarbejdere i Det Fælles Forskningscenter i Ispra har indledt klagesager dels efter vedtægtens artikel 90, dels til Retten i Første Instans. Nogle af disse tjenestemænd har endda flere sager kørende.

Forekommer det ikke Kommissionen ejendommeligt, at disse sager udelukkende er indgivet af medarbejdere med italiensk statsborgerskab, mens der overhovedet ikke er nogen klager fra det øvrige personale?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Edith Cresson*(20. januar 1998)*

Kommissionens statistikker viser, at der ikke er væsentlige forskelle i det relative antal klager efter vedtægtens artikel 90 og til Retten i Første Instans fra personalet ved de forskellige tjenestesteder. Det forekommer forståeligt, at der i Ispras tilfælde hovedsageligt indgives klager fra personale af italiensk herkomst, eftersom italienere er i overtal på dette tjenestested.

(98/C 187/14)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3465/97**af José García-Margallo y Marfil (PPE) til Kommissionen***(31. oktober 1997)*

Om: Agenda 2000: Spanien, Den Tjekkiske Republik og Samhørighedsfonden

I Agenda 2000, der blev forelagt af Kommissionen den 15. juli 1997 (KOM(97)2000) foreslås det at opretholde Samhørighedsfonden i sin nuværende form, hvilket er en bekræftelse af, at denne fond fortsat skal være det vigtigste instrument til at hjælpe de mindst velstående lande til at fortsætte deres bestræbelser på at opnå økonomisk fremgang og konvergens. Men det fastholdes samtidigt, at Samhørighedsfonden skal være et instrument af stor interesse for de kommende medlemsstater, hvis investeringsbehov på dette område er særlig stort, og der forudses »en midtvejsvurdering (efter halvdelen af tiden, dvs. i 2003) af, om betingelsen om, at BNP pr. indbygger skal ligge på under 90% af EU-gennemsnittet, fortsat overholdes«.

Selv om meningen med disse angivelser synes at være, at de medlemsstater, der har store infrastrukturmangler — randområderne — fortsat skal modtage en lige så stor andel som i dag af den støtte, der er så vigtig for, at de kan nærme sig udviklingsniveauet i de mere centralt beliggende medlemsstater, udelukker det ikke andre fortolkninger.

Hvor stor en del af Samhørighedsfonden skulle tilfalde Spanien under forudsætning af, at Den Tjekkiske Republik i 2003 er medlem af Den Europæiske Union, med udgangspunkt i de nuværende makroøkonomiske perspektiver for Tjekkiet, for Spanien og for de andre nuværende medlemmer af Den Europæiske Union?

(98/C 187/15)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3466/97**af José García-Margallo y Marfil (PPE) til Kommissionen***(31. oktober 1997)*

Om: Agenda 2000: Spanien, Polen, Ungarn, Tjekkiet og Samhørighedsfonden

I Agenda 2000, der blev forelagt af Kommissionen den 15. juli 1997 (KOM(97)2000) foreslås det at opretholde Samhørighedsfonden i sin nuværende form, hvilket er en bekræftelse af, at denne fond fortsat skal være det vigtigste instrument til at hjælpe de mindst velstående lande til at fortsætte deres bestræbelser på at opnå økonomisk fremgang og konvergens. Men det fastholdes samtidigt, at Samhørighedsfonden skal være et instrument af stor interesse for de kommende medlemsstater, hvis investeringsbehov på dette område er særlig stort, og der forudses »en midtvejsvurdering (efter halvdelen af tiden, dvs. i 2003) af, om betingelsen om, at BNP pr. indbygger skal ligge på under 90% af EU-gennemsnittet, fortsat overholdes«.

Selv om meningen med disse angivelser synes at være, at de medlemsstater, der har store infrastrukturmangler — randområderne — fortsat skal modtage en lige så stor andel som i dag af den støtte, der er så vigtig for, at de kan nærme sig udviklingsniveauet i de mere centralt beliggende medlemsstater, udelukker det ikke andre fortolkninger.

Hvor stor en del af Samhørighedsfonden skulle tilfalde Spanien under forudsætning af, at både Polen, Ungarn og Den Tjekkiske Republik i 2003 er medlem af Den Europæiske Union, med udgangspunkt i de nuværende makroøkonomiske perspektiver for disse tre lande, for Spanien og for de andre nuværende medlemmer af Den Europæiske Union?

(98/C 187/16)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3467/97**af José García-Margallo y Marfil (PPE) til Kommissionen***(31. oktober 1997)*

Om: Agenda 2000: Den Tjekkiske Republik og Samhørighedsfonden

I Agenda 2000, der blev forelagt af Kommissionen den 15. juli 1997 (KOM(97)2000) foreslås det at opretholde Samhørighedsfonden i sin nuværende form, hvilket er en bekræftelse af, at denne fond fortsat skal være det vigtigste instrument til at hjælpe de mindst velstående lande til at fortsætte deres bestræbelser på at opnå økonomisk fremgang og konvergens. Men det fastholdes samtidigt, at Samhørighedsfonden skal være et instrument af stor interesse for de kommende medlemsstater, hvis investeringsbehov på dette område er særlig stort, og der forudses »en midtvejsvurdering (efter halvdelen af tiden, dvs. i 2003) af, om betingelsen om, at BNP pr. indbygger skal ligge på under 90% af EU-gennemsnittet, fortsat overholdes«.

Selv om meningen med disse angivelser synes at være, at de medlemsstater, der har store infrastrukturmangler — randområderne — fortsat skal modtage en lige så stor andel som i dag af den støtte, der er så vigtig for, at de kan nærme sig udviklingsniveauet i de mere centralt beliggende medlemsstater, udelukker det ikke andre fortolkninger.

Hvor stor en del af Samhørighedsfonden skulle tilfalde Den Tjekkiske Republik under forudsætning af, at det i 2003 er medlem af Den Europæiske Union, i betragtning af de nuværende makroøkonomiske perspektiver for Tjekkiet og for landene i Den Europæiske Union?

(98/C 187/17)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3468/97**af José García-Margallo y Marfil (PPE) til Kommissionen***(31. oktober 1997)*

Om: Agenda 2000: Lande i Samhørighedsfonden i år 2003

I Agenda 2000, der blev forelagt af Kommissionen den 15. juli 1997 (KOM(97)2000) foreslås det at opretholde Samhørighedsfonden i sin nuværende form, hvilket er en bekræftelse af, at denne fond fortsat skal være det vigtigste instrument til at hjælpe de mindst velstående lande til at fortsætte deres bestræbelser på at opnå økonomisk fremgang og konvergens. Men det fastholdes samtidigt, at Samhørighedsfonden skal være et instrument af stor interesse for de kommende medlemsstater, hvis investeringsbehov på dette område er særlig stort, og der forudses »en midtvejsvurdering (efter halvdelen af tiden, dvs. i 2003) af, om betingelsen om, at BNP pr. indbygger skal ligge på under 90% af EU-gennemsnittet, fortsat overholdes«.

Selv om meningen med disse angivelser synes at være, at de medlemsstater, der har store infrastrukturmangler — randområderne — fortsat skal modtage en lige så stor andel som i dag af den støtte, der er så vigtig for, at de kan nærme sig udviklingsniveauet i de mere centralt beliggende medlemsstater, udelukker det ikke andre fortolkninger.

Hvilke lande vil i 2003 kunne få støtte fra Samhørighedsfonden i betragtning af de nuværende makroøkonomiske perspektiver?

(98/C 187/18)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3469/97**af José García-Margallo y Marfil (PPE) til Kommissionen***(31. oktober 1997)*

Om: Agenda 2000: Ungarn og Samhørighedsfonden

I Agenda 2000, der blev forelagt af Kommissionen den 15. juli 1997 (KOM(97)2000) foreslås det at opretholde Samhørighedsfonden i sin nuværende form, hvilket er en bekræftelse af, at denne fond fortsat skal være det vigtigste instrument til at hjælpe de mindst velstående lande til at fortsætte deres bestræbelser på at opnå økonomisk fremgang og konvergens. Men det fastholdes samtidigt, at Samhørighedsfonden skal være et instrument af stor interesse for de kommende medlemsstater, hvis investeringsbehov på dette område er særlig stort, og der forudses »en midtvejsvurdering (efter halvdelen af tiden, dvs. i 2003) af, om betingelsen om, at BNP pr. indbygger skal ligge på under 90% af EU-gennemsnittet, fortsat overholdes«.

Selv om meningen med disse angivelser synes at være, at de medlemsstater, der har store infrastruktur mangler — randområderne — fortsat skal modtage en lige så stor andel som i dag af den støtte, der er så vigtig for, at de kan nærme sig udviklingsniveauet i de mere centralt beliggende medlemsstater, udelukker det ikke andre fortolkninger.

Hvor stor en del af Samhørighedsfonden skulle tilfalde Ungarn under forudsætning af, at det i 2003 er medlem af Den Europæiske Union, i betragtning af de nuværende makroøkonomiske perspektiver for Ungarn og for landene i Den Europæiske Union?

(98/C 187/19)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3470/97

af José García-Margallo y Marfil (PPE) til Kommissionen

(31. oktober 1997)

Om: Agenda 2000: Polen og Samhørighedsfonden

I Agenda 2000, der blev forelagt af Kommissionen den 15. juli 1997 (KOM(97)2000) foreslås det at opretholde Samhørighedsfonden i sin nuværende form, hvilket er en bekræftelse af, at denne fond fortsat skal være det vigtigste instrument til at hjælpe de mindst velstående lande til at fortsætte deres bestræbelser på at opnå økonomisk fremgang og konvergens. Men det fastholdes samtidigt, at Samhørighedsfonden skal være et instrument af stor interesse for de kommende medlemsstater, hvis investeringsbehov på dette område er særlig stort, og der forudses »en midtvejsvurdering (efter halvdelen af tiden, dvs. i 2003) af, om betingelsen om, at BNP pr. indbygger skal ligge på under 90% af EU-gennemsnittet, fortsat overholdes«.

Selv om meningen med disse angivelser synes at være, at de medlemsstater, der har store infrastruktur mangler — randområderne — fortsat skal modtage en lige så stor andel som i dag af den støtte, der er så vigtig for, at de kan nærme sig udviklingsniveauet i de mere centralt beliggende medlemsstater, udelukker det ikke andre fortolkninger.

Hvor stor en del af Samhørighedsfonden skulle tilfalde Polen under forudsætning af, at det i 2003 er medlem af Den Europæiske Union, i betragtning af de nuværende makroøkonomiske perspektiver for Polen og for landene i Den Europæiske Union?

(98/C 187/20)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3471/97

af José García-Margallo y Marfil (PPE) til Kommissionen

(31. oktober 1997)

Om: Agenda 2000: Spanien, Polen og Samhørighedsfonden

I Agenda 2000, der blev forelagt af Kommissionen den 15. juli 1997 (KOM(97)2000) foreslås det at opretholde Samhørighedsfonden i sin nuværende form, hvilket er en bekræftelse af, at denne fond fortsat skal være det vigtigste instrument til at hjælpe de mindst velstående lande til at fortsætte deres bestræbelser på at opnå økonomisk fremgang og konvergens. Men det fastholdes samtidigt, at Samhørighedsfonden skal være et instrument af stor interesse for de kommende medlemsstater, hvis investeringsbehov på dette område er særlig stort, og der forudses »en midtvejsvurdering (efter halvdelen af tiden, dvs. i 2003) af, om betingelsen om, at BNP pr. indbygger skal ligge på under 90% af EU-gennemsnittet, fortsat overholdes«.

Selv om meningen med disse angivelser synes at være, at de medlemsstater, der har store infrastruktur mangler — randområderne — fortsat skal modtage en lige så stor andel som i dag af den støtte, der er så vigtig for, at de kan nærme sig udviklingsniveauet i de mere centralt beliggende medlemsstater, udelukker det ikke andre fortolkninger.

Hvor stor en del af Samhørighedsfonden skulle tilfalde Spanien under forudsætning af, at Polen i 2003 er medlem af Den Europæiske Union, med udgangspunkt i de nuværende makroøkonomiske perspektiver for Polen, for Spanien og for de andre nuværende medlemmer af Den Europæiske Union?

(98/C 187/21)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3472/97**af José García-Margallo y Marfil (PPE) til Kommissionen***(31. oktober 1997)**Om:* Agenda 2000: Spanien, Ungarn og Samhørighedsfonden

I Agenda 2000, der blev forelagt af Kommissionen den 15. juli 1997 (KOM(97)2000) foreslås det at opretholde Samhørighedsfonden i sin nuværende form, hvilket er en bekræftelse af, at denne fond fortsat skal være det vigtigste instrument til at hjælpe de mindst velstående lande til at fortsætte deres bestræbelser på at opnå økonomisk fremgang og konvergens. Men det fastholdes samtidigt, at Samhørighedsfonden skal være et instrument af stor interesse for de kommende medlemsstater, hvis investeringsbehov på dette område er særlig stort, og der forudses »en midtvejsvurdering (efter halvdelen af tiden, dvs. i 2003) af, om betingelsen om, at BNP pr. indbygger skal ligge på under 90% af EU-gennemsnittet, fortsat overholdes«.

Selv om meningen med disse angivelser synes at være, at de medlemsstater, der har store infrastrukturmangler — randområderne — fortsat skal modtage en lige så stor andel som i dag af den støtte, der er så vigtig for, at de kan nærme sig udviklingsniveauet i de mere centralt beliggende medlemsstater, udelukker det ikke andre fortolkninger.

Hvor stor en del af Samhørighedsfonden skulle tilfalde Spanien under forudsætning af, at Ungarn i 2003 er medlem af Den Europæiske Union, med udgangspunkt i de nuværende makroøkonomiske perspektiver for Ungarn, for Spanien og for de andre nuværende medlemmer af Den Europæiske Union?

(98/C 187/22)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3476/97**af José García-Margallo y Marfil (PPE) til Kommissionen***(31. oktober 1997)**Om:* Agenda 2000: Samhørighedsfonden og nye medlemsstater

I Agenda 2000, der blev forelagt af Kommissionen den 15. juli 1997 (KOM(97)2000) foreslås det at opretholde Samhørighedsfonden i sin nuværende form, hvilket er en bekræftelse af, at denne fond fortsat skal være det vigtigste instrument til at hjælpe de mindst velstående lande til at fortsætte deres bestræbelser på at opnå økonomisk fremgang og konvergens. Men det fastholdes samtidigt, at Samhørighedsfonden skal være et instrument af stor interesse for de kommende medlemsstater, hvis investeringsbehov på dette område er særlig stort, og der forudses »en midtvejsvurdering (efter halvdelen af tiden, dvs. i 2003) af, om betingelsen om, at BNP pr. indbygger skal ligge på under 90% af EU-gennemsnittet, fortsat overholdes«.

Selv om meningen med disse angivelser synes at være, at de medlemsstater, der har store infrastrukturmangler — randområderne — fortsat skal modtage en lige så stor andel som i dag af den støtte, der er så vigtig for, at de kan nærme sig udviklingsniveauet i de mere centralt beliggende medlemsstater, udelukker det ikke andre fortolkninger.

Betyder den foreslåede »midtvejsvurdering«, at de medlemsstater, som i øjeblikket modtager støtte fra disse fonde, fra og med 2003 skal dele den med de ansøgerlande, der til den tid allerede er blevet medlem af Den Europæiske Union, og som starter på et så lavt udviklingsniveau, at størstedelen af støtten vil tilfalde dem?

Samlet svar**afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies
på skriftlige forespørgsler E-3465/97, E-3466/97, E-3467/97,
E-3468/97, E-3469/97, E-3470/97, E-3471/97, E-3472/97 og E-3476/97***(22. januar 1998)*

I henhold til artikel 2, stk. 3 i forordning nr. 1164/94 om oprettelse af Samhørighedsfonden blev der i 1996 bestemt, at der skulle foretages en midtvejsrevision⁽¹⁾. Kommissionen foreslår også i sin meddelelse »Agenda 2000«⁽²⁾, at der for den nye støtteperiode bliver taget en midtvejsvurdering af, om medlemsstaterne fortsat kan opfylde kriteriet om, at BNI pr. indbygger skal være lavere end 90% af gennemsnittet i Fællesskabet.

Skulle udvidelsen have fundet sted på vurderingstidspunktet, vil beregningerne blive foretaget på grundlag af det udvidede Fællesskab. På grundlag af Kommissionens prognoser om økonomisk vækst, og hvis alle de seks lande, som Kommissionen har tilbudt at indgå tiltrædelsesforhandlinger med, bliver medlemmer i 2003, bør Spanien stadig opfylde kriteriet for at få støtte fra Samhørighedsfonden. Det ærede medlems spørgsmål er baseret på en situation, hvor kun et enkelt eller en lille del af ansøgerlandene bliver medlemmer i 2003. Dette er ikke udgangspunktet for Kommissionens beregninger i Agenda 2000, men den teoretiske situation vil dog ikke sætte Spanien i en dårligere position.

De 45 000 mio. ECU, som Kommissionen foreslår til de strukturelle foranstaltninger i de central- og østeuropæiske lande (CØE-landene), indeholder en tildeling til foranstaltninger, der hører under Samhørighedsfonden. De 20 000 mio. ECU til Samhørighedsfonden, som det er foreslået i budgettet i Agenda 2000, skal derfor kun deles mellem de nuværende medlemsstater, som opfylder kriteriet. Spaniens fremtidige tildeling afhænger således af dens position i forhold til de andre nuværende medlemsstater.

(¹) EFT L 130 af 25.5.1994.

(²) KOM(97) 2000 endelig udg.

(98/C 187/23)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3482/97
af Panayotis Lambrias (PPE) til Kommissionen
(31. oktober 1997)

Om: Privatpersoners deltagelse i kontrollen med håndhævelsen af EU's retsakter

Kommissionen har ved flere lejligheder givet udtryk for, at det i forbindelse med håndhævelsen af EU's retsakter er vigtigt, at borgerne er vågne og retter henvendelse til EU's institutioner, idet de gør brug af deres ret til at klage til Unionens ansvarlige tjenestegrene. Det store antal klager har imidlertid allerede medført, at forvaltningen er ude af stand til at efterprøve alle de forelagte problemer. Kan Kommissionen derfor oplyse, om den har overvejet at gribe dette spørgsmål an på en mere systematisk måde med henblik på at undgå, at borgernes rettigheder bliver svækket?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Jacques Santer
(18. december 1997)

Borgernes klager er helt sikkert en af de bedste måder, hvorpå Kommissionen kan kontrollere gennemførelsen af fællesskabsretten (det ærede medlem henvises til bilag 1, tabel 1.1 i årsberetningerne om kontrollen med gennemførelsen af fællesskabsretten).

Kommissionen kender derimod ikke til den kilde, på hvilken det ærede medlem støtter sin påstand om, at tjenestegrene er ude af stand til at efterprøve alle de forelagte sager, således at borgernes rettigheder svækkes.

Kommissionen registrerer og behandler alle forelagte klager.

Der indledes automatisk en overtrædelsesprocedure, hvis Kommissionen efter at have analyseret en klage må formode, at en medlemsstat har overtrådt fællesskabsretten. En klage henlægges kun hvis der ikke foreligger en sådan formodning, og klageren vil da altid blive underrettet herom.

(98/C 187/24)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3502/97
af Eryl McNally (PSE) til Kommissionen
(10. november 1997)

Om: Bestikkelse i EU-medlemsstaterne

I 1985 blev en mandlig britisk statsborger, der var ansat i BT, myrdet i Abidjan; vidneforklaringer i forbindelse med dette mord tyder på, at der var tale om korruption i forbindelse med det bistandsprojekt, som han arbejdede på.

Hvad kan Den Europæiske Union, på baggrund af de forskellige normer for handelsadfærd inden for EU, gøre for at sikre, at alle medlemsstater søger at hindre bestikkelse og korruption i virksomheders drift på deres territorium og i forbindelse med deres internationale transaktioner? Hvad kan Den Europæiske Union gøre for at tilskynde alle medlemsstater til at gøre bestikkelse til en kriminel og civilretlig lovovertrædelse samt for at stoppe muligheden for skattemæssige afskrivninger for bestikkelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Joao de Deus Pinhero

(15. januar 1998)

Den problematik, som det ærede medlem har rejst, er genstand for Kommissionens fulde opmærksomhed, hvilket resulterede i en meddelelse til Rådet og Parlamentet i maj 1997 om EU's politik mod korruption⁽¹⁾. Denne meddelelse har til formål at formulere en strategi mod korruption både inden og uden for Fællesskabet. Problemerne i forbindelse med korruption og strafferet samt skattemæssige afskrivninger for bestikkelse analyseres, og der foreslås konkrete aktioner. Særlige problemer vedrørende korruption af udenlandske embedsmænd i forbindelse med udviklingssamarbejdet behandles ligeledes i meddelelsen.

Kommissionen fortsætter, inden for rammerne af det politiske udviklingssamarbejde, sin kamp mod korruption, navnlig med en meddelelse om god regeringsførelse i forbindelse med gennemførelsen af artikel 5 i Lomé-konvention IV og ved at forbedre bestemmelserne om korruptionsbekæmpelse inden for rammerne af de nuværende kontrakter mellem Kommissionen, modtagerlandene og de organisationer, der står for hjælpearbejdet. Dette arbejde er koordineret inden for rammerne af Organisationen for Samarbejde og Udvikling (OECD), Verdensbanken og Den Internationale Valutafond (IMF). Den 6. oktober 1997 fastlagde Rådet en fælles holdning på grundlag af artikel J3 i traktaten om Den Europæiske Union vedrørende drøftelserne om korruption i Europarådet og i OECD⁽²⁾ om bekæmpelse af korruption. Forhandlingerne om en OECD-konvention om bekæmpelse af korruption vedrørende udenlandske embedsmænd i forbindelse med internationale handelstransaktioner blev afsluttet den 20. november 1997.

⁽¹⁾ KOM(97) 2000 endelig udg.

⁽²⁾ EFT L 279 af 13.10.1997.

(98/C 187/25)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3529/97

af José Barros Moura (PSE) til Kommissionen

(12. november 1997)

Om: Pintasilgo-beretningen

I sit svar på min skriftlige forespørgsel E-2402/97⁽¹⁾ går kommissær Flynn ikke ind på mit andet spørgsmål vedrørende indarbejdelse i EU's socialpolitik af forslagene i Pintasilgo-beretningen. Vil han besvare dette spørgsmål nu?

⁽¹⁾ EFT C 82 af 17.3.1998, s. 70.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pádraig Flynn

(8. januar 1998)

Kommissionen ønsker at præcisere for det ærede medlem, at den i 1998 vil fortsætte sine overvejelser om menneskerettighedernes fremtid på fællesskabsplan. Der vil under dette arbejde selvfølgelig blive taget hensyn til henstillingerne fra det udvalg, som fru Pintasilgo er formand for.

(98/C 187/26)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3532/97**af Hiltrud Breyer (V) til Kommissionen***(12. november 1997)**Om: Miljøindvirkningsvurdering*

1. Er Kommissionen bekendt med, at miljøindvirkningsvurderingen kan misbruges som alibi og derfor ikke har nogen som helst værdi, når der — ved afvigelse fra nærmere fastlagte regionsplaner — kun foretages miljøindvirkningsvurdering af det projekt, der afviger, og der således ikke foretages nogen sammenlignende undersøgelse af miljøindvirkningen af et projekt, der er i overensstemmelse med regionsplanen, og et projekt, der afviger?
2. Agter Kommissionen at supplere EU-direktivet om miljøindvirkningsvurdering for at sikre den oprindeligt påtænkte miljøindvirkningsvurdering?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard*(18. december 1997)*

Kommissionen skal erindre det ærede medlem om, at miljøindvirkningsvurderingen for offentlige og private projekter, der er omfattet af fællesskabslovgivningen, ikke har noget med regionsplanlægningen at gøre.

Et projekt underkastets obligatorisk en sådan vurdering, hvis det indgår i de projektkategorier, der er nævnt i bilag I til VVM-direktivet, eller hvis medlemsstaten finder dette påkrævet som følge af projektets art, dimensioner eller placering.

Kommissionen har ikke kendskab til tilfælde af misbrug af proceduren som omtalt af det ærede medlem.

Det ærede medlem er sikkert bekendt med, at Rådets direktiv 97/11/EØF ⁽¹⁾ om ændring af direktiv 85/337/EØF om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet træder i kraft i marts 1999. Kommissionen agter ikke at ændre denne nye lovgivning.

⁽¹⁾ EFT L 73 af 14.3.1997.

(98/C 187/27)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3533/97**af Nikitas Kaklamanis (UPE) til Rådet***(14. november 1997)**Om: Tyrkisk aggression over for Grækenland*

Den 16. oktober 1997 nåede de konstante tyrkiske provokationer fra Tyrkiets side over for Grækenland, der er en EU-medlemsstat, hidtil usete højder, da et C-130-fly med den græske forsvarsminister og hans ledsagere om bord på en flyvning fra Cypern til Kreta blev forulempet af tyrkiske militærfly i græsk lufrum.

En sådan handling truer freden i det sydøstlige Middelhavsområde, udgør en krænkelse af alle EU-bestemmelser og viser en fuldstændig ligegyldighed over for Madrid-aftalen, som nu ikke længere er det papir værd, den er skrevet på, og for »henstillingerne« fra Rådet og Kommissionen om fredelig sameksistens mellem de to lande. Desuden udgør den en krænkelse af alle internationale aftaler. Endvidere har Tyrkiet ført bevis på fuldstændig ligegyldighed over for de pågældende flypassagerers liv og sikkerhed.

Hvad har Rådet til hensigt at foretage over for Tyrkiet, der er associeret EU, på baggrund af de fortsatte provokationer?

Vil formanden være rede til at rejse spørgsmålet på et udenrigsministermøde eller under topmødet i december?

Svar*(17. marts 1998)*

Tyrkiet er med jævne mellemrum på Rådets dagsorden. Rådet finder det meget vigtigt, at forbindelserne mellem Grækenland og Tyrkiet fremmes, og at de to landes tvister bilægges i overensstemmelse med folkeretten, bl.a. ved forelæggelse deraf for Den Internationale Domstol. Det er også vigtigt at fremme godt naboskab og at undlade at anvende trusler eller magt, som anført i De Forenede Nationers pagt. Rådet understreger betydningen af, at man afholder sig fra enhver ensidig handling, som kan være i strid med denne ånd.

Rådet glæder sig over, at Kostas SIMITIS og Mesut YILMAZ i forbindelse med Balkan-topmødet på Kreta i november 1997 traf beslutning om at genoptage processen til normalisering af forbindelserne mellem de to lande. Det håber, at den uformelle principaftale, der blev indgået i Madrid, vil blive brugt til dette. Ud fra samme tankegang vil Rådet gøre alt, hvad det kan, for at lette disse forbindelser. Specielt vil formandskabet samarbejde med eksperterne i Vismandsgruppen om at udarbejde forslag til en procedure for løsning af problemerne i regionen omkring Det Ægæiske Hav.

Det Europæiske Råd i Luxembourg erindrede om, at styrkelsen af Tyrkiets forbindelser med Den Europæiske Union bl.a. afhænger af, at der etableres tilfredsstillende og stabile forbindelser mellem Grækenland og Tyrkiet.

På baggrund af konklusionerne fra Det Europæiske Råd i Luxembourg er Rådet nu i færd med at udarbejde en EU-strategi over for Tyrkiet.

(98/C 187/28)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3541/97**af James Moorhouse (PPE) til Rådet***(14. november 1997)*

Om: Transseksuelle borgere i Den Europæiske Union

Har Rådet på baggrund af Europarådets henstilling 1117 såvel som medlemsstaternes meget forskellige bestemmelser om transseksuelle europæiske borgeres retlige stilling og behandling planer om forslag til forbedring af denne dårligt stillede og diskriminerede befolkningsgruppes borgerlige rettigheder?

Er Rådet bekendt med omfanget af den diskriminering, der finder sted i forbindelse med ansættelse, udstedelse af pas, rettigheder i fængsler, rettigheder vedrørende adoption og indgåelse af ægteskab, og opmærksom på, i hvor vid udstrækning uensartede bestemmelser på disse områder alvorligt kan forringe mange europæiske borgeres livskvalitet og økonomiske vilkår?

Svar*(17. marts 1998)*

Rådet er bekendt med Domstolens dom vedrørende fortolkningen af direktiv 76/207 for så vidt angår en transseksuels adgang til beskæftigelse og arbejdsvilkår⁽¹⁾.

Rådet meddeler hermed det ærede parlamentsmedlem, at det ikke i øjeblikket drøfter spørgsmålet om transseksuelle borgere i Den Europæiske Union. Det har i øvrigt ikke fået forelagt noget forslag herom.

⁽¹⁾ Domstolens dom af 30. april 1996 i sag C-13/94, P. mod S. og Cornwall County Council (Saml. s. I-2143).

(98/C 187/29)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3545/97
af Gerardo Fernández-Albor (PPE) til Kommissionen
(12. november 1997)

Om: Fremskridt i forbindelse med harmonisering af bilers nummerplader

Symboler er en af de mest hensigtsmæssige metoder til at få EU-borgerne til at vænne sig til tanken om at leve i et fællesskab inden for Den Europæiske Union.

Derfor har et af disse symboler — nemlig anvendelsen af Unionens logo på bilernes nummerplader — været en af de faktorer, der har bidraget mest til at udbrede kendskabet til de idéer, der som et hele udgør fællesskabsånden.

Det er imidlertid ikke alle lande, der har fået indført den nye harmoniserede nummerplade, hvilket har givet anledning til nogen skuffelse blandt de borgere, som endnu ikke har en sådan nummerplade.

Kan Kommissionen oplyse, om den agter at tilskynde de lande, der endnu ikke har indført den harmoniserede nummerplade med Fællesskabets logo, til hurtigst muligt at afhjælpe denne mangel?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock
(19. december 1997)

Kommissionen skal henlede det ærede medlems opmærksomhed på dens svar på medlemmets skriftlige forespørgsel nr. E-2574/92 ⁽¹⁾.

Siden da har også Tyskland og Frankrig — på linje med Irland og Portugal — indført EU-nummerpladen.

⁽¹⁾ EFT C 86 af 26.3.1993.

(98/C 187/30)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3550/97
af Giuseppe Rauti (NI) til Kommissionen
(12. november 1997)

Om: Afskaffelse af geografiundervisningen i Italien

I et forsøgsprojekt for de to første gymnasieklasser, der er sat i gang af det italienske Undervisningsministerium, og som allerede er indledt i 150 skoler, er der ikke længere undervisning i geografi. Dette har en række uheldige konsekvenser for lærerstaben, idet mange geografilærere tvinges til at tage deres afsked.

1. Finder Kommissionen ikke, at afskaffelsen af geografiundervisningen er en alvorlig forringelse af niveauet og kvaliteten i undervisningen?
2. Finder Kommissionen ikke, at den italienske ministers beslutning er i strid med opprioriteringen af geografi og fagets kulturelle betydning på alle tilsvarende undervisningstrin i Den Europæiske Union?
3. Agter Kommissionen at anmode den italienske regering om at ophæve denne alvorlige og foruroligende beslutning?

(98/C 187/31)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3802/97
af Cristiana Muscardini (NI) til Kommissionen
(26. november 1997)

Om: Afskaffelse af geografi i skolernes pensum i Italien

Den italienske undervisningsminister har bebudet, at han agter at afskaffe geografi fra pensummet for skoler på sekundærtrinnet. Allerede fra i år har man på 150 skoler gennemført et eksperiment, som foregriber afskaffelsen af dette fag fra de toårige kursers pensum, hvilket allerede har været afprøvet i det stille inden for de sidste år i nogen tekniske og erhvervsorienterede skoler.

Med respekt for regeringernes autonomi med hensyn til at træffe afgørelser på undervisningsområdet, hvad mener Kommissionen om et forslag af denne art?

Mener den ikke, at afskaffelsen af et så ældgammelt og tværfagligt fag udgør en hindring og et alvorligt handicap for erhvervelsen af kendskab til »de andre« i en verden, hvor globalitet og den europæiske enhedsproces tværtimod kræver flere geografiske kundskaber og kendskab til de folkeslag, som bebor jorden og især Europa?

Mener den ikke, at dette forslag udgør en forarmelse af de italienske børns kulturarv i forhold til deres jævnaldrende i Unionen? Hvordan vil de i fremtiden kunne sondre imellem og placere de forskellige områder i Europa, som de kunne blive tvunget til at have livsvigtige forbindelser med eller forbindelser af arbejdsmæssig, turistmæssig eller kulturel karakter?

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Edith Cresson
på skriftlige forespørgsler E-3550/97 og E-3802/97**

(10. december 1997)

Kommissionen har bemærket, at den italienske undervisningsminister i sit foreløbige forslag til revidering af undervisningsplanen for de to første gymnasieklasser ikke har medtaget undervisning i geografi.

Kommissionen henleder det ærede medlems opmærksomhed på, at det af EF-traktatens artikel 126 fremgår, at Fællesskabets indsats på uddannelsesområdet skal udøves »med fuld respekt for medlemsstaternes ansvar for undervisningsindholdet og opbygningen af uddannelsessystemet«.

Beslutninger om revision af undervisningsplaner, om fagudbuddet, og om fagenes fordeling i skoleforløbet hører under medlemsstaternes kompetence.

(98/C 187/32)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3551/97

af Gianni Tamino (V) til Kommissionen

(12. november 1997)

Om: Eksperimenter med fostre

Mange medier har bragt nyheden om, at den engelske biolog, Jonathan Slaek har skabt frøer uden hoved gennem manipulationer i fosterstadiet. Teknikken gør det muligt at udvikle fostre, der kun indeholder visse organer, og man agter ifølge Jonathan Slaek at udvide teknikken til pattedyr, inklusive mennesker, for ved hjælp af kloninger at udvikle en slags organ-fabrik, der kan være nyttig ved transplantationer.

Kan Kommissionen under henvisning til, at mange forskere i en række europæiske stater har udtalt, at lignende forsøg er i gang i deres laboratorier, oplyse, i hvilke forskningscentre der arbejdes med forsøg af denne art, og om denne form for forskning er i overensstemmelse med konventionen om menneskerettigheder og biomedicin, som Europarådet vedtog i november 1996, og som er undertegnet af ni medlemsstater af EU (Danmark, Finland, Frankrig, Grækenland, Italien, Luxembourg, Nederlandene, Portugal, Spanien og Sverige), og om den generelt er i overensstemmelse med EU's bestemmelser og EP's beslutninger?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Édith Cresson

(30. januar 1998)

Kommissionen er orienteret om mediernes omtale af de nævnte forsøg.

Denne form for forskning indgår på ingen måde i Fællesskabets igangværende rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling (FTU), (4. rammeprogram) ⁽¹⁾ eller i det kommende (5. rammeprogram) ⁽²⁾. Kommissionen nærer den anskuelse, at denne form for forskning er uforenelig med en række grundlæggende etiske principper.

Disse principper er fastlagt i artikel 6 i forslaget til det 5. rammeprogram, ligesom der henvises hertil i artikel 10 i forslaget til Rådets afgørelse om regler for deltagelse i forskningsaktiviteter (artikel 130 J).

(¹) EFT L 117 af 8.5.1990.

(²) KOM(97) 142 endelig udg.

(98/C 187/33)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3552/97

af Gianni Tamino (V) til Kommissionen

(12. november 1997)

Om: Støtte jf. forordning (EØF) nr. 1318/93 til salg af amerikansk oksekød fra Colorado i Italien

Under henvisning til mine tidligere forespørgsler E-4101/96 (¹) og E-0970/97 (²) om EU-støtte til forbruget af oksekød i Italien og reklame desangående, som er blevet kritiseret af Institutet for Frivillig Reklamedisciplin, der er medlem af AEEP/EASA (Det Europæiske Forbund for Etik i Reklamer), skal der gøres opmærksom på, at der i Rom-udgaven af »Corriere delle Sera« af 21.10.1997 er indeholdt en reklameside indrykket af »GF Commercio Carni« — et selskab, der sammen med »Consorzio Italiano Macellatori« (den italienske slagtersammenslutning) stod bag de tidligere nævnte reklamer — hvor man i annonceteksten kan læse om det opnåede EF-stempel, om bestræbelserne på at opnå det attesterede kvalitetsmærke for kvalitetsoksekød samt om, at »(...) vi i vore uophørlige bestræbelser på at højne kvaliteten blandt vore fineste produkter har indføjet 'amerikansk kød' fra Colorado (...)«.

Finder Kommissionen det korrekt at yde støtte til et selskab, der i en og samme reklame praler over at kunne smykke sig med EF-mærket og over at sælge ikke europæisk, men amerikansk kød?

Hvor meget beløber den støtte sig til, som »GF Commercio Carni« og »Consorzio Italiano Macellatori« tilsammen har fået af Kommissionen?

(¹) EFT C 217 af 17.7.1997, s. 62.

(²) EFT C 45 af 10.2.1998, s. 11.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(10. december 1997)

Kommissionen kan meddele det ærede medlem, at den reklameside, han henviser til, ikke indgår i nogen forbrugsfremmende kampagne, som modtager støtte fra Fællesskabet.

Der er tale om en rent kommerciel reklame for en virksomhed, der både sælger kvalitetsoksekød, som opfylder kriterierne i EF-bestemmelserne, og kød af anden oprindelse.

Kommissionen sender beslutningen om Fællesskabets finansielle bidrag til de forbrugsfremmende kampagner for oksekød i 1997 direkte til det ærede medlem og Parlamentets Generalsekretariat.

(98/C 187/34)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3553/97

af Jan Sonneveld (PPE) og Jan Mulder (ELDR) til Kommissionen

(12. november 1997)

Om: Mindre producenter af generiske plantebeskyttelsesmidler i Den Europæiske Union

Kommissionen anmodes om at give begrundede svar på følgende spørgsmål:

1. Er Kommissionen klar over, at mindre, europæiske producenter af generiske plantebeskyttelsesmidler på grund af Rådets direktiv 91/414/EØF (¹) har store vanskeligheder, da de ikke råder over de data, der kræves for godkendelse af de plantebeskyttelsesmidler, de producerer, og heller ikke må henvise til de data, der allerede foreligger hos større producenter, da disse hindrer dette, og da de ikke kan skaffe de store beløb til forskning, der er forbundet med fremskaffelsen af disse data?

2. Er Kommissionen klar over, at de større producenter nyder godt af dette og derved kan befæste deres monopol eller oligopol på det fælles marked for plantebeskyttelsesmidler, inklusive de generiske?
3. Er Kommissionen klar over, at de mindre producenter, forudsat at de får adgang til genevalueringsprogrammet, er rede til at betale en rimelig godtgørelse for retten til at henvise til den forskning, de store producenter allerede har udført?
4. Mener Kommissionen ikke, for så vidt angår de virksomme stoffer på de fremtidige lister, at alle producenter bør tvinges til samarbejde, således at der kun indgives ét dossier for hvert enkelt virksomt stof?
5. Mener Kommissionen ikke, at en uafhængig instans kunne mægle i denne proces?
6. Mener Kommissionen ikke, at et sådant system modvirker spild af penge og bevarer konkurrencen?
7. Ved Kommissionen, at de små producenter har udarbejdet detaljerede planer for et sådant system, og at dette i årevis har fungeret fuldt tilfredsstillende i De Forenede Stater?

(¹) EFT L 230 af 19.8.1991, s. 1

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(5. januar 1998)

Kommissionen er fuldt ud opmærksom på de vidtgående krav i direktiv 91/414/EØF vedrørende fremlæggelse af de oplysninger, der er nødvendige for evaluering af pesticider og af plantebeskyttelsesmidler, og beskyttelse af disse oplysninger til fordel for de virksomheder, der fremlægger oplysningerne.

Man ved, at plantebeskyttelsesmidler frembyder potentielle risici for sundheden og for miljøet. Det er derfor normalt, at de testes grundigt for alle kendte mulige konsekvenser, de kan have for mennesker og miljøet. Dette indebærer, at de berørte virksomheder udarbejder detaljerede undersøgelsesrapporter, der omhandler alle de mange sikkerhedsaspekter, der skal tages i betragtning.

Da flere af de krævede undersøgelsesrapporter er meget omkostningskrævende, fastsatte Rådet med direktiv 91/414/EØF en vidtgående ordning til beskyttelse af oplysningerne til fordel for de virksomheder, der finansierer de pågældende undersøgelser. På den måde tilskyndes virksomhederne til at fremlægge de krævede oplysninger, således at nye eller eksisterende produkter, for hvilke disse undersøgelser viser, at de gældende høje sikkerhedskrav med hensyn til sundhedsfare og miljø er opfyldt for de pågældende produkter, kan lanceres på markedet eller fortsat kan afsættes på markedet til fordel for EU's landbrug.

Hvad angår oplysninger, der kræves med henblik på tilføjelse af et aktivt stof i bilag I til direktivet, tilskyndes virksomheder, der er i besiddelse af oplysninger, efter artikel 13, stk. 7, i Rådets direktiv 91/414/EØF til at samarbejde om tilvejebringelse af oplysninger. I henhold til Kommissionens forordning (EØF) nr. 3600/92 om de nærmere bestemmelser for iværksættelsen af første fase af det arbejdsprogram, der er omhandlet i artikel 8, stk. 2, i direktiv 91/414/EØF om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler (¹) skal alle, der indgiver anmeldelser af aktive stoffer, endvidere tage passende skridt til at indsende kollektive dossierer. For mange, men desværre ikke for alle aktive stoffer, har dette ført til oprettelse af task forces, hvor flere virksomheder har arbejdet sammen om et kollektivt dossier. I henhold til Kommissionens forordning (EF) nr. 1199/97 af 27. juni 1997 om ændring af forordning (EØF) nr. 3600/92 om de nærmere bestemmelser for iværksættelsen af første fase af det arbejdsprogram, der er omhandlet i artikel 8, stk. 2, i Rådets direktiv 91/414/EØF om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler (²) kan anmelderne i tilfælde, hvor der ikke er indgivet kollektive dossierer, på et tidligt tidspunkt få oplysninger om undersøgelser, for hvilke der kræves beskyttelse. På denne måde kan anmelderne tage skridt til om nødvendigt at tilvejebringe passende oplysninger ved enten at gennemføre uafhængige undersøgelser eller gennemføre undersøgelser i samarbejde med andre anmeldere.

I forbindelse med et kommende forslag til ændring af grunddirektiv 91/414/EØF er Kommissionen rede til at overveje at ændre de omhandlede bestemmelser på baggrund af de erfaringer, der er gjort med de nuværende bestemmelser, og til at tage hensyn til forslag fra organisationer, der repræsenterer de berørte virksomheder.

(¹) EFT L 366 af 15.12.1992.

(²) EFT L 170 af 28.6.1997.

(98/C 187/35)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3561/97**af Jens-Peter Bonde (I-EDN) til Kommissionen***(13. november 1997)*

Om: Støjkrav til maskiner og maskinrum

Hvad er årsagen til, at mine 3 enkle spørgsmål ikke kan besvares med ja eller nej?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pádraig Flynn*(8. januar 1998)*

Det korte svar på de tre tidligere forespørgsler fra det ærede medlem (skriftlig forespørgsel nr. 2009/97 ⁽¹⁾) er nej, for der er ikke tale om nogen »tilladelse« fra Kommissionens side.

Kommissionen gav i et tidligere svar de oplysninger, det ærede medlem ønskede, vedrørende lovgivningsmæssige krav med relevans for Danmark og de foranstaltninger, der er indeholdt i direktiverne om beskyttelse af arbejdstagerne. I svaret på det ærede medlems skriftlige forespørgsel 2620/97 ⁽²⁾ gav Kommissionen yderligere tekniske oplysninger til støtte for en vurdering af den lovgivningsmæssige situation.

⁽¹⁾ EFT C 391 af 23.12.1997

⁽²⁾ EFT C 102 af 3.4.1998, s. 74.

(98/C 187/36)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3562/97**af Allan Macartney (ARE) til Kommissionen***(13. november 1997)*

Om: Franske blokader med lastvogne og fiskerfartøjer – stadig ingen kompensation til fragtfirmaer

Der er stadig ikke blevet udbetalt kompensation til de fragtfirmaer, som led tab på grund af de blokader, der blev gennemført af franske lastvognschauffører og fiskerfartøjer. En sådan kompensation har stor betydning for de pågældende fragtfirmaers overlevelsesmuligheder. Har Kommissionen til hensigt at træffe foranstaltninger for at sikre, at de franske myndigheder omgående tager sagen op?

Er Kommissionen klar over, om den franske regering for nylig har taget initiativ til at sikre, at de præfekturer, som behandler erstatningskravene, udfører denne opgave på en hurtig og effektiv måde?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock*(20. januar 1998)*

Som det ærede medlem ved, har Kommissionen ikke beføjelse til at gribe ind i erstatningssager som følge af blokaderne i Frankrig, idet erstatningsordninger fastlægges og reguleres ved medlemsstaternes nationale lovgivning.

De franske myndigheder er imidlertid skriftligt og gennem personlige kontakter af de ansvarlige kommissionsmedlemmer blevet opfordret til at sikre en passende erstatning til de ramte fragtfirmaer.

De franske myndigheder har endvidere indvilget i at aflægge detaljeret rapport til Kommissionen om, hvorledes erstatningssagerne skrider frem. Desuden mødtes en fransk delegation med Kommissionen for at forklare, hvordan deres myndigheder behandlede kravene, forud for et møde den 23. september 1997, som Kommissionen havde indkaldt med repræsentanter for de fragtfirmaer, som stadig har udestående erstatningskrav. Kommissionen har efterfølgende over for de franske myndigheder gjort opmærksom på, hvad der klages over ved behandlingen af erstatningskravene, og myndighederne er blevet bedt om at tage disse i betragtning og rapportere om udviklingen i behandlingen af kravene.

De franske myndigheder har meddelt, at de har udstedt tre cirkulærer til kommunerne om, hvorledes sådanne krav skal behandles. I det franske indenrigsministeriets regi er der oprettet en gruppe, som skal sikre, at problemer med kommunernes behandling af erstatningskrav løses.

Kommissionen vil fortsat fremsætte sine synspunkter i lyset af løfterne afgivet af medlemmer af den franske regering til deres kolleger i andre medlemsstater.

(98/C 187/37)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3578/97

af Klaus Lukas (NI) til Kommissionen

(13. november 1997)

Om: Euro og prisgennemskuelighed

Med indførelsen af euroen vil prisgennemskueligheden i hele Europa blive væsentlig forøget. Sædvanligvis har en øget prisgennemskuelighed konsekvenser for konkurrenceevnen samt for handels- og produktionsstrømme-

Hvordan bedømmer Kommissionen i denne forbindelse indførelsen af euroen og de arbejdspladmæssige konsekvenser heraf?

Hvordan vil Kommissionen bedømme kriteriet med to års EMS-medlemskab, og hvilke margener bliver i denne sammenhæng betragtet som »normale« (der anmodes om oplysning af de respektive procentsatser)?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Yves-Thibault de Silguy

(23. januar 1998)

Oprettelsen af Den Økonomiske og Monetære Union (ØMU) og euroens indførelse vil øge prisgennemsigtigheden på det indre marked. Det vil blive lettere for forbrugerne og virksomhederne at sammenligne priserne på varer og tjenesteydelser i de forskellige medlemsstater. Det vil resultere i øget konkurrence mellem producenterne og en betydelig lettelse af samhandelen inden for euro-området.

Den øgede konkurrence, de lavere omkostninger ved tværnationale transaktioner og etableringen af et integreret euro-kapitalmarked med udsigt til lave rentesatser vil forbedre investeringsmulighederne i Europa. Den fælles valuta er derfor et af hovedelementerne i Fællesskabets strategi for at forbedre den europæiske konkurrenceevne og skabe det nødvendige grundlag for langsigtet, ikke-inflationær vækst og beskæftigelse.

Da ØMU'ens oprettelse forudsætter en fælles penge- og valutapolitik inden for euro-området, vil der blive en direkte forbindelse mellem lønftaler og beskæftigelsen. De nationale penge- og valutapolitikker vil ikke længere kunne akkomodere en løn- og prisudvikling, som ikke er i overensstemmelse med den makroøkonomiske ramme i Europa.

Med hensyn til konvergenzkriteriet »valutakursstabilitet« skal det understreges, at der i artikel 109 J i EF-traktaten henvises til »overholdelse af de normale udsvingsmargener i det europæiske monetære systems valutakursmekanisme i mindst to år uden devaluering over for andre medlemsstaters valutaer«.

Ministrene og medlemsstaternes centralbankdirektører besluttede i august 1993 midlertidigt at udvide de obligatoriske udsvingsmargener, der var fastsat for deltagerne i Det Europæiske Monetære Systems valutakursmekanisme (EMS) til $\pm 15\%$ i forhold til den bilaterale centralkurs. Samtidig bekræftede de på ny deres støtte til de regler og kriterier, der er fastsat i EF-traktaten for opnåelse af en tilstrækkelig høj grad af konvergens til at sikre ØMU'ens virkeliggørelse.

Når Kommissionen i marts 1998 anbefaler listen over de medlemsstater, der har opnået en høj grad af vedvarende konvergens, vil den basere sin vurdering på ovennævnte kriterier.

(98/C 187/38)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3598/97
af Ernesto Caccavale (UPE) til Kommissionen
(13. november 1997)

Om: Dårlig udnyttelse af samarbejdsmidler

I 1993 afsatte GD VIII ca. 6 mia lire til en italiensk ikke-statslig organisation i Bologna, CESTAS, til stærkt tiltrængte interventioner på sundhedsområdet i Angola. Så vidt vi er underrettet, har CESTAS stadig ikke foretaget sig noget i Angola, men organisationens bestyrelse gav mellem 1993 og 1994 tilladelse til mange dyre »evalueringsrejser« for sine medlemmer i dette plagede land. Endvidere ser det ud til, at nævnte ikke-statslige organisation havde utallige problemer med de kapverdiske myndigheder i 1994-1995, eftersom der klagedes over en flere måneder lang inaktivitet i forbindelse med forvaltningen af et projekt til bekæmpelse af AIDS, som også var overdraget til CESTAS og finansieret af Kommissionens GD VIII.

Vil Kommissionen: — straks kaste lys over disse sager? — undersøge muligheden for at suspendere enhver støtte, som skulle vise sig at være udbetalt uretmæssigt? — foretage en grundig kontrol på stedet af den faktiske og effektive udnyttelse af EU-midler? — undersøge, om der har været tale om favoritisme fra GD VIII's side og/eller om efterladende forvaltning fra de tjenestemænds side, som er ansvarlige for kontrollen med arbejdet på stedet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af João de Deus Pinheiro

(8. januar 1998)

Kommissionen kan ikke vedkende sig, at den skulle have favoriserede bestemte NGO'er i forbindelse med tildelingen af midler til udviklingssamarbejdet.

Kommissionen undersøger systematisk, om projekter og programmer der foreslås af europæiske NGO'er opfylder betingelserne, dvs. om de er i overensstemmelse med de berørte landes udviklingspolitik, og dette sker inden der træffes beslutning om finansiering. Kommissionens tjenestegrene (både i Bruxelles og på stedet) følger også nøje med i gennemførelsen af projekterne, og den videre finansiering står og falder med om projektet gennemføres under overholdelse af kravene, også i de tilfælde hvor forholdene er vanskelige.

De forskellige projekter kontrolleres og evalueres på stedet af fagligt sagkyndige, som handler i fuld uafhængighed af de lokale myndigheder og de berørte NGO'er. Finansieringen standses, straks hvis der konstateres overtrædelse. Den sidste rate udbetales først når der foreligger en rapport over gennemførelsen, og det er konstateret at udgifterne er afholdt som planlagt og i overensstemmelse med de regler der gælder for anvendelsen af midlerne.

For så vidt angår det projekt, der gennemføres af Cestas på sundhedsområdet i Angola, er den sidste rate endnu ikke kommet til udbetaling. Kommissionen har måttet konstatere, at denne NGO har haft vanskeligt ved at gennemføre sit projekt i Angola, idet der hersker meget urolige tilstande i dette land. Kommissionen har forlænget foranstaltningen, men har anmodet organisationen om at omorganisere projektet og opstille et nyt sigte.

Hvad angår Cestas' projekt i Kap Verde kan det nævnes at landets sundhedsministerium har beklaget sig over at det udstyr der stilles til rådighed som led i projektet, er blevet forsinket. Dette problem blev bragt i orden i 1993 efter at udsendte medarbejdere havde foretaget en evaluering. Projektet blev afsluttet i 1994 efter at alle de i kontrakten fastsatte leverancer var afviklet. Projektet videreføres nu direkte i samarbejde med sundhedsministeriets uddannelsesafdeling.

(98/C 187/39)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3604/97
af Franz Linser (NI) til Kommissionen
(13. november 1997)

Om: Transeuropæiske net — Tunnellen mellem Brenner-Basis

På grund af forberedelsen af udvidelsen mod øst synes der at være sket en forskydning inden for de transeuropæiske net i øst/vestlig retning. Denne kendsgerning blev bl.a. også fremhævet på den europæiske transportkonference i Helsinki (23.-25.6.1997).

Tunnelprojektet mellem Brenner-Basis har EU ved flere lejligheder prioriteret inden for rammerne af de transeuropæiske net.

Kan Kommissionen udelukke, at der sker ændringer i forhold til den oprindelige tidsplan, eller at der sker ændringer i den finansielle planlægning som følge af forberedelsen af udvidelsen mod øst?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(16. januar 1998)

Jernbaneprojektet München-Verona (Brenner-aksen) indgår i den strækning med højhastighedstog og kombineret transport Berlin-Nürnberg / München-Verona, der er medtaget på listen over 14 projekter, som Det Europæiske Råd tillagde særlig betydning på Essen-topmødet i 1994.

Der er ikke foretaget ændringer i denne prioritering, og Kommissionen har ingen grund til at formode, at udvidelsesforberedelserne skulle få indflydelse på hverken tids- eller finansieringsplanen for projektet.

De involverede medlemsstater har fra begyndelsen af været enige om, at Brenner-aksen skal udvides, så den nødvendige kapacitet altid er til stede.

I strækningen gennem Inn-dalen i Østrig forløber de tekniske undersøgelser med henblik på udvidelsen til fire spor planmæssigt, og det forberedende arbejde på dele af strækningen påbegyndes i 1998.

For basistunnelen ved Brenner har medlemsstaterne allerede udført omfattende tekniske og økonomiske gennemførlighedsundersøgelser, som i betydeligt omfang har bidraget til beslutningsprocessen. I december 1997 har Kommissionen og de involverede medlemsstaters transportministre godkendt en række foranstaltninger i forbindelse med påbegyndelsen af projektforberedelsernes næste fase.

Medlemsstaterne har ansvaret for finansieringen af TEN-projekter på deres område, og Fællesskabets bidrag kan ikke overstige 10% af et projekts omkostninger i noget tilfælde. Hidtil er alle gennemførlighedsundersøgelser og tekniske undersøgelser, som det ærede medlem henviser til, blevet udført som planlagt, såvel tidsmæssigt som indholdsmæssigt. Dette forventes også at blive tilfældet for de følgende tekniske undersøgelser og arbejdet i Inn-dalstrækningen i Østrig.

Fællesskabet har ydet økonomisk støtte fra budgettet for transeuropæiske transportnet til de gennemførlighedsundersøgelser og tekniske undersøgelser, der hidtil er foretaget, og Kommissionen bidrager ligeledes til at koordinere samarbejdet mellem de involverede medlemsstater i forberedelsen og gennemførelsen af Brennerprojektet. Endvidere støtter Kommissionen i den sammenhæng undersøgelser af mulighederne for at oprette et finansierings- og udviklingspartnerskab for offentlige og private investorer til gennemførelsen af basistunnelen ved Brenner.

(98/C 187/40)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3607/97

af José García-Margallo y Marfil (PPE) til Kommissionen

(13. november 1997)

Om: Meddelelse fra Kommissionen om konsekvenserne af euroens indførelse for kapitalmarkederne (KOM(97)0337)

For obligationsmarkedernes vedkommende vil en af mulighederne for redenominering af udestående national gæld være redenominering på grundlag af en fast minimumsdenominering med kontant kompensation — »top-down«.

Agter Kommissionen at udarbejde et mere detaljeret arbejdsdokument om denne metode?

(98/C 187/41)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3608/97**af José García-Margallo y Marfil (PPE) til Kommissionen***(13. november 1997)*

Om: Meddelelse fra Kommissionen om konsekvenserne af euroens indførelse for kapitalmarkederne (KOM(97)0337)

For obligationsmarkedernes vedkommende vil en af mulighederne for redenominering af udestående national gæld være redenominering på grundlag af en fast minimumsdenomination med kontant kompensation — »top-down«.

I rapporten påpeges det, at en ulempe ved den kontante kompensation i en »top-down«-redenominering er en ændring i cash flowet af kuponbetalinger og obligationens indløsningsværdi.

Kan Kommissionen generelt gøre rede for, på hvilken måde disse ændringer vil være en ulempe?

Samlet svar**afgivet på Kommissionens vegne af Yves-Thibault de Silguy
på skriftlige forespørgsler E-3607/97 og E-3608/97***(13. februar 1998)*

I Kommissionens meddelelse »Konsekvenser for kapitalmarkederne af euroens indførelse«⁽¹⁾ behandles flere forskellige metoder til redenominering af gæld. De to vigtigste metoder er »top-down«-metoden og »bottom-up«-metoden. I meddelelsen gives der udtryk for, at »bottom-up«-metoden foretrækkes. Efter denne metode påvirker redenominering ikke den samlede mængde emitterede værdipapirer, og de potentielle afrundingsforskelle reduceres til ubetydelige beløb.

Efter »top-down«-metoden opdeles den oprindelige emission i en række »stykker« med identiske mindstedeterminationer. Hver af disse mindstedeterminationer redenomineres ved brug af omregningsfaktoren og afrundes til nærmeste cent. Emissionens nye samlede beløb beregnes derefter ved at multiplicere mindstedeterminationen i euro med antallet af »stykker«. På grund af afrundingsforskelle vil dette nye totalbeløb sandsynligvis være forskelligt fra det beløb, der ville være fremkommet ved en direkte omregning af det totale emissionsbeløb. Forskellen må udlignes ved hjælp af kompensationsbetalinger.

Kompensationsbetalinger vil være nødvendige for at undgå, at der kunstigt skabes eller destrueres udeståender. Den kontante kompensation vil enten udsætte emittenten eller investoren for en geninvesteringsrisiko. En anden konsekvens af den kontante kompensation er en mindre ændring i cash flowet af kuponbetalinger og obligationens indløsningsværdi. Dette vil kunne få følger for de relaterede derivater, idet de afdækningsforretninger, der er indgået inden redenominering, bygger på det nøjagtige forventede cash flow, som kuponbetalingerne og indløsningsværdien genererer. Hvis disse cash flow ændres, vil de, også selv om der er tale om meget små beløb, ikke længere svare til de relaterede derivattransaktioner. Hvis »top-down«-metoden vælges, skal den indføres på en sådan måde, at potentielle problemer undgås. Som nævnt ovenfor vil der dog potentielt kun kunne forekomme en forstyrrelse, hvis der er udestående derivatkontrakter knyttet til den denominerede obligation.

Meddelelsen fra Kommissionen indeholder mere detaljerede eksempler på »top-down«-metoden (s. 11).

⁽¹⁾ KOM(97) 337 endelig udg.

(98/C 187/42)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3616/97**af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen***(10. november 1997)*

Om: Gennemførelse af forordning 3577/92

I Kommissionens rapport til Rådet om gennemførelsen af forordning 3577/92⁽¹⁾ nævnes det i afsnit 5.5, at Kommissionen er af den opfattelse, at fra en bestemt dato (som der vil blive truffet nærmere afgørelse om) skal reglerne om påmønstring af besætning fra indregistreringslandet gælde på hele EU-markedet i forbindelse med cabotageejlads. En tilsvarende ordning med visse undtagelser støttes for de faste færgeruters vedkommende. Kommissionen bedes oplyse følgende:

1. Vil en sådan ændring af artikel 3 i forordning 3577/92, som i praksis vil mindske antallet af EU-ansatte på skibene, kunne bidrage til at nå Kommissionens mål om forøgelse af beskæftigelsen?
2. Tager Kommissionen ikke hensyn til de særlige følger for de øer, hvorfra en stor del af de græske søfolk kommer, og som Europa støtter på grundlag af Amsterdam-traktaten?
3. Har den ikke kendskab til de sikkerhedsproblemer, der vil opstå som følge af blandede besætninger på passagerskibene og bilfærgerne, efter de tragiske ulykker, der af forskellige årsager er sket i Den Europæiske Union? Vil Kommissionen påtage sig et sådant ansvar?
4. Hvorfor kaldes besætningen »crew« i rapporten, når der i forordningens artikel 3 tales om »manning«?
5. Har Kommissionen forelagt konkrete forslag om ændring af artikel 3 i forordning 3577/92? Hvilke? Vil den støtte princippet om værtsstater, som svarer til principperne om bekæmpelse af arbejdsløsheden og forøgelse af beskæftigelsen og udviklingen i Den Europæiske Union?

(¹) EFT L 364 af 12.12.1992, s. 7

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(10. december 1997)

Som det ærede medlem ved, fastsætter Rådets forordning (EØF) nr. 3577/92 bestemmelser om gennemførelse af princippet om frit at levere tjenesteydelser til søtransport i medlemsstaterne, og er ikke tænkt som en specifik foranstaltning til at fremme beskæftigelsen. I den rapport, som det ærede medlem henviser til, har Kommissionen dog taget hensyn til den følsomme beskæftigelsessituation i ømråderne. Kommissionen har derfor foreslået en specifik bestemmelse for passagerbefordring og færger på faste ruter i forbindelse med cabotagesejlads til øer, som tillader medlemsstaterne at beskytte EF-sømands beskæftigelse. Da størstedelen af arbejdspladserne inden for cabotage findes i denne sektor, mener Kommissionen, at den foreslåede fremgangsmåde er på linje med dens beskæftigelsespolitik. Det må også huskes, at der netop for de græske øer i forordningen er blevet givet en undtagelse på 5 år, så der er tid til at foretage de nødvendige tilpasninger til liberaliseringen.

Kommissionen er klar over de eventuelle sikkerhedsproblemer, som en blandet besætning på passagerbåde og færger kan give anledning til. Rådets direktiv 94/58/EF om minimumskravene til uddannelse af søfarere (¹) giver dog medlemsstaterne mulighed for at kræve, at der fastsættes et fælles arbejdsprog, og at dette noteres i skibets logbog. Lovgivningen kræver også, at en vis procentdel af mandskabet, navnlig de sømænd, der på mønstringslisterne er udpeget til at bistå passagerne i faresituationer, skal have kommunikationsfærdigheder, der svarer til formålet, og det kan bl.a. være talefærdighed på det eller de sprog, der svarer til de nationaliteter, der hovedsagelig befordres på en bestemt rute. Kommissionen er også ved at udarbejde et rammedirektiv om sikkerhedsbetingelser for drift af færgeruter og højhastighedspassagerfartøjer i EF.

Artikel 3 i forordning (EØF) nr. 3577/92 om bemanning omfatter alle aspekter forbundet med besætningen. Disse udtryk har i denne rapport samme mening. Ved vurdering af antallet af arbejdspladser inden for passagerbefordring, færgedrift og krydstogter er kabinebesætningen og restaurationspersonalet blevet medtaget som en del af besætningen.

Der foreligger ingen konkrete forslag om ændring til forordning (EØF) nr. 3577/92.

(¹) EFT L 319 af 12.12.1994.

(98/C 187/43)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3621/97**af Giuseppe Rauti (NI) til Kommissionen***(13. november 1997)*

Om: Beskyttelse af arbejdsvilkårene for personale inden for kommerciel flyvning

Vil Kommissionen oplyse, om den følger med i den voldsomme polemik i næsten alle EU-medlemsstaterne — og navnlig i Italien — om arbejdsvilkårene for personale inden for kommerciel flyvning: piloter, teknikere og kabinepersonale?

De berørte hævder, at vilkårene er blevet særligt opslidende, fordi den øgede konkurrence mellem luftfartsselskaberne har forværret det underordnede personales arbejdsrytme. Det fremgår af professor Scanos undersøgelser, at dette er ved at forårsage et reelt »fald i immunforsvaret og dermed øget udsættelse for risikoen for infektioner, særlig af tropisk oprindelse«.

Agter Kommissionen på baggrund af ovennævnte at gribe ind til fordel for det flyvende personale?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pádraig Flynn*(21. januar 1998)*

Som det formodentlig er det ærede medlem bekendt, er den civile luftfartssektor udelukket fra Rådets direktiv 93/104/EF af 23. november 1993 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden ⁽¹⁾.

Kommissionen er i færd med at udarbejde forslag til regulering af arbejdstid og hvileperioder i denne sektor. De nye initiativer er baseret på de kommentarer, Kommissionen modtog som svar på hvidbogen fra juli 1997 om sektorer og aktiviteter, der er udelukket fra arbejdstidsdirektivet. Kommissionen vil efter planen vedtage forslagene senest i sommeren 1998.

I henhold til Rådets direktiv 89/391/EØF om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet ⁽²⁾ skal arbejdsgiveren imidlertid som led i sit ansvar træffe de nødvendige foranstaltninger til beskyttelse af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed. Arbejdsgiveren skal iværksætte disse foranstaltninger på grundlag af en række generelle forebyggelsesprincipper, deriblandt »planlægning af forebyggelsen for at gøre den til en sammenhængende helhed, inden for hvilken forebyggelsen omfatter teknik, tilrettelæggelse af arbejdet, arbejdsforhold, sociale relationer og påvirkning fra faktorer i arbejdsmiljøet« (artikel 6, stk. 2, litra g)).

Direktivet er gennemført i den italienske lovgivning, og det er nu op til de italienske myndigheder at afgøre, hvordan det skal gennemføres i praksis.

Kommissionen har peget på forebyggelse af stress på arbejdspladsen som en vigtig opgave på arbejdsmiljøområdet, og den har til hensigt at udarbejde retningslinjer vedrørende stress på arbejdspladsen. Man vil i den forbindelse tage hensyn til de henstillinger, der fremsættes i rapporten om arbejdsbetinget stress fra Det Rådgivende Udvalg for Sikkerhed, Hygiejne og Sundhedsbeskyttelse på Arbejdspladsen, der er et trepartsorgan. Dokumentet vil blive sendt direkte til det ærede medlem og til Parlamentets sekretariat. Kommissionen er af den overbevisning, at disse aktioner også med fordel vil kunne anvendes inden for særlige sektorer eller erhverv.

⁽¹⁾ EFT L 307 af 13.12.1993.

⁽²⁾ EFT L 183 af 29.6.1989.

(98/C 187/44)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3624/97**af Luciano Vecchi (PSE) til Kommissionen***(13. november 1997)*

Om: Garantier, der kræves i forbindelse med adgang til beskæftigelsesinitiativer i Østrig

Som det allerede er blevet anført i tidligere forespørgsler, har de italienske myndigheders beslutning om at forpligte virksomheder med almennyttigt formål til at stille bankkaution for at kunne få adgang til beskæftigelsesinitiativer vist sig at være dyr og at straffe institutioner, som åbenlyst har vanskeligt ved at stille egne finansielle garantier.

På baggrund af viden om, at dette spørgsmål reguleres på forskellig måde i de forskellige EU-lande, vil Kommissionen da oplyse, om det i Østrig kræves af virksomheder med almennyttigt formål (og generelt af erhvervsdrivende foreninger og virksomheder inden for det »tredje system«), at de stiller finansielle garantier eller bankgarantier, og i bekræftende fald på hvilke betingelser?

(98/C 187/45)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3625/97**af Luciano Vecchi (PSE) til Kommissionen***(13. november 1997)*

Om: Garantier, der kræves i forbindelse med adgang til beskæftigelsesinitiativer i Belgien

Som det allerede er blevet anført i tidligere forespørgsler, har de italienske myndigheders beslutning om at forpligte virksomheder med almennyttigt formål til at stille bankkaution for at kunne få adgang til beskæftigelsesinitiativer vist sig at være dyr og at straffe institutioner, som åbenlyst har vanskeligt ved at stille egne finansielle garantier.

På baggrund af viden om, at dette spørgsmål reguleres på forskellig måde i de forskellige EU-lande, vil Kommissionen da oplyse, om det i Belgien kræves af virksomheder med almennyttigt formål (og generelt af erhvervsdrivende foreninger og virksomheder inden for det »tredje system«), at de stiller finansielle garantier eller bankgarantier, og i bekræftende fald på hvilke betingelser?

(98/C 187/46)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3626/97**af Luciano Vecchi (PSE) til Kommissionen***(13. november 1997)*

Om: Garantier, der kræves i forbindelse med adgang til beskæftigelsesinitiativer i Danmark

Som det allerede er blevet anført i tidligere forespørgsler, har de italienske myndigheders beslutning om at forpligte virksomheder med almennyttigt formål til at stille bankkaution for at kunne få adgang til beskæftigelsesinitiativer vist sig at være dyr og at straffe institutioner, som åbenlyst har vanskeligt ved at stille egne finansielle garantier.

På baggrund af viden om, at dette spørgsmål reguleres på forskellig måde i de forskellige EU-lande, vil Kommissionen da oplyse, om det i Danmark kræves af virksomheder med almennyttigt formål (og generelt af erhvervsdrivende foreninger og virksomheder inden for det »tredje system«), at de stiller finansielle garantier eller bankgarantier, og i bekræftende fald på hvilke betingelser?

(98/C 187/47)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3627/97**af Luciano Vecchi (PSE) til Kommissionen***(13. november 1997)*

Om: Garantier, der kræves i forbindelse med adgang til beskæftigelsesinitiativer i Finland

Som det allerede er blevet anført i tidligere forespørgsler, har de italienske myndigheders beslutning om at forpligte virksomheder med almennyttigt formål til at stille bankkaution for at kunne få adgang til beskæftigelsesinitiativer vist sig at være dyr og at straffe institutioner, som åbenlyst har vanskeligt ved at stille egne finansielle garantier.

På baggrund af viden om, at dette spørgsmål reguleres på forskellig måde i de forskellige EU-lande, vil Kommissionen da oplyse, om det i Finland kræves af virksomheder med almennyttigt formål (og generelt af erhvervsdrivende foreninger og virksomheder inden for det »tredje system«), at de stiller finansielle garantier eller bankgarantier, og i bekræftende fald på hvilke betingelser?

(98/C 187/48)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3628/97**af Luciano Vecchi (PSE) til Kommissionen***(13. november 1997)*

Om: Garantier, der kræves i forbindelse med adgang til beskæftigelsesinitiativer i Frankrig

Som det allerede er blevet anført i tidligere forespørgsler, har de italienske myndigheders beslutning om at forpligte virksomheder med almennyttigt formål til at stille bankkaution for at kunne få adgang til beskæftigelsesinitiativer vist sig at være dyr og at straffe institutioner, som åbenlyst har vanskeligt ved at stille egne finansielle garantier.

På baggrund af viden om, at dette spørgsmål reguleres på forskellig måde i de forskellige EU-lande, vil Kommissionen da oplyse, om det i Frankrig kræves af virksomheder med almennyttigt formål (og generelt af erhvervsdrivende foreninger og virksomheder inden for det »tredje system«), at de stiller finansielle garantier eller bankgarantier, og i bekræftende fald på hvilke betingelser?

(98/C 187/49)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3629/97**af Luciano Vecchi (PSE) til Kommissionen***(13. november 1997)*

Om: Garantier, der kræves i forbindelse med adgang til beskæftigelsesinitiativer i Tyskland

Som det allerede er blevet anført i tidligere forespørgsler, har de italienske myndigheders beslutning om at forpligte virksomheder med almennyttigt formål til at stille bankkautiøn for at kunne få adgang til beskæftigelsesinitiativer vist sig at være dyr og at straffe institutioner, som åbenlyst har vanskeligt ved at stille egne finansielle garantier.

På baggrund af viden om, at dette spørgsmål reguleres på forskellig måde i de forskellige EU-lande, vil Kommissionen da oplyse, om det i Tyskland kræves af virksomheder med almennyttigt formål (og generelt af erhvervsdrivende foreninger og virksomheder inden for det »tredje system«), at de stiller finansielle garantier eller bankgarantier, og i bekræftende fald på hvilke betingelser?

(98/C 187/50)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3630/97**af Luciano Vecchi (PSE) til Kommissionen***(13. november 1997)*

Om: Garantier, der kræves i forbindelse med adgang til beskæftigelsesinitiativer i Grækenland

Som det allerede er blevet anført i tidligere forespørgsler, har de italienske myndigheders beslutning om at forpligte virksomheder med almennyttigt formål til at stille bankkautiøn for at kunne få adgang til beskæftigelsesinitiativer vist sig at være dyr og at straffe institutioner, som åbenlyst har vanskeligt ved at stille egne finansielle garantier.

På baggrund af viden om, at dette spørgsmål reguleres på forskellig måde i de forskellige EU-lande, vil Kommissionen da oplyse, om det i Grækenland kræves af virksomheder med almennyttigt formål (og generelt af erhvervsdrivende foreninger og virksomheder inden for det »tredje system«), at de stiller finansielle garantier eller bankgarantier, og i bekræftende fald på hvilke betingelser?

(98/C 187/51)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3631/97**af Luciano Vecchi (PSE) til Kommissionen***(13. november 1997)*

Om: Garantier, der kræves i forbindelse med adgang til beskæftigelsesinitiativer i Irland

Som det allerede er blevet anført i tidligere forespørgsler, har de italienske myndigheders beslutning om at forpligte virksomheder med almennyttigt formål til at stille bankkautiøn for at kunne få adgang til beskæftigelsesinitiativer vist sig at være dyr og at straffe institutioner, som åbenlyst har vanskeligt ved at stille egne finansielle garantier.

På baggrund af viden om, at dette spørgsmål reguleres på forskellig måde i de forskellige EU-lande, vil Kommissionen da oplyse, om det i Irland kræves af virksomheder med almennyttigt formål (og generelt af erhvervsdrivende foreninger og virksomheder inden for det »tredje system«), at de stiller finansielle garantier eller bankgarantier, og i bekræftende fald på hvilke betingelser?

(98/C 187/52)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3632/97**af Luciano Vecchi (PSE) til Kommissionen***(13. november 1997)*

Om: Garantier, der kræves i forbindelse med adgang til beskæftigelsesinitiativer i Luxembourg

Som det allerede er blevet anført i tidligere forespørgsler, har de italienske myndigheders beslutning om at forpligte virksomheder med almennyttigt formål til at stille bankkautiøn for at kunne få adgang til beskæftigelsesinitiativer vist sig at være dyr og at straffe institutioner, som åbenlyst har vanskeligt ved at stille egne finansielle garantier.

På baggrund af viden om, at dette spørgsmål reguleres på forskellig måde i de forskellige EU-lande, vil Kommissionen da oplyse, om det i Luxembourg kræves af virksomheder med almennyttigt formål (og generelt af erhvervsdrivende foreninger og virksomheder inden for det »tredje system«), at de stiller finansielle garantier eller bankgarantier, og i bekræftende fald på hvilke betingelser?

(98/C 187/53)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3633/97**af Luciano Vecchi (PSE) til Kommissionen***(13. november 1997)*

Om: Garantier, der kræves i forbindelse med adgang til beskæftigelsesinitiativer i Nederlandene

Som det allerede er blevet anført i tidligere forespørgsler, har de italienske myndigheders beslutning om at forpligte virksomheder med almennyttigt formål til at stille bankkautiøn for at kunne få adgang til beskæftigelsesinitiativer vist sig at være dyr og at straffe institutioner, som åbenlyst har vanskeligt ved at stille egne finansielle garantier.

På baggrund af viden om, at dette spørgsmål reguleres på forskellig måde i de forskellige EU-lande, vil Kommissionen da oplyse, om det i Nederlandene kræves af virksomheder med almennyttigt formål (og generelt af erhvervsdrivende foreninger og virksomheder inden for det »tredje system«), at de stiller finansielle garantier eller bankgarantier, og i bekræftende fald på hvilke betingelser?

(98/C 187/54)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3634/97**af Luciano Vecchi (PSE) til Kommissionen***(13. november 1997)*

Om: Garantier, der kræves i forbindelse med adgang til beskæftigelsesinitiativer i Portugal

Som det allerede er blevet anført i tidligere forespørgsler, har de italienske myndigheders beslutning om at forpligte virksomheder med almennyttigt formål til at stille bankkautiøn for at kunne få adgang til beskæftigelsesinitiativer vist sig at være dyr og at straffe institutioner, som åbenlyst har vanskeligt ved at stille egne finansielle garantier.

På baggrund af viden om, at dette spørgsmål reguleres på forskellig måde i de forskellige EU-lande, vil Kommissionen da oplyse, om det i Portugal kræves af virksomheder med almennyttigt formål (og generelt af erhvervsdrivende foreninger og virksomheder inden for det »tredje system«), at de stiller finansielle garantier eller bankgarantier, og i bekræftende fald på hvilke betingelser?

(98/C 187/55)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3635/97**af Luciano Vecchi (PSE) til Kommissionen***(13. november 1997)*

Om: Garantier, der kræves i forbindelse med adgang til beskæftigelsesinitiativer i Det Forenede Kongerige

Som det allerede er blevet anført i tidligere forespørgsler, har de italienske myndigheders beslutning om at forpligte virksomheder med almennyttigt formål til at stille bankkautiøn for at kunne få adgang til beskæftigelsesinitiativer vist sig at være dyr og at straffe institutioner, som åbenlyst har vanskeligt ved at stille egne finansielle garantier.

På baggrund af viden om, at dette spørgsmål reguleres på forskellig måde i de forskellige EU-lande, vil Kommissionen da oplyse, om det i Det Forenede Kongerige kræves af virksomheder med almennyttigt formål (og generelt af erhvervsdrivende foreninger og virksomheder inden for det »tredje system«), at de stiller finansielle garantier eller bankgarantier, og i bekræftende fald på hvilke betingelser?

(98/C 187/56)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3636/97**af Luciano Vecchi (PSE) til Kommissionen***(13. november 1997)*

Om: Garantier, der kræves i forbindelse med adgang til beskæftigelsesinitiativer i Spanien

Som det allerede er blevet anført i tidligere forespørgsler, har de italienske myndigheders beslutning om at forpligte virksomheder med almennyttigt formål til at stille bankkautiøn for at kunne få adgang til beskæftigelsesinitiativer vist sig at være dyr og at straffe institutioner, som åbenlyst har vanskeligt ved at stille egne finansielle garantier.

På baggrund af viden om, at dette spørgsmål reguleres på forskellig måde i de forskellige EU-lande, vil Kommissionen da oplyse, om det i Spanien kræves af virksomheder med almennyttigt formål (og generelt af erhvervsdrivende foreninger og virksomheder inden for det »tredje system«), at de stiller finansielle garantier eller bankgarantier, og i bekræftende fald på hvilke betingelser?

(98/C 187/57)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3637/97**af Luciano Vecchi (PSE) til Kommissionen***(13. november 1997)*

Om: Garantier, der kræves i forbindelse med adgang til beskæftigelsesinitiativer i Sverige

Som det allerede er blevet anført i tidligere forespørgsler, har de italienske myndigheders beslutning om at forpligte virksomheder med almennyttigt formål til at stille bankkaution for at kunne få adgang til beskæftigelsesinitiativer vist sig at være dyr og at straffe institutioner, som åbenlyst har vanskeligt ved at stille egne finansielle garantier.

På baggrund af viden om, at dette spørgsmål reguleres på forskellig måde i de forskellige EU-lande, vil Kommissionen da oplyse, om det i Sverige kræves af virksomheder med almennyttigt formål (og generelt af erhvervsdrivende foreninger og virksomheder inden for det »tredje system«), at de stiller finansielle garantier eller bankgarantier, og i bekræftende fald på hvilke betingelser?

Samlet svar**afgivet på Kommissionens vegne af Christos Papoutsis****på skriftlige forespørgsler E-3624/97, E-3625/97, E-3626/97, E-3627/97, E-3628/97, E-3629/97, E-3630/97, E-3631/97, E-3632/97, E-3633/97, E-3634/97, E-3635/97, E-3636/97 og E-3637/97***(30. januar 1998)*

Kommissionen ligger ikke inde med oplysninger om, at medlemsstaterne pålægger nonprofitorganisationer at stille en bankgaranti for at få adgang til støtte fra fællesskabsprogrammer. Dette område er omfattet af national ret.

Med hensyn til støtte i forbindelse med beskæftigelsesinitiativet er det de nationale myndigheder, der indgår aftaler med de projektansvarlige, der skal kræve bankgaranti i overensstemmelse med de gældende nationale regler. I Tyskland, Grækenland, Spanien, Østrig og Portugal kræves der normalt ikke sådanne garantier for at få adgang til beskæftigelsesinitiativet.

At skulle stille en bankgaranti kan ganske vist være en yderligere byrde for nonprofitorganisationer og lignende, men en sådan garanti kan være nødvendig, hvis konsekvenserne af en misligholdelse af en kontraktlig forpligtelse vil kunne overstige debitorens finansielle formåen.

Finansforordningen af 21. december 1977 ⁽¹⁾ med senere ændringer ⁽²⁾ vedrørende De Europæiske Fællesskabers almindelige budget kræver, at medkontrahenter stiller sikkerhed, når der er tale om større kontrakter eller støtte til gennemførelse af projekter, hvor store beløb er involveret. Langt de fleste nonprofitorganisationer undgår dog denne forpligtelse, da de projekter, som de stiller forslag om, er af begrænset omfang.

⁽¹⁾ EFT L 356 af 31.12.1997.

⁽²⁾ EFT L 240 af 7.6.1995.

(98/C 187/58)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3638/97**af Christof Tannert (PSE) til Kommissionen***(13. november 1997)*

Om: EU-dækkende anerkendelse af uddannelse inden for socialpædagogik og socialpleje i Berlin

Senatet i Berlin påtænker en lovgivning om statslig anerkendelse af beskæftigelse inden for socialpædagogik og socialpleje i Berlin (lov om anerkendelse af beskæftigelse på det sociale område, SozBAG). I henhold hertil overvejes det for uddannelse af socialarbejdere og socialpædagoger (som hidtil har været et treårigt studium med erhvervspraksis) i en overgangsperiode ikke udover den 31.12.2006 at forkorte den hidtidige varighed af erhvervspraksis i tolv måneder med et halvt år til seks måneder.

Vil Kommissionen oplyse, om det på grund af den påtænkte forkortelse af uddannelsestiden fra tolv til kun seks måneders praksis fortsat vil være muligt med EU-dækkende anerkendelse af uddannelse inden for socialpædagogik og socialpleje i Berlin?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(6. januar 1998)

Det ærede medlems forespørgsel henviser til en situation, der er magen til den, der omhandles i skriftlig forespørgsel E-1936/97 ⁽¹⁾. Anerkendelse af eksamensbeviser med henblik på udøvelse af erhvervet som specialpædagog eller socialarbejder i medlemsstater, hvori disse erhverv er lovregulerede, henhører under EF-direktiverne om indførelse af den generelle ordning for anerkendelse af eksamensbeviser. Alt efter, hvilket studieniveau eksamensbeviserne gælder, anvendes enten Rådets direktiv 89/48/EØF om indførelse af en generel ordning for gensidig anerkendelse af eksamensbeviser for erhvervskompetencegivende videregående uddannelser af mindst tre års varighed ⁽²⁾ eller Rådets direktiv 92/51/EØF af 18. juni 1992 om anden generelle ordning for anerkendelse af erhvervsuddannelser til supplerende af direktiv 89/48/EØF ⁽³⁾.

Det står enhver medlemstat frit for at bestemme, hvilket uddannelsesniveau der skal kræves for at udøve hvervet som specialpædagog eller socialarbejder på dens område. Direktiverne har nemlig ikke harmoniseret uddannelserne, men indført en ordning for anerkendelse, ifølge hvilken et eksamensbevis, der giver adgang til et givet erhverv i en medlemsstat, skal anerkendes med henblik på udøvelse af samme erhverv i en anden medlemsstat uanset forskelle i undervisningssystemerne. Dette eksamensbevis vil være omfattet af de ved direktiv 92/51/EØF indførte anerkendelsesmekanismer. Dette direktiv indeholder bestemmelse om, at i tilfælde af væsentlige forskelle med hensyn til varighed og indhold mellem indvanderens uddannelse og den uddannelse, der kræves i værtslandet, kan dettes myndigheder pålægge en udligningsforanstaltning (prøvetid eller egnethedsprøve). Det kan derfor i visse tilfælde forekomme, at det vil være berettiget at anvende én af disse udligningsforanstaltninger under henvisning til varigheden af den nye tyske uddannelse og den varighed, der kræves i værtslandet.

⁽¹⁾ EFT C 21 af 22.1.1998, s. 122.

⁽²⁾ EFT L 19 af 24.1.1989.

⁽³⁾ EFT L 209 af 24.7.1992.

(98/C 187/59)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3639/97

af David Martin (PSE) til Kommissionen

(13. november 1997)

Om: Primater til videnskabelige formål

Vil Kommissionen gøre nærmere rede for sin fortolkning af artikel 7, stk. 3, andet afsnit, i direktiv 86/609/EØF ⁽¹⁾ («Ved forsøg må dyr indfanget i naturen kun anvendes, hvis anvendelse af andre dyr ikke vil kunne opfylde forsøgets formål») og forklare, hvorledes den foreslår at dække denne bestemmelse i udkastet til erklæring om Fællesskabets politik vedrørende anvendelse af primater til videnskabelige formål?

⁽¹⁾ EFT L 358 af 18.12.1986, s. 1

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(19. december 1997)

Det ærede medlem ønsker gjort nærmere rede for anvendelsen af primater som forsøgsdyr og fortolkningen af artikel 7, stk. 3, andet afsnit, i direktiv 86/609/EØF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om beskyttelse af dyr, der anvendes til forsøg og andre videnskabelige formål. I EF-traktatens artikel 164 hedder det, at Domstolen skal værne om lov og ret ved fortolkningen og anvendelsen af traktaten.

Under hensyntagen hertil er Kommissionens fortolkning af direktivets artikel 7, stk. 3, artikel 19, stk. 4, og artikel 21 imidlertid, at en af direktivets præmisser er, at der anvendes opdrættede dyr til forsøg.

I direktivets artikel 7, stk. 3, første afsnit, hedder det, at valget af dyreart nøje skal overvejes, og at der om nødvendigt skal gøres rede for valget over for myndigheden, når der skal udføres et forsøg. Ved valget af forsøgsformer skal sådanne vælges, hvortil der anvendes så få dyr som muligt, hvortil der anvendes dyr med laveste neurofysiologisk følsomhed, samt former, som forårsager mindst smerte, lidelse, angst eller varigt mén, og som giver størst sandsynlighed for tilfredsstillende resultater.

I henhold til artikel 7, stk. 3, andet afsnit, må dyr indfanget i naturen kun anvendes til forsøg, hvis anvendelse af andre dyr ikke vil kunne opfylde forsøgets formål.

I artikel 19, stk. 4, hedder det, at på brugervirksomheder kun må anvendes dyr fra opdrætter- eller leverandørvirksomheder, medmindre der er opnået almindelig eller særlig dispensation i overensstemmelse med de bestemmelser, der fastsættes af myndigheden, og at der så vidt muligt skal anvendes opdrættede dyr.

I artikel 21 hedder det, at når ikke-humane primater skal anvendes til forsøg, skal de være opdrættede, medmindre der er opnået almindelig eller særlig dispensation i overensstemmelse med bestemmelser, der fastsættes af myndigheden.

Det fremgår af disse bestemmelser, at forsøg med primater, som er indfanget i naturen, kun må udføres på følgende vilkår: anvendelse af dyr med lavere neurofysiologisk følsomhed er ikke mulig; forsøg med primater, som ikke er indfanget i naturen, vil ikke kunne opfylde forsøgets mål; og der er opnået almindelig eller særlig dispensation i overensstemmelse med bestemmelser, der fastsættes af myndigheden.

Heraf følger, at en medlemsstat overtræder direktivets artikel 7, stk. 3, andet afsnit, hvis den tillader forsøg på primater indfanget i naturen, når det pågældende forsøg, i betragtning af formålet hermed, også ville kunne udføres på andre dyr indfanget i naturen. Forsøg, der udføres på primater indfanget i naturen, vil stride mod direktivets artikel 7, stk. 3, andet afsnit, hvis det ikke kan dokumenteres videnskabeligt, at et forsøg med opdrættede primater ikke ville kunne opfylde formålet med forsøget.

Med hensyn til det ærede medlems spørgsmål om, hvordan Kommissionen agter at tilgodese artikel 7, stk. 3, andet afsnit, i direktiv 86/609/EØF i udkastet til erklæringen om Fællesskabets politik for anvendelse af primater som forsøgsdyr, henviser Kommissionen til sin besvarelse af det ærede medlems skriftlige forespørgsel E-3641/97 ⁽¹⁾

⁽¹⁾ EFT C 158 af 25.5.1998.

(98/C 187/60)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3640/97

af David Martin (PSE) til Kommissionen

(13. november 1997)

Om: Forsøg med vilde dyr

Vil Kommissionen nærmere redegøre for, hvilke skridt den og medlemsstaterne for øjeblikket overvejer med henblik på at sikre, at primater indfanget i naturen ikke anvendes til forsøg, hvis andre dyr »vil kunne opfylde forsøgets formål«?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard*(18. december 1997)*

Det er medlemsstaternes ansvar at sikre, at bestemmelserne i direktiv 86/609/EØF om beskyttelse af dyr, der anvendes til forsøg og andre videnskabelige formål ⁽¹⁾, overholdes på deres område. Dispensation fra at anvende ikke opdrættede dyr til formålet, kan opnås »i overensstemmelse med bestemmelser, der fastsættes af myndigheden« (artikel 19, stk. 4, i direktivet), og det er op til medlemsstaterne at afgøre, om ansøgeren i tilstrækkelig grad berettiger, at »andre dyr ikke vil kunne opfylde forsøgets formål« (artikel 7, stk. 3).

Kommissionens ansvar er at undersøge, om direktivet er blevet korrekt gennemført og anvendt af medlemsstaterne. Med hensyn til bestemmelserne om anvendelse af ikke opdrættede dyr til formålet, som fastsat i artikel 7, stk. 3, 19, stk. 4, og 21, har Kommissionen indledt overtrædelsesprocedurer, som delvis dækker enten en eller flere af ovennævnte artikler. Kun et af disse tilfælde vedrører forkert anvendelse, de andre vedrører tekniske aspekter af gennemførelse af national lovgivning.

⁽¹⁾ EFT L 358 af 18.12.1986.

(98/C 187/61)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3642/97**af Clive Needle (PSE) til Kommissionen***(13. november 1997)*

Om: Stigningen i antallet af tuberkulosestilfælde

WHO har netop offentliggjort en enestående rapport om stigningen i antallet af tuberkulosestilfælde, der giver anledning til bekymring. En række udviklingslande samt Letland, Estland og Den Russiske Føderation angives som »brændpunkter«, hvor tuberkulose er resistent over for antibiotika, og behandlingen beskrives som »terapeutisk anarki«.

Dette vil helt klart få følger for en række aspekter af EU's politik og praksis i forbindelse med dens beføjelser på området folkesundhed som fastsat i artikel 129 i traktaten om Den Europæiske Union.

Vil Kommissionen derfor snarest redegøre for sin indfaldsvinkel til problemerne i forbindelse med tuberkulose, især under henvisning til de lande, der vil kunne tiltræde EU, da det giver anledning til bekymring, at folkesundheden er utilstrækkeligt behandlet i forslagene i Agenda 2000?

(98/C 187/62)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3643/97**af Clive Needle (PSE) til Kommissionen***(13. november 1997)*

Om: Stigningen i antallet af tuberkulosestilfælde

WHO har netop offentliggjort en enestående rapport om stigningen i antallet af tuberkulosestilfælde, der giver anledning til bekymring. En række udviklingslande samt Letland, Estland og Den Russiske Føderation angives som »brændpunkter«, hvor tuberkulose er resistent over for antibiotika, og behandlingen beskrives som »terapeutisk anarki«.

Dette vil helt klart få følger for en række aspekter af EU's politik og praksis i forbindelse med dens beføjelser på området folkesundhed som fastsat i artikel 129 i traktaten om Den Europæiske Union.

Vil Kommissionen derfor snarest redegøre for sin indfaldsvinkel til problemerne i forbindelse med tuberkulose, især under henvisning til støtten til sundhedsprogrammer i stater, som modtager PHARE-midler?

(98/C 187/63)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3644/97**af Clive Needle (PSE) til Kommissionen***(13. november 1997)*

Om: Stigningen i antallet af tuberkulosetilfælde

WHO har netop offentliggjort en enestående rapport om stigningen i antallet af tuberkulosetilfælde, der giver anledning til bekymring. En række udviklingslande samt Letland, Estland og Den Russiske Føderation angives som »brændpunkter«, hvor tuberkulose er resistent over for antibiotika, og behandlingen beskrives som »terapeutisk anarki«.

Dette vil helt klart få følger for en række aspekter af EU's politik og praksis i forbindelse med dens beføjelser på området folkesundhed som fastsat i artikel 129 i traktaten om Den Europæiske Union.

Vil Kommissionen derfor snarest redegøre for sin indfaldsvinkel til problemerne i forbindelse med tuberkulose, især under henvisning til støtten til sundhedsprogrammer i udviklingslande?

Samlet svar**afgivet på Kommissionens vegne af Pádraig Flynn
på skriftlige forespørgsler E-3642/97, E-3643/97 og E-3644/97***(20. januar 1998)*

Det ærede medlem henviser til en pressemeddelelse for nylig fra Verdenssundhedsorganisationen (WHO), som omtaler »brændpunkter«, hvor det er blevet praktisk taget umuligt at beskytte befolkningen mod resistente kilder. Til grund for denne pressemeddelelse ligger en undersøgelse om »antibiotika-resistent tuberkulose i verden«, hvori der gives tal for antallet af tilfælde af multiresistent tuberkulose i en lang række lande og på samtlige kontinenter. Det europæiske kontinent rammes hovedsagelig gennem østeuropæiske lande (Rusland, Letland, Estland).

Kommissionen har siden 1996 finansieret etablering af et europæisk net til overvågning af tuberkulose, EuroTB. Dette net er ikke begrænset til medlemsstaterne, men indsamler data fra 49 lande i den europæiske region, som den defineret af WHO, herunder de 15 medlemsstater. Dette net handler i snævert samarbejde med WHO og Den Internationale Union mod Tuberkulose og Lungesygdomme.

For bedre at behandle problemerne omkring multiresistens har EuroTB siden 1997 ligeledes indsamlet og analyseret data vedrørende resistens over for behandling mod tuberkulose.

Specielt i spørgsmålet om Fællesskabets ansøgerlande, har Kommissionen gennemført en forudgående evaluering af sundhedstilstanden og sundhedsordningen inden for rammerne af forberedelsen af tiltrædelse af Fællesskabet. I den første status understreges Kommissionens bekymring for stigningen i antallet af smitsomme sygdomme i flere ansøgerlande, og de problemer, denne situation kan give anledning til, ikke kun i disse lande, men også i Fællesskabet.

Kommissionen overvejer at indføre foranstaltninger, der kan træffes for at forbedre situationen omkring disse smitsomme sygdomme i ansøgerlandene inden for rammerne af tiltrædelsespartnerskaber, som den er ved at forberede.

Selv om Kommissionen ikke finansierer specifikke programmer til bekæmpelse af tuberkulose i udviklingslandene, bidrager den på en væsentlig måde gennem de mange sundhedsprogrammer, den understøtter, til bekæmpelsen af disse alvorlige problemer på folkesundhedsområdet, som mange udviklingslande står over for.

Den understøtter således forskellige former for projekter, herunder projekter til udvikling af primær sundhedspleje og støtte til lokale klinikker; programmer, der tager sigte på en forbedring af adgangen til væsentlige medikamenter, herunder medicin mod tuberkulose; og endelig aktioner til forebyggelse af HIV og AIDS. HIV og AIDS er en af årsagerne til tuberkulosens vækst, især i Afrika syd for Sahara. Aktioner med henblik på at reducere HIV/AIDS-epidemien giver således mulighed for at begrænse den tuberkulose, der knytter sig til denne epidemi.

For landene i Afrika, Vestindien og Stillehavet udgør de beløb, der sættes ind i henhold til den syvende europæiske udviklingsfond gennem disse forskellige projektyper, mere end 270 mio. ECU. Der bevilges endvidere betydelige beløb på disse områder til landene omkring Middelhavet, i Asien og Latinamerika.

(98/C 187/64)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3659/97**af María Izquierdo Rojo (PSE) til Kommissionen***(19. november 1997)**Om:* Bilfri byer

Anser Kommissionen den udtalelse for berettiget, i henhold til hvilken »Sammenslutningen af Bilfri Byer« og projekterne herunder »kun tjener til at sikre, at nogle af dens ledere foretager den ene rejse efter den anden« og at »dette projekt medfører unødvendige kommunale udgifter, der kun indebærer, at nogle kommunale ledere får en fremragende mulighed for at foretage rejser, og ellers ikke indebærer noget nyt«?

Da udtalelser af denne art skader det gode omdømme, som det pågældende initiativ havde i byen Granada, hvilke forklaringer kan Kommissionen da give?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard*(23. januar 1998)*

Cirka 60 lokale myndigheder fra hele Europa deltager i »Sammenslutningen af bilfri byer«, der arbejder for at reducere trafikmængden og fremme miljøvenlige transportformer i byområder. Denne sammenslutning, der delvis finansieres af Kommissionen, bistår byerne med virkeliggørelsen af målene ved på teknisk og politisk plan at fremme udveksling af erfaringer og knowhow, opstille og sætte fokus på nye muligheder for bæredygtig mobilitet samt at udbrede god praksis. Udførelsen af dette arbejde nødvendiggør en vis rejseaktivitet for byernes repræsentanter. Ifølge Kommissionens oplysninger blev mindre end 12% af sammenslutningens budget brugt til rejse- og opholdsomkostninger i 1997.

»Sammenslutningen af bilfri byer« søger at skabe kontakter mellem de personer, der er ansvarlige for mobilitet i byområder. Dette er hovedopgaven for de seks arbejdsgrupper, der beskæftiger sig med væsentlige problemområder inden for bytrafik. Arbejdsgruppens aktiviteter støttes gennem tilrettelæggelsen af større arrangementer såsom seminarer og konferencer, der inddrager lokale myndigheder på politisk og teknisk niveau.

Sammenslutningens succes kommer til udtryk gennem de talrige projekter, der udvikles i byerne. Projekterne er enten et umiddelbart resultat af udveksling af erfaringer og knowhow eller om resultaterne af samarbejdet mellem medlemmerne af »Sammenslutningen af bilfri byer«. Takket være sammenslutningen, der på nuværende tidspunkt regelmæssigt samarbejder med Kommissionen, har man i en række byer opnået positive resultater på følgende områder: private personbiler benyttes mindre, luftkvaliteten er forbedret, energiressourcerne udnyttes mere rationelt, og livskvaliteten er forbedret.

(98/C 187/65)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3679/97**af Patricia McKenna (V) til Rådet***(19. november 1997)**Om:* Statsundertrykkelse i Burma

Den 28. oktober 1997 blev en række medlemmer af National League for Democracy (NLD) arresteret, da de forsøgte at holde et møde i et kontor i bydelen Mayangone i udkanten af Burmas hovedstad Rangoon. Aktivisterne havde planlagt at holde et møde med deres leder Aung Saan Suu Kyi, men sikkerhedsstyrkerne oprettede barrikader for at forhindre dem i adgang til hende.

På dette tidspunkt, hvor dette skrives, er otte af de arresterede stadig i fængsel. Menneskerettighedsorganisationer har udtrykt frygt for, at de måske er blevet tortureret.

Har Rådet fået kendskab til denne begivenhed? Hvilke foranstaltninger har den truffet? Vil den bringe den stadige undertrykkelse af fredelig aktivitet i Burma på bane på det næste møde mellem EU-ASEAN? Hvis sådanne begivenheder fortsætter, vil Rådet så overveje nye økonomiske sanktioner over for Burma?

Svar*(19. marts 1998)*

Rådet for Den Europæiske Union besluttede den 6. oktober 1997 at forlænge anvendelsesperioden for den fælles holdning vedrørende Burma med yderligere 6 måneder. Denne holdning blev oprindeligt vedtaget den 28. oktober 1996 ⁽¹⁾ og indeholder en række administrative sanktioner som begrænset bevægelsesfrihed for militærpersonale ved Burmas diplomatiske repræsentationer i Den Europæiske Union, forbud mod salg af militærudstyr til Burma, visumbegrænsninger for medlemmer af det styrende råd og deres familiemedlemmer og suspension af alle forhandlinger på højt niveau mellem Den Europæiske Union og repræsentanter for regimet. Da det anses for usandsynligt, at den seneste udskiftning af visse medlemmer af styret i Burma, opløsningen af Rådet til Genoprettelse af Lov og Orden (SLORC) og oprettelsen af Rådet for Fred og Udvikling (SPDC) vil medføre væsentlige ændringer, forbliver EU's politik indtil videre uændret.

Denne politik er velkendt. Den Europæiske Union har ved en lang række lejligheder fremsat utvetydige offentlige erklæringer, hvori den udtrykker sin bekymring over menneskerettighedssituationen og det manglende demokrati i Burma. EU har gentagne gange opfordret SLORC til at indlede en konstruktiv dialog med alle demokratiske oppositionspartier, heriblandt Nationalforbundet for Demokrati; nogle medlemmer af dette parti blev arresteret den 28. oktober 1997.

Unionen følger nøje udviklingen i Burma og understreger vedvarende over for sine internationale forhandlingspartnere og navnlig over for ASEAN-staterne, at situationen i Burma bør ændres, og at disse lande kan spille en vigtig rolle i denne forbindelse ved at lægge pres på styret i Rangoon.

Rådets instanser er for øjeblikket ved at revurdere den fælles holdning vedrørende Burma, som blev vedtaget den 28. oktober 1996. Der er bred tilslutning til at forlænge denne fælles holdning med yderligere 6 måneder fra den 29. april, hvor den udløber. Rådet overvejer ikke på indeværende tidspunkt at træffe yderligere foranstaltninger, som f.eks. økonomiske sanktioner.

⁽¹⁾ EFT L 287 af 8.11.1996.

(98/C 187/66)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3692/97**af Kirsi Piha (PPE) til Kommissionen***(19. november 1997)*

Om: Virkningerne af ændringerne i Phare-programmet for Estland

Den Europæiske Union bistår med Phare-programmet de central- og østeuropæiske lande. Kommissionens retningslinjer for Phare-programmet i de kommende år har til en vis grad ændret bistandsordningen. Kommissionen bedes oplyse, hvordan den mener, at ændringerne vil påvirke bistanden til Estland i 1998 sammenlignet med 1997?

(98/C 187/67)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3699/97**af Kirsi Piha (PPE) til Kommissionen***(19. november 1997)*

Om: Anvendelsen af Phare-midlerne i Estland

Den Europæiske Union yder med Phare-programmet bistand til de central- og østeuropæiske lande. Dette har formodentlig i høj grad bidraget til udviklingen i de lande, der ansøger om medlemskab. Kommissionen bedes redegøre for anvendelsen af de Phare-midler, der i 1997 blev givet til Estland?

Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Hans van den Broek
på skriftlige forespørgsler E-3692/97 og E-3699/97

(21. januar 1998)

Kommissionen kan give det ærede medlem følgende oplysninger om PHARE-programmerne for Estland i 1997 og 1998:

1. 1997-programmet

a) Det nationale program

Det PHARE-finansierede operationelle landeprogram for 1997 beløber sig til i alt 29,6 mio. ECU og omfatter følgende komponenter:

Komponent	Budget (mio. ECU)
Europæisk integration, herunder reform af den offentlige administration, styrkelse af det statistiske kontor, told og den tredje søjle	9,4
Regionaludvikling	3,0
Forvaltning af den offentlige sektor, herunder sundhed, uddannelse, sprogundervisning, privatisering og den fiskale sektor	7,9
Infrastruktur, herunder transport, miljø og energi	9,3

Desuden er der indgået forpligtelser for 1,2 mio. ECU til TEMPUS.

Finansieringsmemorandummet for 1997-programmet blev undertegnet i februar 1997 og gennemførelsen heraf skrider fremad. Der kan imidlertid først foretages resultatevalueringer, når de enkelte programkomponenter er fuldstændigt gennemført.

b) Grænseoverskridende samarbejdsprogram

Der er indgået forpligtelser for 3,1 mio. ECU til grænseoverskridende samarbejde.

2. 1998-programmet

Programmeringen af PHARE-programmet for 1998 finder først sted i andet kvartal af 1998. Programmet vil dog primært fokusere på de prioriteringer, der blev identificeret i Kommissionens udtalelse om Estland, således at ca. 30% afsættes til opbygning af institutioner og 70% til støtte for specifikke investeringer i sektorer som miljø, transport og landbrug.

(98/C 187/68)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3693/97

af Kirsi Piha (PPE) til Kommissionen

(19. november 1997)

Om: Anvendelsen af Phare-midlerne i Den Tjekkiske Republik

Den Europæiske Union yder med Phare-programmet bistand til de central- og østeuropæiske lande. Dette har formodentlig i høj grad bidraget til udviklingen i de lande, der ansøger om medlemskab. Kommissionen bedes redegøre for anvendelsen af de Phare-midler, der i 1997 blev givet til Den Tjekkiske Republik?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Hans Van den Broek

(15. januar 1998)

Inden for rammerne af Phare's landsprogram har Phare's styringsudvalg afgivet positiv udtalelse om det foreslåede operationelle program (COP) 1997 (32 mio. ECU) den 31. oktober 1997. Fordelingen af tilskuddet er følgende:

Nr.	Operationelt sektorprogram/projekter	Bevilling mio. ECU
9702	Institutionsopbygning	18
9702-01	Støtte til den offentlige administration	14,0
9702-02	Deltagelse i fællesskabsprogrammer	3,5
9702-03	Støttefacilitet til management-bistand	0,5
9703	Udvikling af civilsamfundet	3
9703-01	Udvikling af civilsamfundet	2,5
9703-02	Udvikling af den sociale sektor ved hjælp af CSO'er	0,5
9704	Økonomisk og social samhørighed og konkurrenceevne	11
9704-01	Regional udvikling	2,0
9704-02	Støtte til virksomheder	3,0
9704-03	Arbejdsmarkedsudvikling	2,0
9704-04	Udvikling af menneskelige ressourcer	2,0
9704-05	Miljø	2,0
I alt	COP 1997	32

En yderligere bevilling på 3 mio. ECU er tilkendt Tempus programmet.

Det grænseoverskridende samarbejdsprogram (CBC) mellem Den Tjekkiske Republik og Tyskland (25 mio. ECU) blev forelagt Phare's styringsudvalg den 2. oktober 1997 og modtog en gunstig udtalelse. Den består af følgende foranstaltninger:

Prioriteter/Foranstaltninger	Udgifter i alt (mio. ECU)	Phare-bidrag (mio. ECU)	Projekter 1997 (kun projekter med udgifter på i alt ca. 1 mio. ECU)
TRANSPORT	6,43	4,16	— Chomutov -ringvej og busstation — Karlovy Vary – terminal for offentlig transport
TEKNISK INFRASTRUKTUR	5,01	2,82	— Ostrov nad Ohří – kommunalt varmesystem, fase 1 — Kru né Hory West – indførelse af naturgas
MILJØ	33,63	8,14	— Velký enov – behandling af spildevand og kloakering — D ín – behandling af spildevand og kloakering
ØKONOMISK UDVIKLING	3,52	2,63	— delezná Ruda – turistruter, fase 1
LANDBRUG	2,86	1,99	— Kru né Hory – skovgenoprettelse
MENNESKELIGE RESSOURCER	3,82	2,29	— Hejnice – internationalt mødecenter
MINDRE PROJEKTER OG FAGLIG BISTAND	2,42	2,22	— Fond til mindre projekter, faglig bistand, undersøgelser, institutionsopbygning —
PROGRAMSTYRING	0,82	0,75	— Støtte til programstyring
I ALT	58,51	25,00	

Det samlede Phare-budget for Den Tjekkiske republik i 1997 udgør således 60 mio. ECU.

(98/C 187/69)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3695/97**af Kirsi Piha (PPE) til Kommissionen***(19. november 1997)**Om:* Anvendelsen af Phare-midlerne i Ungarn

Den Europæiske Union yder med Phare-programmet bistand til de central- og østeuropæiske lande. Dette har formodentlig i høj grad bidraget til udviklingen i de lande, der ansøger om medlemskab. Kommissionen bedes redegøre for anvendelsen af de Phare-midler, der i 1997 blev givet til Ungarn?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Hans van den Broek*(21. januar 1998)*

Kommissionen kan give det ærede medlem følgende oplysninger om PHARE-programmet for Ungarn i 1997:

1. Forslaget til det operationelle landeprogram (COP) for 1997 (65 mio. ECU) blev vedtaget på mødet i PHARE-forvaltningsudvalget den 30. oktober 1997. Nedenstående tabel viser den generelle fordeling af midler, der er foreslået for COP 1997:

Nr.	COP 97 overordnede områder	(mio. ECU)
9703	Europæisk integration — Støtte til opbygning af institutioner og statslige foretagender i tilknytning til EF-regelværket	
9703-01	— Uddannelse	2,000
9703-02	— Retlige og indre anliggender	4,000
9703-03	— Håndhævelse af EF-regelværket	4,000
9703-04	— Kommunikation	2,000
9703-05	— Centrale finansierings- og kontraktenheder (CFCU)	1,000
9704	Deltagelse i fællesskabsprogrammer — Økonomisk omstrukturering	1,038
9705	Ny metode for regionaludvikling	34,000
9706	Udvikling af SMV'er	2,000
9707	Infrastruktur transport	15,000

Den samlede PHARE-støtte til Ungarn i 1997 omfatter også 7 mio. ECU til TEMPUS og 2,962 mio. ECU til Ungarns deltagelse i tre fællesskabsprogrammer, som der er indgået aftale om i separate finansieringsmemoranda. Desuden skal der uden for rammerne af den nationale PHARE-tildeling ydes yderligere 15 mio. ECU, som specifikt skal anvendes til at forbedre 4-sporskorridoren med Slovenien.

2. Inden for rammerne af de grænseoverskridende samarbejdsprogrammer (CBC) er der bevilget 14 mio. ECU til samarbejde med Østrig i 1997. De tildelte midler fordeles sig således:

Prioritet/Projektbetegnelse	Omkostninger i alt (mio. ECU)	PHARE-bidrag (mio. ECU)	Projekternes betegnelser
Regional planlægning og udvikling	0,50	0,30	Planlægning og forvaltning
Infrastruktur	5,80	3,70	Vej nr. 84-85, Fertőszentmiklós Omfartsvej Zalaegerszeg Vejbygning til Sármellék lufthavn
Økonomisk udvikling og samarbejde	16,40	7,80	Szentgotthárd industripark Sopron industriområde Szombathely innovationsområde
Udvikling af menneskelige ressourcer	1,30	0,98	Undersøgelser og kulturelt samarbejde
Miljø og naturbeskyttelse	1,80	0,90	Spildevandsbehandling, naturpark
Fond for små projekter	0,30	0,30	Fond for små projekter

Der blev i 1997 indgået forpligtelser for i alt 104 mio. ECU af PHARE-budgettet for Ungarn.

(98/C 187/70)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3701/97**af Raimo Ilaskivi (PPE) til Kommissionen***(19. november 1997)*

Om: Virkningerne af den franske transportstrejke på udenlandske transportører

Strejken i den franske transportsektor, der politisk og generelt bruges til at påvirke de franske chaufførers lønftaler, har også omfattende og vidtrækkende konsekvenser for udenlandske virksomheder, der bruger det franske vejnet til deres transittransporter. Disse gener har ingen forbindelse med de interne spørgsmål på det franske arbejdsmarked.

Hvad har Kommissionen gjort, og hvad agter den at gøre for at sikre, at de øvrige EU-landes transport kan gennemføres problemfrit i Frankrig, og at de forårsagede økonomiske tab kompenseres fuldt ud?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock*(29. januar 1998)*

Kommissionen har intet juridisk grundlag for at gribe ind i en national konflikt mellem arbejdsgivere og fagforbund, medmindre det fremgår, at en medlemsstat forsømmer sin pligt til at opretholde den frie bevægelighed for varer og personer som fastlagt i EF-traktaten. Kompensation for tab i forbindelse hermed henhører ligeledes under de enkelte medlemsstaters nationale kompetence.

Kommissionen er dog parat til at samarbejde med de kompetente myndigheder i deres bestræbelser for at finde løsninger, som kan tilfredsstille alle involverede parter. Med henblik herpå har Kommissionen ved gentagne lejligheder skrevet til franske ministre og opfordret disse til at genetablere den frie bevægelighed på det franske vejnet, og den har ligeledes rettet henvendelse til både de franske myndigheder vejtransportorganisationerne og anmodet dem om at fremme behandlingen af erstatningskravene. Kommissionen har imidlertid ingen juridiske beføjelser til at etablere eller forvalte kompensationsordninger eller indkræve betaling, når der findes kompensationsbestemmelser i de nationale love.

(98/C 187/71)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3702/97**af Marjo Matikainen-Kallström (PPE) til Kommissionen***(19. november 1997)*

Om: Nedsættelse og harmonisering af grænserne for spritkørsel i EU

Omkring 45.000 mennesker dør årligt i trafikken i EU og over 1,5 million kommer til skade. Ifølge skøn er alkohol en delvis medvirkende årsag til mindst halvdelen af trafikulykkerne med døden til følge.

Grænserne for spritkørsel varierer meget mellem EU-landene — f.eks. er grænsen ifølge den danske, italienske og tyske lovgivning på 0,8 promille, mens Sverige har den laveste grænse på 0,2 promille. En harmonisering af grænserne og i mange tilfælde en nedsættelse af promillegrænserne f.eks. til Sveriges niveau på 0,2 promille vil direkte indvirke positivt på trafiksikkerheden. For at de største fordele for sikkerheden kan opnås, kræves en omfattende holdningsændring, forbedret kontrol og modernisering af overvågningsudstyret.

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at undersøge muligheden for en harmonisering og nedsættelse af promillegrænserne i de enkelte medlemslande? Hvilke foranstaltninger agter den at træffe for at undersøge, hvordan trafikovervågningen kunne effektiviseres for bedre at komme spritkørslen til livs?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock*(20. januar 1998)*

I 1988 ⁽¹⁾ fremsatte Kommissionen for første gang et forslag til Rådets direktiv om at fastsætte, at det ikke er tilladt at køre med over 0,5‰ alkohol i blodet, og det blev godkendt af Europa-Parlamentet i maj 1989. Indtil nu har der imidlertid ikke været tilstrækkelig bred støtte fra medlemsstaterne til at kunne vedtage en sådan fællesskabslovgivning.

Nylige ændringer i politikken i nogle medlemsstater ansporer Kommissionen til at genåbne debatten om den tilladte alkoholpromille for bilister, og i oktober 1997 blev Rådet (transport) opfordret til på ny at overveje emnet. På nuværende tidspunkt arbejdes der videre inden for strategien til at forbedre trafikikkerheden og reducere antallet af trafikulykker, der blev iværksat i Kommissionens meddelelse om dette emne i april 1997.

Kommissionen deler det ærede medlems opfattelse af, at sikkerheden kun forbedres optimalt, hvis lovgivningen om spirituskørsel ledsages af effektive håndhævelsesforanstaltninger, som i hovedreglen hører under medlemsstaternes kompetence.

⁽¹⁾ EFT C 25 af 31.1.1989.

(98/C 187/72)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3711/97**af José Barros Moura (PSE) til Kommissionen***(19. november 1997)*

Om: Skolebusser i EU

I alle EU-medlemsstater sker der en lang række ulykker med skolebusser, som i mange tilfælde skyldes sikkerhedsmangler ved køretøjerne. For EU ville det have stor identifikationsværdi, hvis der til befording af skoleelever anvendes køretøjer, der var tilstrækkeligt harmoniseret med hensyn til de ydre aspekter (såsom farve og logo) og opfyldte sikkerhedskravene, og som derfor kunne symbolisere højere sikkerhedsstandarder for skolebørn og -elever.

1. Råder Kommissionen over oplysninger om gældende praksis i medlemsstaterne på dette område? Findes der særlige krav om sikkerhedskontrol med denne form for køretøjer?
2. Kunne man som led i uddannelsens europæiske dimension og i tilknytning til de gældende regler for vejtransport og sikkerhed på arbejdspladsen undersøge muligheden for at gøre befording med skolebus til et europæisk symbol på sikkerhed for børn og på disses adgang til uddannelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock*(26. januar 1998)*

Kommissionen er naturligvis bekymret, når det drejer sig om ulykker med skolebusser, men kan ikke på grundlag af de foreliggende oplysninger acceptere det ærede medlems påstand om at »i alle EU-medlemsstater sker der en lang række ulykker med skolebusser« og at ulykker med skolebusser »i mange tilfælde skyldes sikkerhedsmangler ved køretøjerne«.

Af de ca. 45 000 trafikulykker med dødsfald, der årligt forekommer i EU, vedrører under 1% en form for bus, og skoletransport udgør kun en lille brøkdel af alle busture. Kendsgernerne viser også, at langt størstedelen af alle trafikulykker skyldes menneskelige fejl og ikke manglende sikkerhedsstandarder.

Som svar på det ærede medlems to specifikke spørgsmål: Kommissionen er ikke bekendt med, at nogen medlemsstat kræver, at køretøjer der anvendes til transport af skoleelever skal have et harmoniseret udseende og et højere sikkerhedsniveau. Rådets direktiv 96/96/EF ⁽¹⁾ fastlægger krav om teknisk kontrol med alle motorkøretøjer, herunder skolebusser, og det er netop den type sikkerhedskontrol og certificering, som det ærede medlem nævner.

Det er rigtigt, at utvetydigt identificerbare køretøjer, som bygges under overholdelse af særlige sikkerhedskrav til skolebusser (som det sker i USA) ville medføre yderligere sikkerhed, men Kommissionen bemærker, at ingen af medlemsstaterne indtil nu har valgt at indføre dette i deres nationale lovgivning. En sådan fremgangsmåde gør det nødvendigt med to busflåder — en, der udelukkende er beregnet til transport af skoleelever, og en, der anvendes til andre formål, og dette betragtes ikke nødvendigvis som praktisk eller omkostningseffektivt. Kommissionen vil under alle omstændigheder fortsat fremme ændringer af lovgivningsmæssig og anden art for fortsat at sikre et højt sikkerhedsniveau for alle busser, uafhængigt af, hvad de anvendes til.

(¹) EFT C 25 af 31.1.1989.

(98/C 187/73)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3716/97

af Heidi Hautala (V) til Rådet

(19. november 1997)

Om: Bortførelser af børn

Børn bortføres i EU's medlemslande til andre kulturer i forbindelse med skilsmisser eller andre former for brud mellem partnerne. Myndighedernes arbejde i medlemsstaten vanskeliggøres navnlig, hvis børnene er bortført til et land, hvor lovgivningen tildeler faderen og hans slægt forældremyndigheden.

Der findes få oplysninger om bortførelser af børn, og EU's medlemslande drager ikke nytte af hinandens erfaringer for at få børnene tilbage. Følger Rådet bortførelserne af børn? Hvordan følger Rådet gennemførelsen af Haag-konventionen? Hvordan vurderes barnets interesser, hvis det viser sig, at overholdelsen af Haag-konventionen er til større skade end gavn for barnet?

Svar

(23. marts 1998)

1. Rådet har gentagne gange tilkendegivet, at det lægger ganske særlig vægt på spørgsmål vedrørende beskyttelse af børn. Der er vedtaget flere foranstaltninger med henblik på deres beskyttelse.

Hvad angår det ærede parlamentsmedlems spørgsmål gør Rådet opmærksom på, at samtlige medlemsstater har ratificeret De Forenede Nationers konvention om barnets rettigheder, der blev vedtaget den 20. november 1989 i New York. I artikel 11 fastsættes bl.a., at alle medlemsstaterne skal træffe forholdsregler til at bekæmpe børns ulovlige fjernelse til og manglende tilbagevenden fra udlandet.

Det skal i denne forbindelse påpeges, at praktisk taget samtlige medlemsstater har ratificeret Haag-konventionen af 25. oktober 1980 om de civile retlige virkninger af internationale barnebortførelser, og at samtlige medlemsstater har ratificeret den europæiske konvention om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om forældremyndighed, der er indgået under Europarådet den 20. maj 1980 i Luxembourg.

Alle medlemsstaterne har i øvrigt deltaget aktivt i udarbejdelsen af konventionen af 19. oktober 1996, der er indgået inden for rammerne af Haag-konferencen, om retternes kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsakter, samt om samarbejde vedrørende forældremyndighed og foranstaltninger til beskyttelse af mindreårige, som ligeledes indeholder bestemmelser om bortførelse af børn.

2. For at følge udviklingen i ratifikationen af disse konventioner i hver enkelt medlemsstat foretager Rådets instanser regelmæssigt en evaluering af situationen på området.

(98/C 187/74)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3718/97**af Stelios Argyros (PPE) til Kommissionen***(19. november 1997)*

Om: Bevarelse af det gamle tempel for den epikuræiske Apollon i Vasses, Figalia

I Vasses i Figalia (i Elia-departementet på Peloponnes i Grækenland) befinder sig det gamle apollontempel, som utvivlsomt er en vigtig del af den europæiske kulturarv.

Templet er nu udsat for alvorlige ødelæggelser. For at bevare mindesmærket er det af vital betydning at det øjeblikkeligt bliver afstivet. Det gamle tempels frontispicer er i dag udstillet på British Museum i London.

Er Kommissionen også interesseret i at bevare templet og ved den:

1. om den græske regering er interesseret i eller har iværksat procedurer med henblik på tilbagegivelse af frontispicerne til deres oprindelsessted, for at de kan blive udstillet på deres naturlige plads?
2. om den græske regering inden for rammerne af fællesskabsstøtteren (enten under regionalprogrammet for Peloponnes eller inden for rammerne af akse 3 i regionalprogrammet for turisme og kultur) har indgivet eller har til hensigt i den nærmeste fremtid at indgive et forslag om finansiering til opførelse af et museum tæt ved templet med henblik på at huse samtlige eller en del af frontispicerne og andre arkitektoniske dele, som for øjeblikket befinder sig spredt i det nærliggende område?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Marcelino Oreja*(7. januar 1998)*

Kommissionen anerkender, at det er vigtigt at bevare det antikke for Apollon Epikurios-temple i Bassai, Grækenland. Derfor har den da også som led i sin indsats til fordel for den arkitektoniske kulturarv i Europa ydet 33 000 ECU i støtte til bevarelsesarbejder på templet i 1984-1985.

Den Europæiske Fond for Regionaludvikling medfinansierer endvidere projektet til beskyttelse af Apollon Epikurios-templet med 1,6 mio. ECU indenfor fællesskabsstøtteren (EFSR) 1994-1999 og under det operationelle program for Vestgrækenland (delprogram 2, foranstaltning 3). Der har dog ikke været ansøgt om støtte til opførelse af et museum, hverken under det regionale operationelle program eller under ESFR's operationelle program om turisme og kultur.

Med hensyn til spørgsmålet om et eventuelt officielt græsk ønske eller krav om at få templets relieffrise tilbage fra British Museum skal det oplyses, at Kommissionen her ikke har nogen kompetence overhovedet. Det er udelukkende en sag mellem de to lande. Kommissionen er heller ikke bekendt med, om de græske myndigheder har henvendt sig til British Museum for at få relieffrisen tilbage.

(98/C 187/75)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3722/97**af Gianni Tamino (V) til Kommissionen***(21. november 1997)*

Om: Lov om vurdering af indvirkning på miljøet i provinsen Bolzano (Italien)

Kommissionen har ved forskellige lejligheder måttet irettesætte Italien på grund af manglende overholdelse af direktivet om vurdering af indvirkning på miljøet i provinsen Bolzanos provinslov. Dette stridsspørgsmål er imidlertid ikke færdigbehandlet.

For øjeblikket er opmærksomheden i denne provins koncentreret om Bolzano provinsråds beslutning om at foretage en betydelig omstrukturering af Bolzano lufthavn, som hidtil kun har været anvendt til private fly af mindre størrelse, for at omdanne den til en regional lufthavn, hvor også rutefly kan lande, for at forbinde Bolzano og dets omkringliggende område med et par vigtige nationale og europæiske destinationer og for at få adgang til det indbringende charterflymarked, bl.a. af hensyn til udbygningen af turismen, der er overordentlig vigtig for hele regionens økonomi.

Regionalrådet besluttede ikke at foretage nogen form for vurdering af indvirkningen på miljøet i forbindelse med udvidelsen, hvilket udløste protester i befolkningen. En første klage mod denne beslutning blev taget til følge af den regionale administrative domstol i Bolzano, men blev derefter afvist af den øverste forvaltningsdomstol i Rom. En yderligere klage blev taget til følge af den regionale administrative domstol og blev derefter igen afvist af den øverste forfatningsdomstol.

Kan det være muligt, at arbejdet i forbindelse med ombygningen af en lille og kun lidt benyttet lufthavn i Bolzano med henblik på at opfylde de kriterier, der er nødvendige for at kunne betjene rutefly, ikke bør underkastes en vurdering af indvirkningen på miljøet, i betragtning af at den befinder sig i San Giacomo kommune, som har en høj befolkningstæthed?

Kan det være muligt, at de folk, der støtter projektet, kan være uvidende om generne i form af støj og forurening som følge af det forelagte projekt?

Kan Kommissionen en gang for alle redegøre for, hvilke krav loven om vurdering af indvirkning på miljøet i provinsen Bolzano skal opfylde for at være i overensstemmelse med de europæiske bestemmelser?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(16. januar 1998)

På grundlag af de oplysninger, som Provincia Autonoma di Bolzano har givet, fremgår det, at i overensstemmelse med fællesskabslovgivningen og navnlig direktiv 85/337/EØF ⁽¹⁾ om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (VVM), er den foreslåede udvidelse af Bolzano lufthavn, der falder ind under direktivets bilag II, blevet underkastet en VVM. Den 17. januar 1997 afgav »Agenzia provinciale per la protezione dell'ambiente e la tutela del lavoro – Ufficio Valutazione Impatto Ambientale« i Provincia Autonoma di Bolzano, på basis af ovennævnte vurdering, positiv udtalelse om projektet.

Med hensyn til at den almene VVM-lovgivning i Provincia Autonoma di Bolzano ikke er i overensstemmelse med fællesskabslovgivningen er Kommissionen i øjeblikket i gang med overtrædelsesprocedurer mod Italien (artikel 169 i EF-traktaten). De påpegede utilstrækkeligheder omfatter mangel på lovbestemmelser for nogle typer projekter i bilag II til direktiv 85/337/EØF og mangel på bestemmelser om oplysninger til borgerne.

⁽¹⁾ EFT C L 175 af 5.7.1985.

(98/C 187/76)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3733/97

af Yves Verwaerde (PPE) til Kommissionen

(21. november 1997)

Om: Højtideligholdelse af biografens hundredår

Kan Kommissionen fremsætte oplysninger om den økonomiske støtte fra Den Europæiske Union til højtideligholdelsen af biografens hundredår samt redegøre for fordelingen af de bevilgede midler?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Marcelino Oreja

(13. februar 1998)

I overensstemmelse med Rådets resolution af 5. november 1993 ⁽¹⁾, hvor Kommissionen blev opfordret til »at fortsætte og udbygge sin indsats for (i 1995) at fejre 100-året (for filmkunsten), navnlig inden for rammerne af en støtte til filmfestivaler«, blev der offentliggjort en indkaldelse af forslag ⁽²⁾ med henblik på »Europa-Kommissionens støtte til foranstaltninger med henblik på højtideligholdelse af 100-året for filmkunsten«. Denne procedure førte til, at der blev indgivet næsten 300 ansøgninger om finansiel støtte, hvorfra et udvælgelsesudvalg af uafhængige eksperter i januar 1995 foretog en udvælgelse. Støtten blev koncentreret om et mindre antal

foranstaltninger af vidtrækkende omfang og med stor gennemslagskraft. Dette tiltag blev gennemført via konto B3-2011 i budgettet for 1995 (»den europæiske dimension i filmindustrien og på det audiovisuelle område«). Fortegnelsen over de udvalgte projekter sendes direkte til det ærede medlem samt til Parlamentets Generalsekretariat.

I 1994 var foranstaltninger vedrørende filmens hundrede år allerede blevet finansieret inden for rammerne af støtte til festivaler med et beløb på 62.491 ECU (konto B3-2011).

(¹) EFT C 85 af 22.3.1994.

(²) EFT C 258 af 15.9.1994.

(98/C 187/77)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3747/97

af Roberta Angelilli (NI) til Kommissionen

(21. november 1997)

Om: Pilotprojekter for byer

Informationskontoret for AICCRE, den italienske sammenslutning for De Europæiske Kommuner og Regioners Råd, offentliggør i publikationen Europas Regioner (nr. 30 af 19. september 1997) en kommentar til pilotprojekter med henblik på økonomisk og social udvikling af dårligt stillede bykvarterer. Som bekendt indgår disse projekter i de innovative foranstaltninger, der er berammet i forbindelse med artikel 10 i EFRU. Det fremgår af dette notat, at Kommissionen i denne forbindelse har modtaget over 500 ansøgninger, blandt hvilke der er udvalgt 26 pilotprojekter for byer, og for Italiens vedkommende bl.a. for byerne Torino, Napoli, Brindisi og Milano.

Kan Kommissionen oplyse

1. om også andre italienske byer, særlig Rom, har fremsat anmodninger om finansiering?
2. i bekræftende fald årsagerne til deres udelukkelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies

(19. december 1997)

Ud af de i alt 503 projekter, der blev fremlagt for Kommissionen i forbindelse med indkaldelse af forslag til pilotprojekter for byer (¹) i henhold til artikel 10 i forordningen om Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (²), blev der indgivet 119 forslag fra italienske byer, herunder tre fra organisationer i Rom. Denne store interesse fra Italien afspejlede sig i godkendelsen af fire italienske byer ud af de 26, der blev udvalgt fra hele EU.

Alle projekterne blev meget omhyggeligt og strengt vurderet med hjælp fra eksterne eksperter. Evalueringsprocessen skulle sikre, at alle projekterne fik en retfærdig bedømmelse. Der blev hele vejen igennem lagt vægt på de kriterier, som var opstillet i indkaldelsen af forslag, nemlig at:

- byerne er konfronteret med problemer, der er fælles for et antal borgere
- forslagene skal vedrøre projekter, der er nyskabende og har demonstrationsværdi
- der findes et stærkt partnerskab mellem den offentlige sektor og andre socioøkonomiske partnere
- de foreslåede aktioner skal have en positiv virkning på beskæftigelsen.

Med så mange forslag er det ikke muligt at give detaljerede oplysninger om bestemte byer, men kun de allerbedste projekter kunne udvælges inden for de budgetmæssige rammer.

(¹) EFT C 319 af 30.11.1995.

(²) EFT L 193 af 31.7.1993.

(98/C 187/78)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3755/97**af Cristiana Muscardini (NI) til Rådet***(17. november 1997)*

Om: Politisk asyl til kurdere

Kurderne er hverken forbrydere eller illegale indvandrere, men i kølvandet på de flygtninge, der forsøger at komme ind i Italien, og som er etniske kurdere, opstår der problemer for det internationale samfund med hensyn til politisk asyl. Man må huske på, at disse mennesker er blevet nedkæmpet og forfulgt i en skjult krig, der desværre ikke bevæger den civiliserede del af verden, og at de undertrykkes på ofte blodig vis og hverken kan finde fred i de områder, der hører ind under irakisk herredømme, eller i dem, der hører ind under iransk, syrisk eller tyrkisk herredømme.

Hvis man ikke giver kurderne flygtningestatus, ved jeg snart ikke, hvem man skal give det.

Det kan konstateres, at ingen international organisation har besluttet sig for at tage det første skridt, ikke en gang på det rent humanitære plan, og Europa må anses for at have en naturlig pligt til at være blandt de første, der viser imødekommethed.

Europa bør begynde at tænke på, hvad der i et civiliseret samfund menes med politisk asyl, modtagelse af flygtninge og adgang til arbejde i landene i EU.

Under henvisning til, at Apulien efter indgåelsen af Schengen-aftalen ikke længere kan betragtes som en italiensk grænse, men en europæisk, anmodes Kommissionen og Rådet om hurtigst muligt at tage fat på det alvorlige problem med kurderne på europæisk plan og om øjeblikkelig at inddrage FN's Sikkerhedsråd.

Det understreges, at hvis man ignorerer det »kurdiske spørgsmål«, er der fare for, at problemet eksploderer enten i en flugt til andre lande i Europa, eller i en farlig, væbnet konflikt, der ikke længere lader sig kontrollere, og som kan få katastrofale følger.

(98/C 187/79)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3927/97**af Giampaolo D'Andrea (PPE), Pierluigi Castagnetti (PPE), Antonio Graziani (PPE),
Gerardo Bianco (PPE) og Maria Colombo Svevo (PPE) til Rådet***(10. december 1997)*

Om: Ulovlig indvandring

Der henvises til den nuværende situation med massiv og stigende tilstrømning til EU via Italien af ulovlige indvandrere, hovedsagelig kurdere. Der er tale om en strøm af flygtninge fra områder, som hærages af nationalitetskonflikter, og hvor det rent faktisk er vanskeligt at forsvare menneskerettighederne.

Hvad vil EU foretage sig for dels at hindre denne flygtningestrøm og dels for at hjælpe disse etniske minoriteter med at få anerkendt deres rettigheder, så de kan leve en værdig tilværelse?

(98/C 187/80)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0109/98**af Guido Viceconte (UPE) til Rådet***(23. januar 1998)*

Om: Tilstrømningen af flygtninge ved Den Europæiske Unions sydøstlige kyster

I de seneste måneder er Unionens middelhavskyster blevet invaderet af mange tusinde flygtninge fra Albanien og Tyrkiet.

De italienske myndigheder har sikret de nødvendige midler til midlertidig modtagelse og behandling af eventuelle ansøgninger om asyl i overensstemmelse med Schengen-bestemmelserne.

I henhold til det nyligt afholdte tekniske møde mellem politicheferne i Rom, vil denne situation kun blive alvorligere fremover som følge af de demografiske og økonomiske forskelle mellem landene i det sydøstlige Middelhavsområde. På grund af denne situations politiske betydning og internationale dimension samt forbryderorganisationernes rolle og situationens fortsatte forværring kræves der hurtigst muligt en fælles indsats fra EU, som på den ene side sigter på at tilvejebringe en egnet og fælles løsning inden for EU og på den anden side sigter på at fastlægge en politik, der kan afhjælpe de politiske og socioøkonomiske årsager til fænomenet.

Hvad agter Rådet at gøre for at tilvejebringe en hensigtsmæssig løsning på disse presserende problemer?

Agter Rådet hurtigt at fastsætte ad hoc-foreanstaltninger, som kan gøre det muligt at fordele den belastning, Italien udsættes for?

**Samlet svar
på skriftlige forespørgsler P-3755/97, E-3927/97 og P-0109/98**

(19. marts 1998)

Som reaktion på den seneste tilstrømning af et stigende antal etniske kurdere af irakisk og tyrkisk nationalitet samt et lille, men stigende antal indvandrere af andre nationaliteter, der benytter de samme transitruter, vedtog Rådet den 26. januar 1998 en omfattende EU-handlingsplan vedrørende forskellige aspekter af den seneste tilstrømning af indvandrere fra Irak og de tilstødende regioner.

Selvom denne tilstrømning af indvandrere er et betydeligt problem for Den Europæiske Unions medlemsstater, der kræver et øget samarbejde mht. bekæmpelse af ulovlig indvandring og løsning af problemet med deltagelse af organiseret kriminalitet, er Rådet ikke blindt for de politiske og humanitære aspekter af problemet, som de ærede medlemmer gør opmærksom på i deres spørgsmål.

Der træffes passende foranstaltninger på EU-plan til at forbedre analysen af den politiske, økonomiske og humanitære situation i regionen. I den forbindelse føres der en tæt dialog med UNHCR inden for rammerne af handlingsplanen for at opnå supplerende oplysninger om den humanitære situation og undersøge, hvilken rolle UNHCR kan spille i regionen ved at bidrage til at løse problemet med asylansøgere, herunder i forbindelse med eventuelle regionale løsninger. Handlingsplanen omfatter også overvågning af det irakiske folks behov, med henblik på humanitær bistand på både EU-plan og bilateralt plan, samt fortsættelse af dialogen med landene i regionen for at understrege behovet for bedre adgang til det nordlige Irak for FN's særorganisationer og NGO'er.

Rådet er endvidere klar over, at en stor del af disse indvandrere anerkendes regulært som flygtninge i henhold til De Forenede Nationers konvention af 1951 om flygtnings retsstilling eller indrømmes en anden form for status i medlemsstaterne af humanitære grunde. Det påpeges i den henseende, at individuel anerkendelse af flygtningestatus i henhold til Genève-konventionen samt indrømmelse af andre former for beskyttelse af humanitære grunde er afgørelser, som træffes af medlemsstaterne. Da det forholder sig således, erkender Rådet fuldt ud betydningen af at sikre, at humanitære overvejelser fortsat tillægges en passende vægt, og at medlemsstaternes forpligtelser til at yde beskyttelse i overensstemmelse med folkeretten fortsat opfyldes. Denne erkendelse er et væsentligt element i handlingsplanen og berører ikke den omstændighed, at det er nødvendigt at sikre, at procedurerne for ansøgning om og tildeling af asyl og andre former for beskyttelse ikke kan misbruges af personer, der ikke har behov for en sådan beskyttelse.

Rådet arbejder for tiden på at gennemføre handlingsplanen hurtigt og effektivt.

Rådet overvejer ikke for øjeblikket at vedtage ad hoc-foreanstaltninger til fordeling af den byrde, som de enkelte medlemsstater bærer med hensyn til tilstrømningen af indvandrere. Det skal imidlertid understreges, at Rådet har vedtaget to instrumenter vedrørende byrdefordelingen i forbindelse med modtagelse af fordrevne personer og deres midlertidige ophold (Rådets resolution af 25. september 1995, EFT C 262 af 7.10.1995, s. 1, og Rådets afgørelse af 4. marts 1996, EFT L 63 af 13.3.1996, s. 10). Derudover er spørgsmålet om byrdefordeling mellem medlemsstaterne medtaget i Kommissionens forslag til en fælles aktion vedrørende midlertidig beskyttelse af fordrevne personer (EFT C 106 af 4.4.1997, s. 13), der for tiden behandles i den kompetente gruppe i Rådet.

(98/C 187/81)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3761/97

af Patricia McKenna (V) til Rådet

(24. november 1997)

Om: Anholdelse af menneskerettighedsaktivist i Sydkorea

Suh Jun-Sik, en af arrangørerne af den menneskerettighedsfilmfestival, der for nylig blev afholdt i Sarangbang, blev anholdt af det sydkoreanske politi den 4. november 1997.

Han har tidligere afsonet en fængselsdom for anklager vedrørende hans fredelige arbejde for menneskerettighederne. Den seneste anholdelsesordre mod ham stod i forbindelse med den filmfestival, han havde tilrettelagt, anklagede ham for at »gavne« Nordkorea og for at undlade at melde sig hos politiet som fastsat i betingelserne for hans tidligere løsladelse.

Fem andre var blevet tilbageholdt under den filmfestival, der fandt sted i Seoul i oktober, efter at arrangørerne havde nægtet at indsende deres film til statscensuren.

Hvilke skridt vil Rådet tage i sagen mod Suh Jun-Sik og til forsvar for ytringsfriheden i Sydkorea?

Svar

(19. marts 1998)

Rådet deler det ærede parlamentsmedlems bekymring med hensyn til menneskerettighederne. Det tilfælde, der nævnes i spørgsmålet, fortjener den yderste opmærksomhed lige som alle de andre tilfælde af formodede overtrædelser af individets rettigheder. Hvis forholdet kan bevises, vil sagen naturligvis kunne tages op som led i de regelmæssige kontakter mellem Den Europæiske Union og den sydkoreanske regering.

(98/C 187/82)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3762/97

af Allan Macartney (ARE) til Kommissionen

(21. november 1997)

Om: Bortskaffelse af OP Sheep Dip (desinfektionsmiddel til fårevask) og forurening af grundvandet

Hvilke eventuelle foranstaltninger har Kommissionen under henvisning til dens skrivelse P1242/90 (GD XI) iværksat, eller er den ved at iværksætte mod Det Forenede Kongerige for overtrædelse af grundvandsdirektivet?

Er der nærmere bestemt foranstaltninger på vej, som især er rettet mod Skotland og anvendelsen af OP Sheep Dip med deraf følgende forurening af grundvandet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(15. januar 1998)

Den klage, Kommissionen har registreret under nr. P 1242/90, er blevet fulgt op som sag under referencenummeret 90/5242. Efter en yderligere brevveksling med Det Forenede Kongeriges regering i henhold til EF-traktatens artikel 169 har Kommissionen besluttet, at der bør sendes en begrundet udtalelse til Det Forenede Kongerige. Denne beslutning er for øjeblikket ved at blive ført ud i livet.

Kommissionen er af den opfattelse, at omsætningen til national lovgivning i Det Forenede Kongerige (herunder også Skotland) af Rådets direktiv 80/68/EØF om beskyttelse af grundvandet mod forurening forårsaget af visse farlige stoffer⁽¹⁾ er ufyldstgørende, navnlig fordi der her ikke kræves forudgående godkendelse og nærmere undersøgelse af det, der skal bortskaffes, i alle de situationer, der er taget højde for i direktivet. Desuden fremgår det efter Kommissionens opfattelse, at der er tale om utilstrækkelig håndhævelse af direktivets krav, for så vidt angår bortskaffelse af kemiske desinfektionsbade til får (herunder også i Skotland).

⁽¹⁾ EFT L 20 af 26.1.1980, s. 43.

(98/C 187/83)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3764/97**af Cristiana Muscardini (NI), Gastone Parigi (NI)
og Amedeo Amadeo (NI) til Kommissionen***(21. november 1997)*

Om: Ensartede standarder for sikkerheden i trykkamre

Vil Kommissionen — under henvisning til tragedien i trykkammeret på Istituto Galeazzi i Milano, hvor 11 personer omkom, og til, at Maastricht-traktaten har givet Den Europæiske Union mulighed for at gribe ind, selv om sundhedssektoren egentlig henhører under medlemsstaternes kompetence — udarbejde et direktiv til sikring af, at patienter overalt i Den Europæiske Union først gives adgang til trykkamre, efter at de har afført sig deres personlige beklædningsgenstande og iført sig en overall eller en anden form for beklædningsgenstand, der fuldt ud egner sig til at blive båret ved den type behandling, der gives, samt af, at sikkerhedsstandarderne på samtlige de centre i Fællesskabet, der tilbyder trykkammerbehandling, harmoniseres?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Martin Bangemann*(21. januar 1998)*

De trykkamre, der anvendes på hospitalerne til at behandle visse sygdomme i en atmosfære under tryk og normalt iltberiget er »medicinske anordninger« i henhold til Rådets direktiv 93/42/EØF af 14. juni 1993 om medicinske anordninger ⁽¹⁾ og falder derfor ind under dette direktivs anvendelsesområde.

Dette direktiv indeholder tekniske krav, som skal overholdes ved markedsføring og ibrugtagning af de nævnte produkter. Trykkamre kommer under anordninger forbundet med større risiko, og direktivet fastsætter i sådanne tilfælde en obligatorisk certificering af en uafhængig tredjepart (godkendt organ), hvad angår udformning og fremstilling af anordningen.

Kravene til beskyttelse af sundhed og sikkerhed omfatter de relevante kendte aspekter vedrørende sikker anvendelse af trykkamre, navnlig farer forbundet med brand eller eksplosion ved normal brug, foreneligheden med andre medicinske anordninger med iltberiget atmosfære og, at det er påkrævet at give brugerne de relevante oplysninger om brug og forholdsregler.

Der stilles også krav til trykkamre vedrørende beskyttelse mod farerne forbundet med tryk. Dette behandles i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 97/23/EØF af 29. maj 1997 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om udstyr ⁽²⁾. Dette direktiv anvendes pr. november 1999. Indtil da falder farerne forbundet med tryk ind under national lovgivning.

Endelig har Kommissionen anmodet den Europæiske Standardiseringskomité (CEN) om at udarbejde en standard om foreneligheden af medicinsk udstyr med ilt.

Videre hvad angår sikkerhedsaspekter forbundet med design og fremstilling af trykkamre, herunder brugsanvisninger, må medlemsstaterne sikre, at de kompetente myndigheder træffer de nødvendige praktiske foranstaltninger til at sikre overholdelse af brugsanvisningen og af de forsigtighedsregler de personer, der er udsat for fare, skal træffe herunder forsigtighedsregler, hvad angår disse personers påklædning og de genstande, de eventuelt medfører.

⁽¹⁾ EFT L 169 af 12.7.1993.

⁽²⁾ EFT L 181 af 9.7.1997.

(98/C 187/84)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3769/97**af Cristiana Muscardini (NI) til Kommissionen***(21. november 1997)*

Om: Restriktioner for udøvelsen af advokatvirksomhed

Kommissionen har indledt overtrædelsesprocedure mod den italienske regering, som ved at ignorere Fællesskabets direktiver i praksis nægter at gennemføre bestemmelserne om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser og hæmmer den frie bevægelighed for tjenesteydelser ved at forhindre udenlandske statsborgere i at åbne en praksis, idet den modsætter sig deres optagelse i advokatregistret og godkendelsen af deres eksamensbeviser.

Advokat Giovanni Clementes tilfælde er besynderligt. Clemente, som efter at være flyttet til Tyskland var blevet optaget i advokatstanden i Saar, blev slettet af advokatregistret i San Remo og følgelig frataget sin stilling ved domstolen i Saarbrücken.

Hvad agter Kommissionen at gøre for at sætte italienske advokater i stand til at benytte sig af de i udlandet eksisterende strukturer?

Hvad agter den at gøre for at gøre det muligt for udenlandske statsborgere at udøve advokatvirksomhed i Italien?

Hvad agter den at gøre for at forenkle de kaotiske regler og procedurer for anerkendelsen af eksamensbeviser?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti*(6. januar 1998)*

Fællesskabsretten indeholder en række regler, der sikrer og letter advokaters frie bevægelighed. Der kan bl.a. nævnes direktiv 77/249/EØF om lettelse med henblik på den faktiske gennemførelse af advokaters fri udveksling af tjenesteydelser⁽¹⁾, direktiv 89/48/EØF om indførelse af en generel ordning for gensidig anerkendelse af eksamensbeviser for videregående uddannelser af mindst tre års varighed⁽²⁾ og EF-traktatens artikler, særlig artikel 52 og 59 om fri udveksling af tjenesteydelser og om etableringsretten, således som fortolket af EF-Domstolen i talrige domme. Disse bestemmelser vil blive suppleret af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om lettelse af adgangen til varig udøvelse advokathvervet i en anden medlemsstat end den, hvor beskikkelsen er opnået.

Af hensyn til det indre markeds funktion er det imidlertid vigtigt, at medlemsstaternes regler og praksis er i overensstemmelse med fællesskabsretten. Da Kommissionen mener, at der er flere aspekter i den italienske lovgivning og administrative praksis vedrørende fri udveksling af tjenesteydelser og advokaters fri etableringsret, der ikke er i overensstemmelse med fællesskabsretten, har Kommissionen sendt Italien en åbningsskrivelse. En sådan skrivelse er det første skridt i indledningen af overtrædelsesproceduren efter EF-traktatens artikel 169.

F.eks. hvad angår kravet om, at advokater skal være bosiddende i en italiensk retskreds for at opnå og bevare deres advokatbestalling i Italien, skal Kommissionen henlede den italienske regerings opmærksomhed på, at det udgør en ulovlig hindring for advokater fra andre medlemsstater, der ønsker at udøve advokatvirksomhed i Italien uden at opgive deres etablering i hjemlandet, ligesom det udgør en hindring for italienske advokater, der ønsker at etablere sig i en anden medlemsstat på grundlag af deres advokatbestalling i Italien. Kommissionen har derfor anmodet Italien om at bringe sine regler i overensstemmelse med fællesskabsretten, og indtil disse regler formelt er blevet ændret, vil Kommissionen tilse, at de italienske myndigheder overholder fællesskabsrettens regler.

Kommissionen har ligeledes opfordret Italien til at træffe de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at fællesskabsreglerne om gensidig anerkendelse af advokaters eksamensbeviser i praksis anvendes korrekt i Italien.

Den fortsatte procedure vil afhænge af de italienske myndigheders svar.

⁽¹⁾ EFT L 78 af 26.3.1977.

⁽²⁾ EFT L 19 af 24.1.1989.

(98/C 187/85)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3781/97

**af Reimer Böge (PPE), Lutz Goepel (PPE), Agnes Schierhuber (PPE),
Honor Funk (PPE), Christa Klab (PPE), Hedwig Keppelhoff-Wiechert (PPE)
og Xaver Mayer (PPE) til Kommissionen**

(21. november 1997)

Om: Direktiv 91/628/EØF om beskyttelse af dyr under transport, hygiejneproblemer i forbindelse med anvendelse af mellemstationer til avlsdyr

Der stilles — og med rette — betydeligt større veterinære og hygiejnemæssige krav til transport af avlsdyr end til transport af slagtedy, og alligevel bliver de såkaldte mellemstationer anvendt til både avls- og slagtedy.

På grundlag af direktiv 95/29/EF⁽¹⁾ om ændring af direktiv 91/628/EØF⁽²⁾ har Kommissionen foreslået fællesskabskriterier, »som mellemstationerne skal opfylde med hensyn til modtagefaciliteter, fodring, vanding, lastning, losning, eventuelt overnatningsmuligheder for visse dyrearter og med hensyn til de dyresundhedsmæssige krav, der gælder for sådanne mellemstationer« (ændret artikel 13, stk. 2, i direktiv 91/628/EØF). Rådet har med forordning 1255/97 af 25.6.1997 godkendt disse gennemførelsesbestemmelser, men henviser i en supplerende erklæring til de hygiejnemæssige problemer i forbindelse med avlsdyr.

Kommissionen bedes besvare følgende spørgsmål:

1. Er de dyresundhedsmæssige krav tilstrækkelige til at udelukke enhver risiko for overførsel af sygdomme fra slagte- til avlsdyr under opholdet i mellemstationerne?
2. Er der i gennemførelsesbestemmelserne til direktiv 91/628/EØF også taget hensyn til, at det i forbindelse med transport af dyr ikke så meget er den egentlige transport, men derimod losningen og lastningen ved mellemstationerne, der fører til øget stress for dyrene?
3. Eksisterer der allerede bestemmelser, eller overvejer Kommissionen at indføre bestemmelser, der vil gøre det muligt at begrænse den ekstra losning og lastning ved mellemstationerne, idet man under fuldstændig hensyntagen til beskyttelse af dyrene under transporten og begrænsning af transportens varighed forsyner transportmidlerne med drikkeindretninger og eventuelt fodringsmuligheder? Dermed kunne i det mindste de problemer, der anføres i ovenstående spørgsmål, reduceres.

⁽¹⁾ EFT L 148 af 30.6.1995, s. 52.

⁽²⁾ EFT L 340 af 11.12.1991, s. 17.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(3. februar 1998)

1. De fællesskabskriterier, der skal efterleves angående mellemstationer, er fastsat i Rådets forordning (EF) nr. 1255/97⁽¹⁾. I denne forordning, som følger principperne i tidligere fællesskabsret vedrørende dyrevelfærd under transport, blev der ikke skelnet mellem avlsdyr og dyr, der transporteres til andet formål. De hygiejnemæssige krav til mellemstationer er meget høje for at undgå spredning af sygdomme. Der er heller ikke i lovgivningen noget til hinder for, at der oprettes mellemstationer, som kun kan modtage visse kategorier af dyr.

2. Kommissionen er klar over, at af- og pålæsning kan føre til stress for dyrene. Stress og fysisk ubehag kan dog også forårsages ved at lade tætpakkede dyr stå i en holdende lastbil. Det er ligeledes svært at fodre og vande dyrene i en lastbil og umuligt at udskifte snavset strøelse.

Hvad angår grise, er Kommissionen på anmodning af Rådet ved at udarbejde et forslag til en rådsbeslutning, som gør det muligt, hvis dyrene transporteres under særligt dyrevenlige kår, at lade dem forblive i lastbilen ved en mellemstation.

3. I henhold til de bestemmelser, der blev indført med direktiv 95/29/EF af 29. juni 1995 om ændring af direktiv 90/628/EØF om beskyttelse af dyr under transport, må transporttiden i basiskøretøjer ikke overstige otte timer. Direktivet indeholder bestemmelser om transport i forbedrede køretøjer i perioder på op til 28 timer, afhængigt af, hvilken dyreart der er tale om, og hvor gamle dyrene er. Denne tekst giver ikke mulighed for at afvige fra kravet om aflæsning, når den maksimale periode på 28 timer er nået. Kommissionen har allerede forelagt Rådet forslag til detaljerede normer for de forbedrede lastbiler.

(¹) EFT L 174 af 2.7.1997.

(98/C 187/86)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3790/97

af Ian White (PSE) til Kommissionen

(26. november 1997)

Om: Affaldsbehandlingsanlæg i Casares

Har Kommissionen behandlet omfanget og placeringen af samt behandlingsmetoderne i forbindelse med det foreslåede affaldsbehandlingsanlæg i Casares (Málaga), Andalucía, Spanien, på baggrund af den alternative vurdering af indvirkningen på miljøet, den har modtaget fra forurologede borgere, og som forudsiger alvorlig forurening af vandløb forårsaget af afløbsvand fra den foreslåede losseplads?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(16. december 1997)

En andragende om et foreslået affaldsbehandlingsanlæg i Casares, Spanien, blev i 1996 formelt tilsendt Europa-Parlamentet og videresendt til Kommissionen med referencenummer 1026/96.

Ved brev af 30. juli 1997 bad Kommissionen om yderligere oplysninger fra de spanske myndigheder om ovennævnte andragende. Kommissionen bad om oplysninger om de foranstaltninger, der var planlagte for at sikre, at affald til affaldsbehandlingsanlægget og lossepladsen ved Casares vil blive bortskaffet uden fare for menneskers sundhed og miljøet under hensyntagen til gældende fællesskabslovgivning såsom direktiv 75/442/EØF om affald (¹) som ændret ved direktiv 91/156/EØF (²) og direktiv 89/369/EØF om forebyggelse af luftforurening fra nye kommunale affaldsforbrændingsanlæg (³). Kommissionen har endnu ikke modtaget svar fra de spanske myndigheder.

Som det ærede medlem nævnte, har Kommissionen modtaget dokumenter fra lokalbefolkningen. Kommissionen vil behandle disse dokumenter sammen med svaret fra de spanske myndigheder, når det foreligger.

(¹) EFT L 194 af 15.7.1975.

(²) EFT L 78 af 26.3.1991.

(³) EFT L 163 af 14.6.1989.

(98/C 187/87)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3793/97

af José García-Margallo y Marfil (PPE) til Kommissionen

(26. november 1997)

Om: Blokade af de franske landeveje: analyse af skaderne

Franske lastbilchaufførers blokade af de franske landeveje er på vej til at blive et tilbagevendende fænomen, der er i modstrid med Fællesskabets konkurrencenormer, idet de hindrer varenes fri bevægelighed inden for Den Europæiske Union. De skader, som den intereuropæiske handel påføres ved disse blokader, er meget omfattende, og de har fremprovokeret protester i lande såsom Spanien, Det Forenede Kongerige, Tyskland og Nederlandene. Helt konkret regner spanske transportorganisationer med, at hver enkelt blokade-dag koster sektorens virksomheder mere end 2.500 mio pesetas.

Hidtil har de franske myndigheder ikke grebet ind med henblik på at ophæve en eneste af de blokader, som de franske lastbilchauffører har iværksat, og som sædvanligvis fører til voldelige sammenstød med de lastbiler, som transporterer frugt og grøntsager fra Spanien. Men de har i alle tilfælde lovet at yde de berørte skadeserstatning.

På trods af dette løfte er kun 737 (26,8%) af de 2.749 erstatningskrav, som briter, spaniere, tyskere, portugisere og belgiere indtil september 1997 har indgivet, blevet behandlet, og heraf er kun 124 (4,51% af det samlede antal) blevet imødekommet. Af de 500 erstatningskrav, som er indgivet af spanske statsborgere for de franske domstole, er kun et blevet imødekommet.

De franske myndigheder undskylder denne sendrægtighed med, at den franske retsorden kun tillader domstolene at tilkende erstatning, når der foreligger dokumenteret bevis for skader på køretøjer eller last, hvilket ikke er nemt at skaffe. På denne måde er der ingen mulighed for at beregne de store omkostninger, som blokaden ved grænserne trods alt medfører, også selv om der ikke er sket nogen fysisk skade.

Agter Kommissionen at indføre en vurderingsordning, som kunne gøre det muligt objektivt at vurdere de påførte skader, og som kunne gøre det muligt effektivt at yde de skadelidte erstatning?

(98/C 187/88)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3794/97

af José García-Margallo y Marfil (PPE) til Kommissionen

(26. november 1997)

Om: Blokade af de franske landeveje: undersøgelse af skaderne

Franske lastbilchaufførers blokade af de franske landeveje er på vej til at blive et tilbagevendende fænomen, der er i modstrid med Fællesskabets konkurrencenormer, idet de hindrer varenes fri bevægelighed inden for Den Europæiske Union. De skader, som den intereuropæiske handel påføres ved disse blokader, er meget omfattende, og de har fremprovokeret protester i lande såsom Spanien, Det Forenede Kongerige, Tyskland og Nederlandene. Helt konkret regner spanske transportorganisationer med, at hver enkelt blokade-dag koster sektorens virksomheder mere end 2.500 mio pesetas.

Hidtil har de franske myndigheder ikke grebet ind med henblik på at ophæve en eneste af de blokader, som de franske lastbilchauffører har iværksat, og som sædvanligvis fører til voldelige sammenstød med de lastbiler, som transporterer frugt og grøntsager fra Spanien. Men de har i alle tilfælde lovet at yde de berørte skadeserstatning.

På trods af dette løfte er kun 737 (26,8%) af de 2.749 erstatningskrav, som briter, spaniere, tyskere, portugisere og belgiere indtil september 1997 har indgivet, blevet behandlet, og heraf er kun 124 (4,51% af det samlede antal) blevet imødekommet. Af de 500 erstatningskrav, som er indgivet af spanske statsborgere for de franske domstole, er kun et blevet imødekommet.

De franske myndigheder undskylder denne sendrægtighed med, at den franske retsorden kun tillader domstolene at tilkende erstatning, når der foreligger dokumenteret bevis for skader på køretøjer eller last, hvilket ikke er nemt at skaffe. På denne måde er der ingen mulighed for at beregne de store omkostninger, som blokaden ved grænserne trods alt medfører, også selv om der ikke er sket nogen fysisk skade.

Agter Kommissionen at gennemføre en tilbundsående undersøgelse af de omkostninger, som disse blokader af landevejene påfører de europæiske økonomier?

(98/C 187/89)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3795/97

af José García-Margallo y Marfil (PPE) til Kommissionen

(26. november 1997)

Om: Blokade af de franske landeveje: effektivering af skadeserstatningerne

Franske lastbilchaufførers blokade af de franske landeveje er på vej til at blive et tilbagevendende fænomen, der er i modstrid med Fællesskabets konkurrencenormer, idet de hindrer varenes fri bevægelighed inden for Den Europæiske Union. De skader, som den intereuropæiske handel påføres ved disse blokader, er meget omfattende, og de har fremprovokeret protester i lande såsom Spanien, Det Forenede Kongerige, Tyskland og Nederlandene. Helt konkret regner spanske transportorganisationer med, at hver enkelt blokade-dag koster sektorens virksomheder mere end 2.500 mio. pesetas.

Hidtil har de franske myndigheder ikke grebet ind med henblik på at ophæve en eneste af de blokader, som de franske lastbilchauffører har iværksat, og som sædvanligvis fører til voldelige sammenstød med de lastbiler, som transporterer frugt og grøntsager fra Spanien. Men de har i alle tilfælde lovet at yde de berørte skadeserstatning.

På trods af dette løfte er kun 737 (26,8%) af de 2.749 erstatningskrav, som briter, spaniere, tyskere, portugisere og belgiere indtil september 1997 har indgivet, blevet behandlet, og heraf er kun 124 (4,51% af det samlede antal) blevet imødekommet. Af de 500 erstatningskrav, som er indgivet af spanske statsborgere for de franske domstole, er kun et blevet imødekommet.

Agter Kommissionen at træffe foranstaltninger til at sikre, at de franske myndigheder hurtigt effektuerer skadeserstatningerne til de skadelidte?

(98/C 187/90)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3796/97

af José García-Margallo y Marfil (PPE) til Kommissionen

(26. november 1997)

Om: Blokade af de franske landeveje: initiativer til sociallovgivning

Franske lastbilchaufførers blokade af de franske landeveje er på vej til at blive et tilbagevendende fænomen, der er i modstrid med Fællesskabets konkurrencenormer, idet de hindrer varenes fri bevægelighed inden for Den Europæiske Union. De skader, som den intereuropæiske handel påføres ved disse blokader, er meget omfattende, og de har fremprovokeret protester i lande såsom Spanien, Det Forenede Kongerige, Tyskland og Nederlandene. Helt konkret regner spanske transportorganisationer med, at hver enkelt blokade-dag koster sektorens virksomheder mere end 2.500 mio pesetas.

Under den strejke, som de franske lastbilchauffører indledte den 3. november 1997, anmodede flere lande den franske regering om at gribe effektivt ind for at sikre det frie marked gennem oprettelse af korridorer, således at lastbilerne kunne krydse landet. Den franske regering afslog dette under henvisning til den manglende harmonisering af sociallovgivningen på europæisk plan.

Hvor langt er man med lovgivningsmæssige initiativer på det sociale område, som sigter mod at undgå hindringer for personers og varers frie bevægelighed?

(98/C 187/91)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3797/97

af José García-Margallo y Marfil (PPE) til Kommissionen

(26. november 1997)

Om: Blokade af de franske landeveje: Hul i sociallovgivningen

Franske lastbilchaufførers blokade af de franske landeveje er på vej til at blive et tilbagevendende fænomen, der er i modstrid med Fællesskabets konkurrencenormer, idet de hindrer varenes fri bevægelighed inden for Den Europæiske Union. De skader, som den intereuropæiske handel påføres ved disse blokader, er meget omfattende, og de har fremprovokeret protester i lande såsom Spanien, Det Forenede Kongerige, Tyskland og Nederlandene. Helt konkret regner spanske transportorganisationer med, at hver enkelt blokade-dag koster sektorens virksomheder mere end 2.500 mio pesetas.

Under den strejke, som de franske lastbilchauffører indledte den 3. november 1997, anmodede flere lande den franske regering om at gribe effektivt ind for at sikre det frie marked gennem oprettelse af korridorer, således at lastbilerne kunne krydse landet. Den franske regering afslog dette under henvisning til den manglende harmonisering af sociallovgivningen på europæisk plan.

Er der virkelig på det sociale område et lovgivningsmæssigt hul, som kan være til hinder for opfyldelsen af Den Europæiske Unions mål?

(98/C 187/92)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3798/97

af José García-Margallo y Marfil (PPE) til Kommissionen

(26. november 1997)

Om: Blokade af de franske landeveje: Foranstaltninger over for den franske regering

Franske lastbilchaufførers blokade af de franske landeveje er på vej til at blive et tilbagevendende fænomen, der er i modstrid med Fællesskabets konkurrencenormer, idet de hindrer varenes fri bevægelighed inden for Den Europæiske Union. De skader, som den intereuropæiske handel påføres ved disse blokader, er meget omfattende,

og de har fremprovokeret protester i lande såsom Spanien, Det Forenede Kongerige, Tyskland og Nederlandene. Helt konkret regner spanske transportorganisationer med, at hver enkelt blokade-dag koster sektorens virksomheder mere end 2.500 mio. pesetas.

Under den strejke, som de franske lastbilchauffører indledte den 3. november 1997, anmodede flere lande den franske regering om at gribe effektivt ind for at sikre det frie marked gennem oprettelse af korridorer, således at lastbilerne kunne krydse landet. Den franske regering afslog dette under henvisning til den manglende harmonisering af sociallovgivningen på europæisk plan.

Hvad agter Kommissionen at gøre for at tvinge de franske myndigheder til at garantere, at fællesskabsnormerne bliver respekteret?

(98/C 187/93)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3799/97

af José García-Margallo y Marfil (PPE) til Kommissionen

(26. november 1997)

Om: Blokade af de franske landeveje: Retsmidler til beskyttelse af det indre marked

Franske lastbilchaufførers blokade af de franske landeveje er på vej til at blive et tilbagevendende fænomen, der er i modstrid med Fællesskabets konkurrencenormer, idet de hindrer varenes fri bevægelighed inden for Den Europæiske Union. De skader, som den intereuropæiske handel påføres ved disse blokader, er meget omfattende, og de har fremprovokeret protester i lande såsom Spanien, Det Forenede Kongerige, Tyskland og Nederlandene. Helt konkret regner spanske transportorganisationer med, at hver enkelt blokade-dag koster sektorens virksomheder mere end 2.500 mio pesetas.

Under den strejke, som de franske lastbilchauffører indledte den 3. november 1997, anmodede flere lande den franske regering om at gribe effektivt ind for at sikre det frie marked gennem oprettelse af korridorer, således at lastbilerne kunne krydse landet. Den franske regering afslog dette under henvisning til den manglende harmonisering af sociallovgivningen på europæisk plan.

Råder Den Europæiske Union over retsmidler, der kan gøre det muligt at tvinge den franske regering til at gribe ind med henblik på at sikre varenes frie bevægelighed på det indre marked?

Samlet svar

**afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock
på skriftlige forespørgsler E-3793/97, E-3794/97, E-3795/97,
E-3796/97, E-3797/97, E-3798/97 og E-3799/97**

(30. januar 1998)

Kommissionen har intet juridisk grundlag for at gribe ind i en national konflikt mellem arbejdsgivere og fagforbund. Kommissionen anerkender strejkeretten som en grundlæggende social rettighed i fællesskabspas-form af 1989 om arbejdstagernes grundlæggende arbejdsmarkedsmæssige og sociale rettigheder (punkt 13).

Som traktaternes vogter skal Kommissionen sikre, at den frie bevægelighed for varer og personer ikke udsættes for ubegrundede hindringer, som kan medføre alvorlige forstyrrelser i det indre markeds funktion. Dog kan den ikke skride til konkret handling, medmindre det kan godtgøres, at en medlemsstat forsømmer sin pligt med hensyn til at opretholde den frie bevægelighed for varer og personer som fastlagt i traktaten.

Erstatning for tab henhører også under de enkelte landes kompetence, og selv om Kommissionen er alvorligt bekymret over de vanskeligheder, vejtransportfirmaerne er stillet over for, kan den intet gøre for at ændre situationen.

Kommissionen planlægger ikke at foretage nogen undersøgelse af de omkostninger, vejblokaderne påfører de europæiske økonomier. Dog er den altid parat til at samarbejde med de pågældende myndigheder om at finde løsninger, som kan tilfredsstille alle involverede parter. Med henblik herpå har Kommissionen ved flere lejligheder skrevet til franske ministre og anmodet disse om at tage de nødvendige skridt til at sikre den frie bevægelighed på det franske vejnet. Herudover har Kommissionen rettet henvendelse til både de franske myndigheder og vejtransportorganisationerne og anmodet dem om at fortsætte behandlingen af erstatningskravene.

De sociale aspekter af vejtransporten i Fællesskabet er omhandlet i Rådets forordning (EØF) nr. 3820/85 om køretider og hviletider for chauffører ⁽¹⁾, i Rådets direktiv 88/599/EØF om standardkontrolprocedurer for gennemførelse af Rådets forordning (EØF) nr. 3820/85 og i Rådets forordning (EØF) nr. 3821/85 om kontrolapparatet inden for vejtransport ⁽²⁾. Herudover sorterer en række aspekter fortsat under den nationale lovgivning. De mange forskellige bestemmelser og den divergerende praksis med hensyn til håndhævelsen heraf i Fællesskabet giver anledning til betydelige konkurrencemæssige forskelle.

Følgelig har Kommissionen i hvidbogen om sektorer og aktiviteter, der er udelukket fra arbejdstidsdirektivet ⁽³⁾, givet udtryk for, at den har til hensigt at fremsætte et forslag i begyndelsen af 1998 om ændring af forordning (EØF) nr. 3820/85 for i denne lovgivning at medtage begrebet arbejdstid, ved tilføjelse af bestemmelser om læsning og aflæsning og andre aktiviteter, som chaufførerne udfører. Det overordnede mål er at harmonisere såvel bestemmelserne som håndhævelsesordningerne.

⁽¹⁾ EFT L 370 af 31.12.1985, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 325 af 29.11.1988, s. 55.

⁽³⁾ KOM(97) 334 end. udg.

(98/C 187/94)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3800/97

af Gianni Tamino (V) til Kommissionen

(26. november 1997)

Om: Anvendelse af lasergeværer i de europæiske byer med det formål at »kontrollere« det vilde dyreliv

I Kommissionens svar af 28.1.1997 på min skriftlige forespørgsel E-3175/96 ⁽¹⁾ om brug af lasergeværer mod vilde fugle i Modenas bymidte for at kontrollere stærene i byen udtalte den, at den afventer oplysninger om anvendelsen af fravigelsesmulighederne i Rådets direktiv 79/409/EØF ⁽²⁾, der er fastlagt af den italienske stat for årene 1995-96-97.

I et dokument med titlen »Gas i 1918 ... Laserstråler i 1990'erne?« forklarer Det Internationale Røde Kors, at denne type geværer vil blive fremtidens krigsvåben, og at disse bærbare våbens karakteristika, deres lave pris og angrebseffektivitet kan gøre dem til fremtidens våben også for terrorgrupper og organiseret kriminalitet.

Den 12.5.1997 skrev den italienske indenrigsminister vedrørende brug af lasergeværer til Modenas præfektur og politistation, at det er nødvendigt »at anvende lasergeværet uden for og langt fra beboede områder ... og fastlægge, afgrænse og rydde risikoområdet med dertil opsatte skilte om laserfare ... ikke rette laserstrålen mod menneskers øjne ... undgå at skyde laserstråler mod mål med reflekterende overflade (som f.eks. glas) ... sørge for, at eventuelle observatører/tilskuere anvender beskyttelsesbriller og forbyde dem at se på laserkilden gennem optiske forstørrelsesinstrumenter ... foreskrive overholdelse af en passende sikkerhedsafstand mellem (laser)kilden og observatørerne/tilskuere ...«.

Det fremgår imidlertid, at »Sammenslutningen af Social Solidaritet i Modena«, der foretog aktionen i Modena kommune, har gennemført ca. 50 aktioner om året (1996 og 1997) »med henblik på at kontrollere antallet af stære ...« med en »... række ugentlige aktioner på de pladser og veje, hvor der vokser træer, og som i størst omfang hjemsesøges af disse fugle (Piazza Mazzini, Piazza Matteotti, Piazza Dante, Viale Vittorio Emanuele, Viale Gramsci, Viale Verdi, Viale Berengario osv.) af en varighed på ca. 4 timer hver, fra kl. 21 til kl. 01-01.30 om natten ...«, uden at anvende nogen af de sikkerhedsforanstaltninger, der er foreskrevet af Indenrigsministeriet, dvs. uden at garantere hverken beboernes eller skytternes sikkerhed. Det fandt sted i månederne juli, august, september, oktober og november, dvs. i måneder, hvor der ofte også om aftenen og om natten kan befinde sig beboere fra de pågældende kvarterer (tæt befolkede kvarterer i bymidten) på gaden eller ved vinduet, dvs. tæt på glassenes reflekterende overflade. Endvidere udtaler samme sammenslutning, at det samme »laserudstyr er blevet anvendt regelmæssigt til fjernelse af uønskede fugle i byerne som f.eks. stære, duer, spurve, turtelduer, måger osv. både i Frankrig og Spanien«.

Kan Kommissionen give de yderligere oplysninger som nævnt i afsnit 1 og 2 i svaret af 28.1.1997?

Mener Kommissionen på baggrund af disse nye oplysninger, at de i ovennævnte forespørgsel nævnte direktiver er blevet overtrådt, og anvendes disse geværer i andre europæiske lande i strid med fællesskabsdirektiverne?

⁽¹⁾ EFT C 186 af 18.6.1997, s. 41.

⁽²⁾ EFT L 103 af 25.4.1979, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(16. december 1997)

I sit svar på den tidligere skriftlige forespørgsel nr. 3175/96 om samme emne fra det ærede medlem fremførte kommissionsmedlem Ripa di Meana, at man afventede en rapport fra de italienske myndigheder i overensstemmelse med artikel 9 i Rådets direktiv 79/409/EØF ⁽¹⁾.

Denne rapport for perioden 1996-1996 blev endelig forelagt i slutningen af maj 1997, og man blev for nylig blevet færdig med at analysere den. Rapporten nævner intet om den aktion, som det ærede medlem nævner. Derfor vil Kommissionen bede de italienske myndigheder om yderligere oplysninger.

De oplysninger, som medlemsstaterne sender Kommissionen, indeholder ingen meddelelser om brug af lasergeværer, der ikke er i overensstemmelse med bestemmelserne i direktiv 79/409/EØF.

Hvis ansatte i »Sammenslutningen af Social Solidaritet i Modena« skulle være blevet bedt om at anvende farligt arbejdsudstyr, såsom lasergeværer, uden passende beskyttelse, burde det meddeles de italienske myndigheder med ansvar for kontrol og tilsyn som fastsat i artikel 4, stk. 2, i Rådets direktiv 89/391/EØF, af 12. juni 1988 om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet ⁽²⁾, dvs. det på stedet ansvarlige arbejdstilsyn.

⁽¹⁾ EFT L 103 af 24.5.1979, ændret med Østrigs tiltrædelse (EFT L 1 af 1.1.1995).

⁽²⁾ EFT L 183 af 29.6.1989.

(98/C 187/95)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3801/97

af Cristiana Muscardini (NI) til Kommissionen

(26. november 1997)

Om: Ligestilling af eksamensbeviser

Siden 1993 har grænserne været åbne, hvad angår eksamensbeviser, men i en række lande, først og fremmest Italien, findes der eksamensbeviser, der ikke anerkendes i de andre EU-medlemsstater. Kan Kommissionen oplyse, om den agter at opfordre medlemsstaterne til at ligestille eksamensbeviser, således at man endelig langt om længe kan opnå bevægelighed på arbejdsmarkedet i Europa?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(6. januar 1998)

Der henvises til Kommissionens svar på det ærede medlems skriftlige forespørgsel E-85/95 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EFT C 190 af 24.7.1995

(98/C 187/96)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3803/97**af José Apolinário (PSE) til Kommissionen***(26. november 1997)**Om:* FIUF og turismen

Vil Kommissionen i forlængelse af sit svar på min forespørgsel E-2036/97 ⁽¹⁾ om fordelingen af EFRU-aktioner mellem medlemsstaterne også oplyse mig om omfanget af midler, der under FIUF-instrumentet er tildelt turismen i de forskellige operationelle programmer under de enkelte EF-støtterammer i hver medlemsstat?

⁽¹⁾ EFT C 391 af 23.12.1997, s. 151.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Emma Bonino*(27. januar 1998)*

De interventioner, der gennemføres af FIUF (det finansielle instrument til udvikling af fiskeriet), er nøje begrænset til projekter inden for fiskerisektoren. Projekter vedrørende turisme henhører under Den Europæiske Fond for Regionaludvikling.

(98/C 187/97)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3804/97**af José Apolinário (PSE) til Kommissionen***(26. november 1997)**Om:* Den Europæiske Socialfond og turismen

Vil Kommissionen i forlængelse af sit svar på min forespørgsel E-2036/97 ⁽¹⁾ om fordelingen af EFRU-aktioner mellem medlemsstaterne også oplyse mig om omfanget af de midler, der under Den Europæiske Socialfond er tildelt turismen i de forskellige operationelle programmer under de enkelte EF-støtterammer i hver af de 15 medlemsstater?

⁽¹⁾ EFT C 391 af 23.12.1997, s. 151.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pádraig Flynn*(30. januar 1998)*

Et skema med de ønskede oplysninger sendes direkte til det ærede medlem og Parlamentets generalsekretariat.

(98/C 187/98)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3805/97**af José Apolinário (PSE) til Kommissionen***(26. november 1997)**Om:* EUGFL, Udviklingssektionen, og turismen

Vil Kommissionen i forlængelse af sit svar på min forespørgsel E-2036/97 ⁽¹⁾ om fordelingen af EFRU-aktioner mellem medlemsstaterne også oplyse mig om omfanget af midler der under EUGFL, Udviklingssektionen, er tildelt turismen i de forskellige operationelle programmer under de enkelte fællesskabsstøtterammer i hver enkelt medlemsstat?

⁽¹⁾ EFT C 391 af 23.12.1997, s. 151.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler*(19. januar 1998)*

Fremme af turismen i landdistrikterne og på gårdene er en foranstaltning som Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Udviklingssektionen, er med til at finansiere inden for rammerne af de fleste operationelle programmer for mål 1, 5b, fællesskabsinitiativet Leader og eventuelt også planerne om forbedring i henhold til artikel 6, stk. 1, litra b), i Rådets forordning (EØF) nr. 950/97 af 20. maj 1997 om forbedring af landbrugsstrukturernes effektivitet ⁽¹⁾.

Men turistforanstaltningerne er et led i de delprogrammer, hvor flere foranstaltninger kombineres (bl.a. udvikling af landdistrikterne og diversificering). Derfor kan der ikke gives specifikke oplysninger om bevillinger til turismen til hver enkelt medlemsstat eller fordelingen af disse bevillinger på medlemsstaterne.

⁽¹⁾ EFT L 142 af 2.6.1997.

(98/C 187/99)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3806/97**af Roberto Mezzaroma (UPE) til Kommissionen***(17. november 1997)*

Om: Konstruktion af Messina-broen

Kan Kommissionen redegøre for, hvordan situationen er for øjeblikket vedrørende den fremtidige konstruktion af broen over Messina-strædet, og bl.a. besvare følgende spørgsmål:

1. Hvilke midler har EU bevilget og for hvor mange år?
2. Er der blevet udarbejdet et projekt, og i bekræftende fald, hvilket firma er ansvarlig herfor? Hvad koster projektet, og hvem har finansieret det?
3. Indeholder dette projekt garantier for konstruktion af broen under hensyntagen til de miljømæssige og geologiske aspekter og ønsket om en forbindelse mellem fastlandet og Sicilien?
4. Er EU's retningslinjer blevet overholdt?
5. Hvilke virksomheder deltager i licitationen vedrørende gennemførelsen af projektet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock*(30. Januar 1998)*

Fællesskabet har endnu ikke bevilget nogen midler til konstruktion af broen over Messinastrædet.

For så vidt angår procedurerne for indgåelse af kontrakter om projekteringen og udførelsen af arbejdet, har de italienske myndigheder underrettet Kommissionen om, at de er betinget af vedtagelsen af en ny lov. Et firma ved navn Stretto di Messina S.p.A. har fået overdraget projektet i henhold til lov nr. 1158 af 17. december 1971 og tværministerielt dekret nr. 3437 af 27. december 1985.

(98/C 187/100)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3811/97**af Hilde Hawlicek (PSE) til Kommissionen***(26. november 1997)*

Om: Tolddiskriminering af videokameraer med diverse tilslutningsindgange

Europæiske film- og videoamatører føler sig hæmmet i deres kreative virke. Toldmæssigt behandles videokameraer i EU som normale videorecordere, såfremt de er forsynet med diverse tilslutningsindgange. For at undgå de toldmæssige ulemper udelader producenterne vigtige tilslutningsmuligheder på apparaterne. Dermed hindres videoamatører i at anvende den nyeste redigeringsteknologi. Under alle omstændigheder ville det næppe falde en videoamatør ind at optage udsendelser med et videokamera.

Der fremstilles ikke videokameraer i EU, hvorfor der ikke kan købes fuldt udstyrede apparater. Derfor er der også fare for øget ulovlig import af sådanne apparater. Kan Kommissionen på den baggrund oplyse, hvorfor videokameraer med diverse tilslutningsindgange todmæssigt behandles nøjagtigt lige som normale videorecordere?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(30. januar 1998)

Før 1. januar 1996 blev videokameraer henført under KN-kode 8521 10 31 i den kombinerede nomenklatur (baseret på nomenklaturen i bilaget til den internationale konvention om det harmoniserede varebeskrivelses- og varenomenklaturssystem (HS)), under en position som omfatter videoapparater til optagelse og til gengivelse. Derfor blev videokameraer, der altid er forsynet med tilslutningsindgange til optagelse af fjernsynsprogrammer, henført under videorecordere, og de fik derfor samme todmæssige behandling som disse varer (14%) i overensstemmelse med Fællesskabets fælles toldtarif.

Da nomenklaturen for det harmoniserede system blev ændret den 1. januar 1996 blev position 8525 udvidet til at omfatte »still-billede videokameraer og andre videokameraer«. Med denne ændring samledes de forskellige typer apparater, herunder de apparater, der kan optage programmer fra en fjernsynsmodtager — videokameraer. Denne ændring indebærer for visse af de kontraherende parter, herunder Fællesskabet, at videokameraer blev overført fra position 8521 til position 8525. Det kan således bekræftes, at videokameraer skal henføres under KN-kode 8525 40 99.

Når en vare overføres fra en position til en anden, er Kommissionen forpligtet til at sørge for, at toldbehandlingen følger KN-koden. Videokameraer er derfor fortsat pålagt en toldsats på 14%. Der påtænkes ikke gennemført ensidige nedsættelser af toldsatsen for elektroniske varer, herunder videokameraer. Sådanne varer var udtrykkelig udelukket fra informationsteknologiaftalen (IT), hvor en række lande, herunder De Forenede Stater, Japan og Fællesskabet, opnåede enighed om at fjerne satserne for IT-produkter.

(98/C 187/101)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3829/97
af Wilfried Telkämper (V) til Kommissionen**

(28. november 1997)

Om: Gennemførelse af direktivet om dyrs og planters levesteder på Söllingen lufthavns arealer

1. Hvilke foranstaltninger er myndighederne i de tyske delstater forpligtede til at træffe i henhold til direktivet om dyrs og planters levesteder, når dette endnu ikke er omsat til national ret, men betingelserne for beskyttelse i henhold til direktivet er opfyldt på flere hundrede ha, f.eks. i form af levestedstyper af fællesskabsinteresse? Under hvilke omstændigheder kan myndighederne i delstaterne undlade at træffe de fastsatte foranstaltninger, og hvem afgør, om der skal træffes sådanne foranstaltninger eller ej?

2. Hvilken procedure skal anvendes, hvis de føderale myndigheder, myndighederne i delstaten og de kommunale myndigheder har udarbejdet modstridende planer for arealer, hvis levesteder skal beskyttes i henhold til direktivet, og hvilke retlige konsekvenser med hensyn til beskyttelsen af levesteder indebærer det, hvis planlæggerne ikke følger den fastsatte procedure, og

- levestederne stadig findes, men der foreligger planer, som vil medføre, at de ødelægges,
- levestederne ødelægges?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(20. januar 1998)

Kommissionen er klar over, at lokaliteten omkring lufthavnen i Söllingen er blevet drøftet i delstatsparlamentet (landdagen) for Baden-Württemberg og de ansvarlige myndigheder herunder tilkendegav, at der i samme tyske delstat ikke findes lokaliteter af tilsvarende betydning for bevarelsen af naturtyper med forekomster af sedo-scleranthetea-arter. Kommissionen er for øjeblikket i gang med at undersøge denne sag nærmere i lyset af en klage herover.

Som sagen står i dag, ser det ud til, at det pågældende område har en betydning, som i givet fald vil kunne få de tyske myndigheder til at udvælge det til optagelse på den lands- dækkende liste over lokaliteter, som kræves foreslået fredet i medfør af artikel 4, stk. 1, i Rådets direktiv 92/43/EØF om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter ⁽¹⁾. Dog er der fra tysk side endnu ikke blevet fremsat forslag (da den fuldstændige liste skulle have foreligget allerede i juni 1995, har Kommissionen nu indledt en generel overtrædelsespro-cedure), og denne lokalitet figurerer ikke på den delvise liste, som Tyskland allerede har indgivet. Medtagelsen i sidste ende af dette område på enten den landsdækkende liste eller den efterfølgende liste over lokaliteter af fællesskabsbetydning er derfor yderst uvis.

Under disse forhold er det vanskeligt for Kommissionen at rådgive det ærede medlem med hensyn til følgevirkningerne af direktiv 92/43/EØF for det pågældende område, navnlig på grund af manglende praksis på grundlag af afsagte domme («specific case-law») ved Den Europæiske Domstol. Dog kan følgende bemærkninger måske være til nytte:

Bestemmelserne vedrørende beskyttelse af lokaliteter i Rådets direktiv 92/43/EØF, som er nærmere specificeret i artikel 6, gælder almindeligvis først fra det tidspunkt, hvor en bestemt lokalitet optræder på listen over områder af fællesskabsbetydning, hvilket ikke er tilfældet i det foreliggende tilfælde. Der er tale om undtagelse herfra, når Kommissionen påberåber sig artikel 5 i direktivet, idet bestemmelserne i direktivets artikel 6, stk. 2, så gælder, indtil Rådet har truffet beslutning. Hvor der endnu ikke foreligger nogen fællesskabsliste og man ikke har påberåbt sig artikel 5 i direktivet, kan de kompetente myndigheder dog alligevel blive nødt til at tage hensyn til artikel 5 i EF-traktaten, hvori der blandt andet står, at medlemsstaterne afholder sig fra at træffe foranstaltninger, der er egnede til at bringe EF-traktatens målsætning i fare. Ødelæggelse af betydningsfulde naturfredningsområder uden tilstrækkelige forudgående hensyn kan rejse visse spørgsmål om overensstemmelse med EF-traktatens artikel 5, såfremt virkningen i givet fald bliver, at opfyldelsen af målsætningen med Rådets direktiv 92/43/EØF forhindres.

Anden fællesskabslovgivning kan ligeledes være relevant. Betydningen af den pågældende lokalitet kan i givet fald nødvendiggøre en miljørisikovurdering i forbindelse med projektet i henhold til Rådets direktiv 85/337/EØF om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet ⁽²⁾. Betydningen kan ligeledes bringe artikel 4 i konventionen om bevarelse af Europas vilde dyr og planter samt disses levesteder ⁽³⁾ ind i billedet. Dette indebærer, at de medunderskrivende parter (heriblandt både Tyskland og Fællesskabet) i deres planlægnings- og udviklingspolitik skal undgå eller i størst muligt omfang reducere ødelæggelsen af truede naturlige levesteder. Efter Kommissionens opfattelse bør overensstemmelse med disse bestemmelser kunne bidrage til at sikre, at målsætningerne for Rådets direktiv 92/43/EØF ikke kompromitteres forud for etableringen af den pågældende fællesskabsliste.

⁽¹⁾ EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

⁽²⁾ EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

⁽³⁾ Rådets afgørelse nr. 82/72/EØF af 3. december 1981 om indgåelse af konventionen om beskyttelse af Europas vilde dyr og planter samt naturlige levesteder.

(98/C 187/102)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3831/97

af María Sornosa Martínez (GUE/NGL) til Kommissionen

(28. november 1997)

Om: Marjal de Pego-Oliva

Kommissionen har tidligere beskæftiget sig med den såkaldte »Marjal de Pego-Oliva« i forbindelse med skriftlig forespørgsel E-1387/96 ⁽¹⁾. Der er tale om det næstvigtigste vådområde i den autonome region Valencia, som er blevet udpeget som særligt beskyttet område i henhold til direktiv 79/409/EØF ⁽²⁾ om beskyttelse af vilde fugle. Siden 1992 har LIFE-Nature finansieret foranstaltninger til bevarelse af dets naturrigdomme. Sidste år kontaktede Kommissionen, som var blevet orienteret om de formodentligt ulovlige anlægsarbejder, som kommunalbestyrelsen i Pego har gennemført, de kompetente myndigheder for at orientere om sin intention om at suspendere udbetalingerne som led i LIFE-finansieringen, hvis uregelmæssighederne fortsatte, og repræsentanter for Kommissionen har ligeledes fornylig aflagt besøg i området.

1. Hvilke konklusioner er Kommissionen kommet frem til efter dette besøg?
2. Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at få opfyldt fællesskabsbestemmelserne?
3. Vil Kommissionen være parat til at indlede en overtrædelsesprocedure for manglende overholdelse af Unionstraktatens artikel 169 og, i tilfælde af at overtrædelsesproceduren allerede er indledt, vil Kommissionen oplyse, hvor i forløbet man befinder sig?
4. Vil de midler, der er afsat inden for fællesskabsstøtterammerne 1994-1999 til Spanien, blive anvendt i dette område i overensstemmelse med principperne for bevarelse af de naturlige ressourcer som fastsat i direktiv 92/43/EØF⁽¹⁾ om bevaring af naturtyper.

(¹) EFT C 356 af 25.11.1996, s. 33.

(²) EFT L 103 af 25.4.1979, s. 1.

(³) EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(2. februar 1998)

1. Ifølge de oplysninger, Kommissionen råder over som er resultatet af sit besøg i dette område i september 1997, og de rapporter, den har fået forelagt af Valencias myndigheder, er de vigtigste foranstaltninger, der er iværksat med henblik på at sikre bevarelsen af det pågældende vådområde, følgende:

- retssag ved parkens direktør mod borgmesteren for Pego; Valencias »Generalitat« er intervenseret direkte i denne retssag via formandskabets juridiske tjeneste, hvis opgave det er at bistå direktøren;
- afgørelse truffet af »Consejería de Medio Ambiente« (det regionale miljøministerium) med ordre til ophør af enhver aktivitet i vådområdet;
- afgørelse ved den kompetente retsinstans om ligeledes at forbyde al aktivitet i vådområdet, idet det overdrages civilgarden (landpolitiet) at tilse, at denne afgørelse overholdes.

Aktiviteter, der er i strid med denne bestemmelse, og som er konstateret efter dens ikrafttrædelse, er blevet indbragt for domstolen. Siden juni 1997 er mindst seks virksomheder eller personer blevet indstævnet.

Direktøren for naturparken anmodede den 4. november 1997 civilgarden om at tage sig af de illegale aktiviteter i vådområdet.

2. Kommissionen skønner, at de spanske myndigheder indtil nu har truffet de rette foranstaltninger til at retsforfølge de ulovlige aktiviteter, der har fundet sted i dette vådområde, og til at sikre bevarelsen af dette særlige fuglebeskyttelsesområde. Kommissionen følger opmærksomt situationens udvikling. Hvis den skønner, at der ikke længere træffes tilstrækkelige foranstaltninger til at forhindre ulovlige aktiviteter i dette vådområde, vil den træffe forholdsregler til, at fællesskabslovgivningen efterkommes behørigt.

3. Der kan bl.a. blive tale om indefrysning af medfinansiering via LIFE-Natur-programmet og indledning af en klageprocedure mod Spanien.

4. Kommissionen påser, inden for rammerne af sine beføjelser, at finansiering i henhold til fællesskabsstøtterammen for 1994-1999 udnyttes i overensstemmelse med Fællesskabets direktiver og med principperne for bevaring af naturressourcerne og bæredygtig udvikling, ikke blot i det omtalte vådområde, men overalt på det spanske territorium.

Når Kommissionen iværksætter og, i samarbejde med medlemsstaterne, forvalter programmer, som disse udarbejder i form af projekter, er den altid opmærksom på de vanskeligheder, der måtte blive indberettet under gennemførelsen af disse projekter.

I det foreliggende tilfælde stiller den sin tekniske fagkundskab til rådighed for de spanske myndigheder, såfremt disse skønner, at de herigennem bedre kan sikre bevarelsen af denne naturtype.

(98/C 187/103)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3832/97**af Jean-Pierre Bébéar (PPE) til Kommissionen***(28. november 1997)*

Om: Evin-loven og begrænsning af den frie bevægelighed

Jeg takker Kommissionen for svaret på min skriftlige forespørgsel E-2105/97 ⁽¹⁾. Dog må jeg med beklagelse konstatere, at Kommissionens svar ikke er tilfredsstillende, hvorfor den anmodes om nærmere at redegøre for sin holdning på følgende områder:

1. Hvis Kommissionen har fulgt den fremgangsmåde, der foreslås i grønbogen, hvordan kan det da forklares, at et fravær af begrænsninger for sponsorstøtte til sportsbegivenheder fra producenter af alkoholholdige drikkevarer i størstedelen af medlemsstaterne kan sikre samme høje sundhedsbeskyttelsesniveau som i andre medlemsstater, som har indført et fuldstændigt forbud mod denne form for sponsorstøtte?
2. Kan vurdering af begrænsningernes proportionalitet ud fra mere generelt synspunkt variere afhængigt af medlemsstaterne, hvis samme fremgangsmåde finder anvendelse?
3. Kan Kommissionen således bekræfte, at der i den her omhandlede sag er blevet henvist til proportionalitetsprincippet ved vurdering af den begrænsning, der finder anvendelse i den pågældende medlemsstat?
4. Kan Kommissionen i øvrigt med udgangspunkt i grønbogens princip om gennemsigtighed og Europa-Parlamentets støtte til kravet om samordning oplyse, om den har indledt drøftelser med medlemsstaterne og nærmere bestemt de nationale sundhedsmyndigheder om spørgsmål, der vedrører reklame for alkoholholdige drikkevarer, og om den har til hensigt at informere Parlamentet herom?
5. Vil Kommissionen endvidere i lighed med en evaluering af eventuelle nye sager tage denne vigtige sag op til fornyet behandling, hvis der foreligger nye elementer i sagen i form af nye oplysninger eller et sammenbrud i forhandlingerne mellem klageren og medlemsstaten?

⁽¹⁾ EFT C 82 af 17.3.1998, s. 29.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti*(3. februar 1998)*

Det ærede medlem ønsker en afklaring af et tidligere svar på skriftlig forespørgsel E-2105/97 om afslutningen af en overtrædelsessag vedrørende forbud mod grænseoverskridende sponsorstøtte fra producenter af alkoholholdige drikkevarer til 1998-verdensmesterskabet i Frankrig som følge af den franske Evin-lov.

Proportionalitetsprincippet, der er foreslået i grønbogen om kommerciel kommunikation ⁽¹⁾ forventes vedtaget i begyndelsen af næste år i en meddelelse fra Kommissionen. Det er derfor ikke passende på nuværende tidspunkt at diskutere anvendelsen af dette princip, eller for den sags skyld andre forslag i teksten, på en sag, som Kommissionen har behandlet tidligere i år.

Hvad angår den konkrete sag fandt Kommissionen — således som nævnt i det tidligere svar — at restriktionen var proportional. Ifølge EF-Domstolens retspraksis forholder det sig sådan i den nuværende retstilstand, hvor der ikke findes fælles eller harmoniserede regler, der generelt regulerer reklamer for alkoholholdige drikke, at medlemsstaterne selv bestemmer hvilket sundhedsbeskyttelsesniveau, de ønsker at give deres borgere, og hvordan denne beskyttelse skal opnås, forudsat at de holder sig inden for de rammer, der er afstukket i traktaten. På Europa-Parlamentets opfordring mener Kommissionen imidlertid, at sponsorstøtte bør indgå i forslaget til opfølgning af meddelelsen om kommerciel kommunikation. Det vil give mulighed for at drøfte emnet med samtlige medlemsstater, således som det ærede medlem foreslår.

Hvad angår det ærede medlems sidste spørgsmål har klageren ikke indgivet ny klage efter afslutningen af den omhandlede sag, og Kommissionen har derfor ingen grund til at tage denne særlige restriktion op til fornyet overvejelse på nuværende tidspunkt.

⁽¹⁾ KOM(96) 192.

(98/C 187/104)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3833/97
af Hedy d'Ancona (PSE) til Kommissionen***(28. november 1997)*

Om: Rådets forordning (EF) nr. 1292/96 og forpligtelsen til at yde fødevarenødhjælp til Etiopien via Euronaid

Hvorfor holder Kommissionen i forbindelse med samarbejdet via den nederlandske organisation Novib og den lokale NGO, REST, fast ved den europæiske formidlende organisations repræsentation på stedet, når REST's levering af fødevarer og køb de sidste tre år har vist sig at have givet meget positive resultater, hvilket også fremgår af undersøgelsen Novib/REST Internal Food Purchase policy, An Independent Evaluation Report fra Institute of Social Studies (april 1997)?

(98/C 187/105)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3834/97
af Hedy d'Ancona (PSE) til Kommissionen***(28. november 1997)*

Om: Rådets forordning (EF) nr. 1292/96 og forpligtelsen til at yde fødevarenødhjælp til Etiopien via Euronaid

Hvordan forklarer Kommissionen på baggrund af, at man tidligere har erkendt betydningen af at opbygge lokal NGO-kapacitet inden for fødevarer (Rådets forordning nr. 1292/96) ⁽¹⁾, at der i 1996 blev opstillet en betingelse om, at køb af fødevarer i Etiopien med finansiel støtte fra Den Europæiske Union udelukkende kunne foretages af den europæiske organisation Euronaid?

⁽¹⁾ EFT L 166 af 5.7.1996, s. 1.

(98/C 187/106)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3835/97
af Hedy d'Ancona (PSE) til Kommissionen***(28. november 1997)*

Om: Rådets forordning (EF) nr. 1292/96 og forpligtelsen til at yde fødevarenødhjælp til Etiopien via Euronaid

Hvordan efterlever Kommissionen Rådets forordning (EF) nr. 1292/96 ⁽¹⁾, hvori man erkender betydningen af at opbygge lokal NGO-kapacitet med henblik på at styrke fødevarerikkerheden?

⁽¹⁾ EFT L 166 af 5.7.1996, s. 1.

(98/C 187/107)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3836/97
af Hedy d'Ancona (PSE) til Kommissionen***(28. november 1997)*

Om: Rådets forordning (EF) nr. 1292/96 og forpligtelsen til at yde fødevarenødhjælp til Etiopien via Euronaid

Hvordan forklarer Kommissionen den alvorlige forsinkelse i beslutningstagningen om forslag fra NGO'er om køb af fødevarer til nødhjælp i Etiopien?

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af João de Deus Pinheiro
på skriftlige forespørgsler E-3833/97, E-3834/97, E-3835/97 og E-3836/97**

(30. januar 1998)

De spørgsmål, som det ærede medlem rejser, har forbindelse til de støtte- og fødevarerikkerhedsoperationer, der er blevet iværksat til fordel for Etiopien siden 1995, særlig i Tigre-området, og til en undersøgelse foretaget af den nederlandske organisation for internationalt udviklingssamarbejde (Novib) i samarbejde med Relief society of Tigray (Rest): »Internal food purchase policy, an independant evaluation report 1997«. Kommissionen kan efter en grundig gennemgang ikke tilslutte sig konklusionerne i denne undersøgelse, som må stå for forfatterens egen regning.

I 1995 oplevede Etiopien en særdeles god høst takket være en god regntid og som et resultat af en økonomisk reformpolitik med sigte på fødevarer sikkerheden, der blev støttet af EF, hvilket tilsammen muliggjorde en forøgelse af produktionen.

Selv om landet som helhed kan siges at have haft et høstoverskud, er der stadig visse regioner, hvor der er underskud, bl.a. Tigre, og de mest sårbare dele af befolkningen, hvis købekraft er utilstrækkelig eller ikke-eksisterende, bør fortsat have bistand.

Efter aftale med de etiopiske myndigheder har Kommissionen truffet afgørelse om at købe i alt 110 000 t korn lokalt. 75 000 var bestemt til at udbygge kapaciteten i Emergency food security reserve (EFSR) og blev købt direkte af Kommissionen. 35 000 t var bestemt til de fødevarer sikkerhedsprogrammer, der forvaltes af organisationen Rest i Tigre, og blev i overensstemmelse med gældende praksis opkøbt af Euronaid efter anmodning fra Kommissionen og efter aftale med de etiopiske myndigheder.

Lige som i november 1995 er der i dag i Etiopien ingen europæiske eller etiopiske ikke-statslige organisationer (ngo'er), som har kapacitet til at købe så store mængder korn lokalt og transportere dem. Kommissionen opmuntrer via sin delegation til samarbejdsprojekter mellem europæiske ngo'er og etiopiske ngo'er for at styrke sidstnævntes kapacitet på områder som planlægning og forvaltning af fødevarer sikkerhedsprojekter. For at gøre det muligt for de etiopiske ngo'er at overtage opgaver af denne art har disse deltaget i et uddannelsesseminar vedrørende forvaltningsmodellen i forbindelse med projekter, der anvendes af Kommissionen til udviklingsprogrammer og -projekter. Det er Kommissionens plan direkte at finansiere Rests fødevarer sikkerhedsprogrammer for 1998, hvilket Rådets nye forordning (EØF) nr. 1292/96 af 27. juni 1996 om fødevarer hjælpspolitik og fødevarer hjælpesforvaltning og om særlige aktioner til støtte for fødevarer sikkerheden åbner mulighed for. Forordningen trådte i kraft i juli 1996. Rest vil få hjælp hertil af en faglig bistandsassistent.

Det fastsættes i nævnte forordnings artikel 9, stk. 2, litra b), at ngo'er, der har sæde i et af modtagerlandene, kan modtage midler fra EF til operationer til fordel for fødevarer sikkerhed.

Samme forordnings artikel 9, stk. 2, litra c), præciserer, at en europæisk ngo, der ønsker at modtage midler fra EF, skal være til stede i det modtagende land som forudsætning for at komme i betragtning. Den ikke-statslige organisation Novib, som gerne vil optræde som en af Rests mellemmand i Europa, kan af oplagte grunde ikke uden en fysisk tilstedeværelse i Etiopien, som gør det muligt at følge med i fødevarer situationen i Tigre og i forløbet af Rests programmer, komme i betragtning mht. varetage fødevarer hjælpe- og fødevarer sikkerhedsoperationer.

Kommissionen er ikke bekendt med betydelige forsinkelser i beslutningsprocesserne vedrørende de forslag, der er fremsat af ngo'erne mht. indkøb af fødevarer.

Analysen af de finansieringsanmodninger, der forelægges af ngo'erne, gennemgås på forhånd af Kommissionens delegation i Etiopien. Der anmodes om en periode på højst en måned fra datoen for den officielle forelæggelse af projektet. Hermed er der tid til at analysere og drøfte dokumentet med ngo'en og evaluere projektets berettigelse i marken. Ngo'erne er bekendt med denne procedure.

(98/C 187/108)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3842/97
af Enrique Barón Crespo (PSE) til Kommissionen
(5. december 1997)

Om: Opsplitning af ERICSSON SA i Spanien

Det multinationale selskab ERICSSON planlægger på grundlag af liberaliseringen af telekommunikationsmarkedet i EU at opsplitte sin produktionsvirksomhed i Spanien, hvilket medfører overførsel af 1.545 arbejdstagere i virksomheden til en anden virksomhed, der befinder sig i en prekær økonomisk situation og ikke er overenskomstdækket.

I betragtning af TELEFONAKTIEBOLAGET L. M. ERICSSON's karakter af europæisk multinationalt selskab bedes Kommissionen oplyse følgende:

1. Mener Kommissionen, at direktivet om information og høring af arbejdstagerne i det europæiske samarbejdsudvalg er blevet opfyldt?
2. Er fællesskabslovgivningen opfyldt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pádraig Flynn*(4. februar 1998)*

Uden nærmere oplysninger er Kommissionen ikke i stand til at vurdere, om det multinationale selskab Ericsson har overholdt Rådets direktiv 94/45/EF af 22. september 1994 om indførelse af europæiske samarbejdsudvalg eller en procedure i fællesskabsvirksomheder og fællesskabskoncerner med henblik på at informere og høre arbejdstagerne ⁽¹⁾ i forbindelse med den omstrukturering, det ærede parlamentsmedlem omtaler.

Kommissionen griber kun ind i sådanne tilfælde, hvis det viser sig, at fællesskabsbestemmelser er tilsidesat, eller medlemsstaten har inkorporeret dem uhensigtsmæssigt. Det påhviler i første omgang de nationale myndigheder at sikre, at de relevante nationale bestemmelser overholdes og dermed fællesskabsbestemmelser, som kan vise sig at finde anvendelse i påkommende tilfælde.

⁽¹⁾ EFT L 254 af 30.9.1994.

(98/C 187/109)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3844/97**af Kirsi Piha (PPE) til Kommissionen***(5. december 1997)*

Om: EU-undtagelse for Finlands alkoholimport

Der er indrømmet Finland undtagelse med hensyn til begrænsning af importen af alkohol fra EU-området indtil slutningen af år 2003. Så skal denne import overholde de i EU-gældende regler. I Finland kører der fortsat heftige politiske diskussioner om, hvorvidt det er rigtigt, at Unionen dikterer omfanget af Finlands alkoholimport. Den nuværende regering er dog sandsynligvis bundet af den aftale, som er indgået med Unionen. Agter Kommissionen at føre kontrol med de foranstaltninger, som Finland skal træffe med henblik på afvikling af importbegrænsningerne og i bekræftende fald, hvordan?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti*(2. februar 1988)*

Der er ikke indrømmet Finland nogen undtagelse med hensyn til begrænsning af importen af alkoholholdige drikkevarer fra Fællesskabet indtil udgangen af 2003. I henhold til Rådets direktiv 96/99/EØF af 30. december 1996 om ændring af direktiv 92/12/EØF om den generelle ordning for punktafgiftspligtige varer, om oplægning og omsætning heraf samt om kontrol hermed ⁽¹⁾ er der imidlertid indrømmet Finland samt Danmark og Sverige en undtagelse med hensyn til alkoholholdige drikkevarer, der indføres af rejsende, der kommer fra Fællesskabet. I henhold til undtagelsen kan Finland, når visse kvoter overskrides, opkræve punktafgifter på sådanne varer, selv om disse varer er bestemt til de pågældende rejsendes eget brug.

Fællesskabet »dikterer derfor på ingen måde den mængde alkohol, der indføres i Finland«. Finland kan frit se bort fra undtagelsen og til enhver tid indrømme de rejsende deres fulde rettigheder. I henhold til direktivet skal Finland gradvis afskaffe sine begrænsninger inden 2003, og inden 30. juni 2000 skal Kommissionen aflægge beretning til Europa-Parlamentet og Rådet om dette anliggende.

⁽¹⁾ EFT L 8 af 11.1.1997.

(98/C 187/110)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3850/97**af Jean-Pierre Bébéar (PPE) til Kommissionen***(5. december 1997)*

Om: BSE: industriel anvendelse af talg

I henhold til Kommissionens beslutning 97/534/EF af 20. juli 1997 ⁽¹⁾ er det fra den 1. januar 1998 forbudt i Den Europæiske Unions medlemsstater at anvende »risikomateriale med hensyn til overførbare spongiforme encephalopatii« fra kvæg, får og geder.

Der er i EU virksomheder, som fremstiller oliekemiske talgbaserede produkter, som f.eks. anvendes til tekstilblødgøringsmidler, tilsætningsstoffer til maling, trykkeriblæk eller emulgeringsmidler til vejasfalt.

Beslutning 97/534/EF burde derfor medføre, at der hos aftagerne af disse produkter opstår tvivl med hensyn til godkendelsen og tilladelsen til at anvende dem.

Ville det være muligt at beskytte folkesundheden og samtidig præcisere Kommissionens beslutning med hensyn til import fra tredjelande for så vidt angår fremstilling af produkter til andet end farmaceutiske og kosmetiske formål?

⁽¹⁾ EFT L 216 af 8.8.1997, s. 95.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler*(5. februar 1998)*

I Kommissionens beslutning 97/534/EF af 30. juli 1997 om forbud mod anvendelse af risikomateriale med hensyn til overførbare spongiforme encephalopatii forbydes fra den 1. april 1998 anvendelse af specificeret risikomateriale til noget formål i Fællesskabet. I beslutningen defineres specificeret risikomateriale som:

- a) kraniet, inklusive hjerne og øjne, mandler og rygmarv fra:
 - kvæg over 12 måneder,
 - får og geder, som er over 12 måneder, eller som har en fast incisivus gennem gummerne;
- b) milten fra får og geder.

Resultatet af denne beslutning for Fællesskabets talgproduktion er, at slagteriernes affald, som bruges til råmaterialer, ikke vil indeholde det ovennævnte væv, men dette væv udgør ikke en væsentlig del af råmaterialerne. Endvidere kan selvdøde kreaturer ikke anvendes til talgproduktion, men sådanne kroppe udgør en meget lille del af råmaterialerne. Resultatet af beslutning 97/534/EF på talgproduktionen i Fællesskabet vil derfor være ubetydeligt.

Hvad angår import fra tredjelande kræves i beslutningen kun, at produkter til fødevarer, dyrefoder, medicinske, farmaceutiske og kosmetiske formål er certificeret fri for specificeret risikomateriale. Den berører ikke talgprodukter til industriel brug.

Kommissionen er dog bekendt med den af det ærede medlem nævnte bekymring i visse kredse for, at ordlyden af beslutningen kan give anledning til forskellige fortolkninger. Følgelig har Kommissionen som led i en ændring af beslutningen i lyset af ny videnskabelig rådgivning til hensigt at benytte lejligheden til at præcisere indholdet af teksten for at gøre det klart, at den ikke gælder for produkter, som ikke udgør en sundhedsrisiko.

(98/C 187/111)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3851/97**af Rijk van Dam (I-EDN) til Kommissionen***(21. november 1997)*

Om: Religionsfrihed i Marokko

I sit svar på skriftlig forespørgsel E-3136/97 ⁽¹⁾ meddelte Kommissionen, at den ikke er i stand til at bekræfte meddelelser om to kristnes uretmæssige udvisning fra Marokko. Forskellige organisationer, herunder »Jubilee

Campaign« og »Open Doors«, og den amerikanske nyhedstjeneste »Compass Direct« har imidlertid eftertrykkeligt bekræftet det skete. Det forholder sig sågar sådan, at organisationen »Jubilee Campaign« har gjort mig opmærksom på et tredje tilfælde af anholdelse og udvisning. Her gælder det en egyptisk kristen, Tharwat Yousef Malek Khali, som blev udvist fra Marokko den 30. marts 1997, fordi han besøgte andre udenlandske kristne for at arrangere bønnemøder.

1. Kan Kommissionen oplyse, hvordan den har efterprøvet disse meddelelser om Marokko, og hvorfor den i modsætning til de tre uafhængige organisationer ikke er i stand til at bekræfte ovennævnte tilfælde?
2. Er Kommissionen rede til at henvende sig til de marokkanske myndigheder om de to tidligere omtalte tilfælde og om udvisningen af Tharwat Yousef Malek Khali og at opfordre dem til at beskytte disse personers rettigheder og at sikre, at de uhindret kan vende tilbage?
3. Vil Kommissionen over for de marokkanske myndigheder give udtryk for sin bekymring over, at kristne anholdes og udvises uden proces og i strid med marokkansk lovgivning og de grundlæggende menneskerettigheder?

(¹) EFT C 117 af 16.4.1998, s. 154.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Manuel Marin

(16. januar 1998)

Kommissionen er opmærksom på det yderligere vidneudsagn, som det ærede medlem henviser til vedrørende religionsudøvelse i Marokko.

Med hensyn til de skridt Rådet og Kommissionen agter at tage i denne forbindelse, henvises det ærede medlem til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel E-1759/96 af Leen van der Waal (¹).

(¹) EFT C 345 af 15.11.1996.

(98/C 187/112)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3855/97

af Carlos Robles Piquer (PPE) til Kommissionen

(5. december 1997)

Om: Fremtiden for teknologiparkerne i Den Europæiske Union

En række teknologiparker rundt omkring i Europa er begyndt at gøre status over deres resultater og perspektiver, og i den forbindelse er der på højt administrativt plan blevet fremsat klager over den manglende balance mellem disse parkers udbud og de forventninger, der stilles af mange af de virksomheder, der arbejder for. I visse tilfælde kunne det forekomme nødvendigt at omdefinere begrebet teknologipark.

Mener Kommissionen, at øjeblikket nu er inde til at foreslå en fælles drøftelse om teknologiparkernes fremtid under hensyn til erfaringerne og resultaterne fra lande, der ikke er medlem af Den Europæiske Union?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Martin Bangemann

(28. januar 1998)

Kommissionen har i flere år nøje fulgt udviklingen af teknologiparkerne som led i programmet for innovation og regionalpolitikken. Formålet med teknologiparkerne er at fremme såvel teknologier som strukturer til støtte for den regionale økonomiske udvikling.

I de seneste godt femten år er antallet af disse strukturer vokset støt i alle medlemsstaterne, og man kan nu konstatere, at denne udvikling har nået en vis grad af modenhed, som dog varierer meget afhængig af, hvilken region der er tale om. Det er i øvrigt rigtigt, som det ærede parlamentsmedlem understreger, at begrebet udvides, blandt andet under indflydelse af udviklingen af de nye teknologier, navnlig informations- og kommunikationsteknologierne. Vi står således over for etableringen af teknologiske multicentre, »virtuelle parker«.

Teknologiparkerne har sluttet sig sammen i nationale sammenslutninger, som med regelmæssige mellemrum organiserer udveksling af erfaringer med udviklingen af deres funktioner, de etablerede strukturer og de værktøjer, der stilles til virksomhedernes rådighed.

Endvidere tilrettelægger Den Internationale Sammenslutning af Forskerparker, som omfatter en stor del af de europæiske parker såvel som parker i andre dele af verden, fora, som udgør en velegnet ramme for drøftelse af teknologiparkernes fremtid. Kommissionen følger med stor interesse disse drøftelser.

(98/C 187/113)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3857/97
af Carlos Robles Piquer (PPE) til Kommissionen

(5. december 1997)

Om: Manglende besættelse af den ledige stilling som direktør for Institutet for Teknologiske Fremtidsstudier (IPTS) i Sevilla

I slutningen af 1996 opsigte Herbert J. Allgeier sin stilling som direktør for IPTS, som han havde tiltrådt i 1994. Selv om der er gået næsten et år, er der endnu ikke udnævnt en direktør for dette center, hvilket er meget forstyrrende for arbejdet i dette nye specialiserede institut under FFC (Det Fælles Forskningscenter), der blev oprettet i Sevilla i september 1994 og et år senere modtog sit programmæssige mandat af Edith Cresson umiddelbart efter den nye Kommissions udnævnelse. Hvornår har Kommissionen til hensigt at besætte denne stilling?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Edith Cresson

(22. januar 1998)

Kommissionen besluttede på sit 1367. møde den 16. december 1997 at udnævne hr. Cadiou til direktør for Institutet for Teknologiske Fremtidsstudier under Det Fælles Forskningscenter.

(98/C 187/114)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3859/97
af Kirsi Piha (PPE) til Kommissionen

(5. december 1997)

Om: Decentralisering af Parlamentets aktiviteter

EF-Domstolen fastslog til Frankrigs fordel, at Europa-Parlamentet skal have 12 mødeperioder om året i Strasbourg. Denne afgørelse blev truffet på trods af kendskabet til Parlamentets negative holdning. Afgørelsen bygger på en fortolkning af Rådets afgørelser.

EU blev oprindeligt oprettet som en sammenslutning af seks lande, der spredte sine aktiviteter forskellige steder inden for dens område til Bruxelles, Luxembourg og Strasbourg. EU er imidlertid nu blevet udvidet til 15 medlemsstater og i fremtiden kommer der endnu flere medlemslande til. Den nuværende decentralisering, der er særdeles dyr for skatteyderne, er slet ikke decentralisering men i endnu højere grad centralisering.

Hvad agter Kommissionen at gøre, for at der enten træffes en principbeslutning om, at Europa-Parlamentets medlemmer skal arbejde et sted, dvs. i Bruxelles, eller at der foretages en ordentlig decentralisering, der afspejler EU's sammensætning? Eksempelvis ved at tage hensyn til den nordiske dimension således, at der i Oulu (i det nordlige Finland) etableres mødefaciliteter for Parlamentet til afholdelse af nogle få mødeperioder, hvilket ville være et lige så godt alternativ som den nuværende praksis.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Marcelino Oreja*(15. januar 1998)*

De spørgsmål, det ærede medlem rejser, henhører ikke under Kommissionens kompetence. Parlamentets hjemsted blev fastlagt af regeringerne på Det Europæiske Råds møde i Edinburgh i december 1997. Denne beslutning er for nylig blevet bekræftet af den domstolsafgørelse, det ærede medlem henviser til.

(98/C 187/115)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3865/97**af José Valverde López (PPE) til Kommissionen***(5. december 1997)*

Om: Gasledning Magreb-Europa

Åbningen af gasledningen Magreb-Europa er en milesten i Andalusiens industrielle historie. Det ville være rimeligt, at denne faste forbindelse blev omfattet af Det Europæiske Energicharter, hvilket ville skabe en større geopolitisk stabilitet i regionens økonomiske forbindelser.

Hvilke initiativer har Kommissionen til hensigt at tage for at sikre denne indføjelise i Det Europæiske Energicharter?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christos Papoutsis*(21. januar 1998)*

Det Europæiske Energicharter er et juridisk bindende instrument, som pålægger regeringer at beskytte udenlandske investeringer og at sikre en fri handel med materialer og produkter på energiområdet. Charteret indeholder ikke henvisninger til enkeltprojekter, og det vil derfor ikke være muligt at henvise til Maghreb-Europa gasledningen i Det Europæiske Energicharter.

Kommissionen betragter ikke desto mindre Det Europæiske Energicharter som en hjørnesten i dens middelhavspolitik, og den tilrettelagde derfor et informationsmøde om energicharteret for middelhavslændene i november 1996.

Maghreb-landene har fra begyndelsen af deltaget som observatører under forhandlingerne om Det Europæiske Energicharter. Indtil nu har ingen af middelhavslændene underskrevet Det Europæiske Energicharter, men de har observatørstatus i den Europæiske Energicharterkonference.

(98/C 187/116)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3867/97**af José Valverde López (PPE) til Kommissionen***(5. december 1997)*

Om: Eksport af olivenolie

Eksport af olivenolie er i øjeblikket underlagt begrænsninger som følge af GATT-aftalerne om restitutioner, dvs. 20% begrænsning af mængden og 36% af værdien, hvilket gradvis vil finde anvendelse indtil år 2000.

Hvilke foranstaltninger har Europa-Kommissionen til hensigt at iværksætte med henblik på at kompensere for disse tab og for at støtte åbningen af nye eksportmarkeder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler*(7. januar 1998)*

I GATT-aftalerne er der fastsat et eksportkontingent med restitutioner fra EF's side på 145 000 t, som bliver nedsat til 115 000 t i år 2000. I henhold til de gældende bestemmelser forvalter Kommissionen dette kontingent og sørger for, at Uruguay-rundeaftalen anvendes korrekt.

Kommissionen deler ikke det ærede medlems opfattelse af, at disse begrænsninger medfører tab af markedsandele. Faktisk er der kun fastsat kontingenter for eksport med restitution. De seneste oplysninger viser, at på trods af dette kontingent er det nødvendige restitutionsniveau for at kunne eksportere faldende, idet det gik fra 40 ECU pr. 100 kg i starten af produktionsåret 1996/97 til 18,50 ECU pr. 100 kg i slutningen af dette produktionsår. Dette viser, at markedet i tredjelande er klar til at betale en pris, som ikke nødvendiggør store restitutionsbeløb.

Hvad angår åbningen af nye markeder, yder EF sit bidrag via Det Internationale Olivenolieråds salgsfremmende politik, der for en stor del finansieres af EF's fond til salgsfremmende foranstaltninger.

(98/C 187/117)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3871/97**af Amedeo Amadeo (NI) til Kommissionen***(5. december 1997)*

Om: Den europæiske industris konkurrencedygtighed

Der henvises til meddelelse fra Kommissionen »Benchmarking af konkurrenceevnen — iværksættelse af en foranstaltning, som stilles til rådighed for operatører og offentlige myndigheder« (KOM(97)0153).

Kan Kommissionen tage hensyn til den regionale dimension, som gør det muligt at fastlægge mere effektive faktorer for konkurrencedygtigheden i forskellige sektorer såsom støtte til innovation, udvikling af de menneskelige ressourcer, spredning og anvendelse af informationsteknologi?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Martin Bangemann*(30. januar 1998)*

Kommissionen er af den opfattelse, at »benchmarking« af rammebetingelser kan ske på flere forskellige niveauer, herunder fællesskabs-, nationalt og regionalniveau. Samtidig må det erkendes, at mange områder, som vedrører konkurrenceevnen, f.eks. den regionale dimension, sorterer under de enkelte medlemsstater.

Af denne årsag spiller medlemsstaterne den ledende rolle — i nært samarbejde med Kommissionen — ved gennemførelsen af pilotprojekter inden for finansiering af innovation, udvikling af menneskelige ressourcer samt udbredelse og anvendelse af informationsteknologi.

Hvor der er tale om økonomisk og social samhørighed indeholder regionale udviklingsprogrammer, som medfinansieres af Fællesskabet, i princippet kvantificerede mål, baseret på analyser af interregionale forskelle med hensyn til økonomiske resultater og konkurrencedygtighed. Programmernes effektivitet vurderes så senere i forhold til de forud opstillede mål.

(98/C 187/118)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3884/97**af Amedeo Amadeo (NI) og Spalato Belleré (NI) til Kommissionen***(5. december 1997)*

Om: Motordrevne køretøjer til transport af farligt gods

Der henvises til »Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om motordrevne køretøjer og påhængskøretøjer dertil vedrørende transport af farligt gods ad vej og om ændring af direktiv 70/156/EØF om godkendelse af motordrevne køretøjer og påhængskøretøjer dertil (KOM(96)0555 — 96/0267 (COD))⁽¹⁾.

Kommissionen anerkendes for sit forslag om at fastsætte bestemmelser om tilnærmelse af lovgivningerne om godkendelse af motordrevne køretøjer og påhængskøretøjer dertil gennem en ændring af direktiv 70/156/EØF ⁽²⁾ og et nyt særligt direktiv vedrørende godkendelse af motordrevne køretøjer og påhængskøretøjer dertil med henblik på konstruktion af køretøjer til transport af farligt gods ad vej.

I betragtning af at Rådet allerede har vedtaget over 36 særdirektiver om godkendelse af køretøjer i kategori N, anmodes Kommissionen om også at indføje spørgsmålet »godkendelse af køretøjer til transport af farligt gods«.

⁽¹⁾ EFT C 29 af 30.1.1997, s. 17.

⁽²⁾ EFT L 42 af 23.2.1970, s.1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Martin Bangemann

(21. januar 1998)

Kommissionen bekræfter, at sigtet med direktivforslaget er at fastsætte tekniske krav til motordrevne køretøjer og påhængskøretøjer dertil, som er beregnet til transport af farligt gods ad vej.

Last- og varebiler (klasse N) og påhængskøretøjer dertil (klasse O) er sikret fri bevægelighed i det indre marked, såfremt de opfylder alle relevante tekniske krav i direktivet.

Desuden kan medlemsstaterne ikke med konstruktionsbetingede begrundelser forhindre markedsføring, indregistrering eller ibrugtagning af typegodkendte køretøjer.

Ovennævnte direktiv bliver et af de særdirektiver, som er forbundet med rammedirektivet gennem Rådets direktiv 92/53/EØF af 18. juni 1992 om ændring af direktiv 70/156/EØF om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om godkendelse af motordrevne køretøjer og påhængskøretøjer dertil ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EFT L 225 af 10.8.1992.

(98/C 187/119)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3885/97

af Amedeo Amadeo (NI) og Spalato Belleré (NI) til Kommissionen

(5. december 1997)

Om: Motordrevne køretøjer til transport af farligt gods

Der henvises til »Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om motordrevne køretøjer og påhængskøretøjer dertil vedrørende transport af farligt gods ad vej og om ændring af direktiv 70/156/EØF om godkendelse af motordrevne køretøjer og påhængskøretøjer dertil (KOM(96)0555 — 96/0267 (COD)) ⁽¹⁾.

Gennem direktiv 94/55/EF ⁽²⁾ har fællesskabsretten overtaget indholdet af ADR-konventionen, der bl.a. omfatter bestemmelser om opbygning af køretøjer, der transporterer farligt gods ad vej. Det er imidlertid ikke på grundlag af dette direktiv sikkert, at de opbygningskendetegn, der gælder for køretøjer til transport af farligt gods ad vej, accepteres af medlemsstaterne. For at dette kan finde sted, bør der i forbindelse med det europæiske godkendelsessystem vedtages et særligt direktiv, som sikrer fri bevægelighed for køretøjer inden for Unionen på grundlag af de harmoniserede opbygningskendetegn.

Kommissionen og særlig GD VII anmodes om at sørge for, at fordelene ved det foreliggende direktiv, samt ved direktiv 94/55/EØF og direktiv 96/86/EF ⁽³⁾ som ændrer dette, ikke ophæves af forskelligartede bestemmelser, som træffes af de kompetente myndigheder eller af andre organisationer vedrørende køretøjernes opbygning.

⁽¹⁾ EFT C 29 af 30.1.1997, s. 17.

⁽²⁾ EFT L 319 af 12.12.1994, s. 7.

⁽³⁾ EFT L 335 af 24.12.1996, s. 43.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Martin Bangemann*(29. januar 1998)*

Kommissionen mener også, at kravene i direktiv 94/55/EF ændret ved direktiv 96/86/EF af 13. december 1996 om tilnærmelse af medlemsstaternes love om transport af farligt gods ad vej er tilstrækkelige til at garantere fri bevægelse for køretøjer i EF ved transport af farligt gods, men ikke til registrering af sådanne køretøjer i en medlemsstat.

Ovenstående direktiv indeholder rent faktisk ikke harmoniserede tekniske bestemmelser om opbygning af sådanne køretøjer, så de kan typegodkendes og registreres i en anden medlemsstat.

For at sikre fri bevægelse og registrering af typekøretøjet i Fællesskabet har Kommissionen forelagt Parlamentet og Rådet et forslag om direktiv vedrørende typegodkendelse af motorkøretøjer og påhængsvogne dertil, som anvendes til transport af farligt gods.

Når dette forslag er vedtaget udstedes en EF-typegodkendelse til alle køretøjer, der opfylder direktivets krav, og dette giver dem ret til at blive registreret i alle medlemsstater.

(98/C 187/120)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3889/97**af Marlene Lenz (PPE) til Kommissionen***(5. december 1997)*

Om: Gennemførelse af Rådets direktiv 91/439/EØF af 29. juli 1991

Hvad agter Kommissionen at foretage sig, for at Rådets direktiv 91/439/EØF ⁽¹⁾ af 29. juli 1991, ifølge hvilket en ombytning af kørekort i EU's medlemsstater ikke længere er nødvendig, straks gennemføres?

En tysker, der har haft opholdstilladelse siden 1997 i Pantasina ved Imperia, og som dér havde ladet sit motorkøretøj indregistrere hos de ansvarlige myndigheder i Imperia, blev opfordret til inden for et år at ombytte sit tyske kørekort med et italiensk.

Ved forespørgsel om, hvorvidt ovennævnte direktiv allerede er gennemført i Italien, fik han indtryk af, at de italienske myndigheder ikke engang havde kendskab til direktivet.

⁽¹⁾ EFT L 237 af 24.8.1991, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock*(29. januar 1998)*

Rådets direktiv 91/439/EØF af 29. juli 1991 om kørekort trådte i kraft den 1. juli 1996. Italien omsatte dette direktiv til national lovgivning den 8. august 1994 (Gazetta Ufficiale, Serie Generale 193 af 19.8.1994, s. 13-34).

Dog fremgik det af brevvekslingen mellem de statslige myndigheder i Rom og de lokale kontorer, der er ansvarlige for den praktiske gennemførelse af ovennævnte lovgivning, at omsætningen til italiensk lov ikke var i overensstemmelse med en række bestemmelser i direktiv 91/439/EØF. Dette blev bekræftet af flere klager fra borgere. Hovedprincippet er gensidig anerkendelse pr. 1. juli 1996 af kørekort udstedt i en anden medlemsstat. De italienske myndigheder begrænser dette princip til kun at gælde for kørekort, der er i overensstemmelse med modellen i bilag I til direktiv 91/439/EØF. Det betyder, at indehavere af et kørekort, som er udstedt af en anden medlemsstat inden den 1. juli 1996 og ikke stemmer overens med direktivets bilag I, stadig er forpligtet til at lade udskifte deres førerbevis inden for et tidsrum på et år, efter at de har bosat sig i Italien.

Som følge af mange resultatløse anmodninger til de italienske myndigheder om at håndhæve direktivet korrekt sendte Kommissionen den 29. juli 1997 en formel åbningsskrivelse til de italienske myndigheder. Italien svarede ved skrivelse af 31. oktober 1997, hvori det officielt meddeltes, at landet ville tilpasse sin lovgivning med henblik på at bringe denne i overensstemmelse med Rådets direktiv 91/439/EØF. I betragtning af de talrige klager fra personer, som er bosat i Italien, er det Kommissionens hensigt at opfølge denne sag omhyggeligt og fortsætte sin overtrædelsesprocedure, mens man afventer ikrafttrædelsen af de ændrede bestemmelser, der skal bringe den italienske lovgivning i tråd med direktiv 91/439/EØF.

(98/C 187/121)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3891/97
af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen
(11. december 1997)

Om: Organisationer til forvaltning af udgifter under EUGFL — garantisektionen

Kommissionen bedes fremlægge oplysninger om, hvilke organisationer (med ansvar for udbetaling, certificering og koordinering) som er blevet godkendt i hver medlemsstat i overensstemmelse med Rådets forordning 1287/95 ⁽¹⁾ og Kommissionens forordning 1663/95 ⁽²⁾ til forvaltning af udgifterne under EUGFL — garantisektionen (for hvilke produkter blev de godkendt, deres juridiske stilling, råder de over en teknisk tjeneste eller har de overdraget den tekniske kontrol til andre organer osv.)?

⁽¹⁾ EFT L 125 af 8.6.1995, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 158 af 8.7.1995, s. 6.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(21. januar 1998)

De ønskede oplysninger om de organisationer med ansvar for udbetaling, certificering og koordinering, som er oprettet i henhold til artikel 4, stk. 1, i Rådets forordning nr. 729/70 af 21. april 1970 om finansiering af den fælles landbrugspolitik ⁽¹⁾ og artikel 1, 2 og 3 i forordning (EØF) nr. 1663/95 af 7. juli 1995 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2729/70, for så vidt angår proceduren for regnskabsafslutning for EUGFL, Garantisektionen, sendes direkte til det ærede medlem og til Parlamentets sekretariat. Medlemsstaterne bekræftede den 1. maj 1997, at det seneste regnskab er korrekt. Oplysningerne skal revideres og opdateres i april 1998 efter afgørelsen om regnskabsafslutning for regnskabsåret 1997.

Alle udbetalingsorganer råder over en teknisk tjeneste, enten internt eller hos andre nationale myndigheder. Normalt er det toldmyndighederne, der foretager fysisk kontrol af anmodninger om eksportrestitutioner. Hvad andre foranstaltninger angår, uddelegeres det tekniske i henhold til hver enkelt medlemsstats administrative strukturer. Alle tekniske tjenester — interne eller uddelegerede — skal opfylde de relevante kriterier for godkendelse, som er beskrevet i punkt 4 i bilaget til forordning (EØF) 1663/95.

Kommissionen har allerede tjekket alle større udbetalingsorganers arbejde mod de kriterier for godkendelse, der er anført i bilaget til forordning (EØF) nr. 1663/95, og har udvirket, at eventuelle mangler blev udbedret. Denne gennemgang fortsætter gennem besøg aflagt på stedet og gennem de årlige revisionsberetninger, som certificeringsinstanserne forelægger til bedømmelse af Kommissionen, der retter op på de mangler, den finder frem til.

⁽¹⁾ EFT L 94 af 28.4.1970.

(98/C 187/122)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3892/97
af Graham Watson (ELDR) til Kommissionen
(11. december 1997)

Om: Diskrimination af roma-folket i Den Tjekkiske Republik

I de seneste måneder har der været en række foruroligende meddelelser om udbredt diskrimination af roma-folket i Den Tjekkiske Republik, hvor mange medlemmer af denne befolkningsgruppe må konstatere, at de uretmæssigt fratages tjekkisk statsborgerskab. Hvilke skridt agter Kommissionen at tage for at tvinge den tjekkiske regering til at anerkende rettighederne for denne befolkningsgruppe?

Deler Kommissionen den opfattelse, at en tilfredsstillende løsning på dette problem er en grundlæggende forudsætning for Den Tjekkiske Republiks tiltrædelse til Den Europæiske Union?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Hans van den Broek*(2. februar 1998)*

I sin udtalelse af juli 1997 om Den Tjekkiske Republiks ansøgning om medlemskab konkluderede Kommissionen, at de tjekkiske myndigheder blandt andre anliggender skulle angribe situationen omkring Roma-folket i deres land. Kommissionen drog samme konklusioner i sine udtalelser om en række andre ansøgerlande.

Fællesskabet bistår de associerede lande i disses forberedelser til medlemskab på basis af sin førtiltrædelsesstrategi, i hvilken Phare-programmet spiller en central rolle. Programmet omfatter en række projekter, der specifikt er rettet mod menneskerettighedsspørgsmål og mindretalenes situation, også sigøjnernes.

Kommissionen vil fortsat følge menneskerettigheds- og mindretalssituationen nøje i hvert af de associerede lande. I Tjekkiets tilfælde betyder dette også omhyggelig overvågning af det program, som den tjekkiske regering vedtog den 20. oktober 1997 for forbedring af sigøjnernes situation. Kommissionen vil samtidig via Phare-programmet fortsætte med at hjælpe disse lande med på en effektiv måde at afhjælpe de mangler på dette område, der er omtalt i udtalelserne.

(98/C 187/123)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3893/97**af Gerardo Fernández-Albor (PPE) til Kommissionen***(11. december 1997)*

Om: Den Europæiske Unions strategi for skovbruget

Forskellige nationale foranstaltninger har til formål at gøre flere skovområder statsejede og yde tilskud til private skovejere for at fremme en bæredygtig udnyttelse af skovene. Man ønsker dermed at forøge den europæiske skovreserve i betydelig grad.

Ikke desto mindre og trods de gode hensigter i så henseende, må man huske på, at de ældre skove i mange lande overlever, som de bedst kan, fordi de pågældende landes konservative lovgivning er gammeldags og forældet. Det ville derfor være hensigtsmæssigt, at EU's nye strategi for skovbruget — ud over at fremme det statsejede og det privatejede skovbrug — på fællesskabsplan skaber fornyelse i lovgivningen til beskyttelse af de ældre skove.

Kommissionen bedes oplyse, hvor langt man er nået med EU's strategi for skovbruget, og hvilken planlægning der i øjeblikket findes for den fremtidige udvikling af EU's skove — såvel de statsejede som de privatejede — med hensyn til bevarelse og udvidelse af skovarealet.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler*(13. januar 1998)*

Kommissionen lægger stor vægt på bevarelse og beskyttelse af Fællesskabets skove, og den ønsker at forsikre det ærede medlem om, at denne interesse vil spille en central rolle i forbindelse med forslagene om den fremtidige strategi for skovbruget.

Det må imidlertid bemærkes, at lovgivning vedrørende skovene hører under medlemsstaternes kompetence.

(98/C 187/124)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3894/97**af Gerardo Fernández-Albor (PPE) til Kommissionen***(11. december 1997)*

Om: Fremme af Kommissionens særlige undersøgelser

Gennemførelse af særlige undersøgelser udgør et af de vigtigste elementer til støtte for visse fællesskabspolitikker, eftersom disse fastlægges ud fra sådanne undersøgelser. Disse undersøgelser gennemføres i mange tilfælde af enheder eller grupper uden for Kommissionen, der udvælges efter bestemte kriterier.

Manglende kendskab til sådanne undersøgelser kan være årsagen til, at både selskaber og private ikke kan få gavn af resultaterne heraf, og det ville derfor være ønskværdigt, at der fandtes en oversigt over de undersøgelser, som Kommissionen bestiller, og i hvilket omfang de er tilgængelige.

Kommissionen bedes oplyse, ud fra hvilke kriterier der bestilles undersøgelser af konkrete spørgsmål hos enheder eller personer uden for Kommissionen, hvem der kan få adgang til resultaterne af sådanne undersøgelser, og om den mener, at det ville være hensigtsmæssig at centralisere gennemførelse, opbevaring og formidling af disse undersøgelser i et europæisk institut for fællesskabsundersøgelser.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Jacques Santer

(30. januar 1998)

Det ærede medlem har ret, når han understreger, at en lang række undersøgelser bliver foretaget uden for Kommissionen. Det skyldes bl.a., at det er nødvendigt at søge hjælp hos eksperter uden for huset, når det drejer sig om særlige emner, der kræver omfattende teknisk eller videnskabelig viden, som Kommissionen ikke har.

Hidtil har der ikke eksisteret en oversigt over de undersøgelser, der bestilles af Kommissionen, men fra september 1997 kommer databasen ADAM til at indeholde visse oplysninger om de undersøgelser, der anmodes om af Kommissionen. Der er adgang til denne base over Europaserveren for alle (og ikke kun europæiske borgere), og den indeholder for hver undersøgelse titel og et resumé med konklusionerne af undersøgelsen, henvisning til den ansvarlige tjeneste samt andre vigtige oplysninger. Basen indeholder oplysninger om undersøgelser, der er foretaget efter 1987.

Ud fra ønsket om at skabe åbenhed og gennemsækelighed har Kommissionen den 8. februar 1994 truffet afgørelse nr. 94/90/EKSF, EØF, Euratom om aktindsigt i Kommissionens dokumenter (¹). I henhold til denne afgørelse kan alle fysiske eller juridiske personer henvende sig til Kommissionen for at få aktindsigt i sådanne dokumenter og i den undersøgelse, der er bedt om. Der gives aktindsigt, med mindre det pågældende dokument er omfattet af en af de anførte undtagelser til beskyttelse af visse offentlige eller private interesser eller til sikring af, at tavshedspligten i forbindelse med Kommissionens forhandlinger beskyttes.

I betragtning af det foregående mener Kommissionen ikke for øjeblikket, at det er nødvendigt at oprette et »europæisk institut for fællesskabsundersøgelse«.

(¹) EFT L 46 af 18.2.1994.

(98/C 187/125)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3899/97

af **Cristiana Muscardini (NI)** til Kommissionen

(11. december 1997)

Om: Det italienske fjernsynsprogram RAI International og beskyttelse af oplysninger

Det italienske fjernsyn har for at få programmer og oplysninger ud til oversøiske nationale befolkningsgrupper i længere tid ydet en service, der består i på italiensk at udsende en række programmer skabt i studierne i Rom.

Disse programmer lader imidlertid hånt om den nødvendige ligelige balance og pluralisme, som skal være kendetegnende for offentlig service og da de transmitteres oversøisk giver de ikke den parlamentariske kontrolkommission mulighed for at udføre sin institutionelle opgave.

Kommissionen bedes reagere med et direktiv, som indeholder bestemmelser om, at ansvarlige for serviceydelse og offentlig service overholder regler om objektivitet, lighed, uafhængighed og pluralisme.

Kommissionen bedes ligeledes udarbejde et direktiv, som gør det muligt for fællesskabets forbrugere at beskytte sig imod fordrejninger af partisk information og garanterer en uafhængig pluralistisk information.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Marcelino Oreja*(3. februar 1998)*

EU-Retten indeholder ikke bestemmelser om fjernsynsprogrammers »interne pluralisme«; dette emne henhører i princippet under medlemsstaternes kompetence.

Protokollen om offentlig radio- og tv-virksomhed i medlemsstaterne, der er vedlagt som bilag til Amsterdam-traktaten, bekræfter medlemsstaternes beføjelse til at pålægge, definere og tilrettelægge public service radio- og tv-virksomhed af den type, som udøves af Radio Televisione Italiana (RAI).

Da der ikke findes noget hensigtsmæssigt retsgrundlag i EU-traktaten og uden at foregribe hvilken holdning, Kommissionen vil indtage med hensyn til nødvendigheden af sådanne foranstaltninger som dem, det ærede medlem omtaler, har Kommissionen ikke på nuværende tidspunkt til hensigt at foreslå Parlamentet og Rådet at vedtage retsakter på dette område.

(98/C 187/126)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3903/97**af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen***(11. december 1997)*

Om: Særlige foranstaltninger for ømråder

Regeringskonferencen i Amsterdam vedtog en særlig erklæring om EU's ømråder, hvori det anføres, at »konferencen erkender, at ømråder lider under vedvarende strukturelle ulemper, der skyldes deres status som øsamfund, og som hæmmer deres økonomiske og sociale udvikling. Konferencen anerkender derfor, at der i EF-lovgivningen skal tages hensyn til disse ulemper, og at der, når det er berettiget, kan træffes særlige foranstaltninger til gavn for disse områder for bedre at integrere dem i det indre marked på rimelige vilkår«.

Europa-Parlamentet har ligeledes i sin beslutning af 16.5.1997 (B4-0375/97) ⁽¹⁾ anmodet om, at der gennemføres en integreret politik, som tager hensyn til EU-ømrådernes særlige problemer. På grundlag af ovennævnte og på grund af den store betydning, som udviklingen af ømråder har for Grækenland, bedes Kommissionen oplyse, hvad den har til hensigt at gøre, for at realisere indholdet af erklæringen fra Amsterdam og af Europa-Parlamentets beslutning af 16.5.1997?

⁽¹⁾ EFT C 167 af 2.6.1997, s. 249.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies*(13. februar 1998)*

Med Amsterdam-traktaten indføres nye bestemmelser i EF-traktaten for at tage hensyn til øernes særlige situation:

- Artikel 130A ændres og vil fremtidigt indeholde en udtrykkelig reference til øerne;
- en erklæring om ø-regionerne vil blive knyttet som bilag til traktaten; det anerkendes heri, at øerne lider af vedvarende strukturelle ulemper, som hæmmer deres økonomiske udvikling, og at der skal træffes særlige foranstaltninger for bedre at integrere dem i det indre marked.

Kommissionen har altid delt ø-regionernes ønske om, at der føres en sammenhængende politik for dem. For øjeblikket er størstedelen af de store øer på Fællesskabets område støttestøttede under strukturfondene, især mål 1. Strukturfondenes bidrag til iværksættelse af programmerne i disse regioner er på næsten 7 000 mio. ECU for perioden 1994-1999. Dette beløb har muliggjort medfinansiering af transportinfrastrukturen, støtte til bestemte områder inden for den primære og sekundære sektor, forbedring af miljøet og udvikling af kvalitetsturisme såvel som bekæmpelse af afvandringen fra landdistrikterne i kraft af en forbedring af indbyggernes levevilkår.

Den nuværende lovgivning er særlig fordelagtig for de fjernest beliggende græske øer, som har en ulempe på grund af afstanden. Fællesskabets bidrag til disse øer kan udgøre op til 85% af de totale omkostninger for de anvendte foranstaltninger i disse regioner i stedet for 75% i regionerne under mål 1.

Hvad angår de græske øers situation i fremtiden ønsker Kommissionen at gøre opmærksom på, at strukturfondenes programmer udarbejdes sammen med medlemsstaterne, som fremlægger deres regionale udviklingsplan for Kommissionen. De vedtagne dokumenter er derfor et udtryk for de valg og prioriteter, som oprindeligt blev fastsat af hver medlemsstat.

Ud fra de statistikker som Kommissionen for øjeblikket råder over (gennemsnittet af bruttonationalproduktet 1992-1994), sættes der ikke spørgsmålstegn ved de græske øers støtteberettigelse under mål 1. I de forslag til bestemmelser, som Kommissionen for øjeblikket er ved at udarbejde, er der planer om at videreføre en højere sats for Fællesskabets medfinansiering til de fjernest beliggende øer, som har en ulempe på grund af afstanden.

(98/C 187/127)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3905/97

af Cristiana Muscardini (NI) til Kommissionen

(11. december 1997)

Om: Malpensa-lufthavnen (Milano)

Der henvises til, at Malpensa er en af Den Europæiske Unions højst prioriterede projekter; desværre mangler Malpensa stadig tilstrækkelige infrastrukturer for forbindelser med den vigtigste by i Norditalien, Milano, en by som økonomisk er et fremskridt i retning af Europa; der henvises til, at den italienske transportminister Burlando skulle have vedtaget, at den milanesiske lufthavn Linate fra oktober kun skal anvendes til interne fly, mens alle fly til Den Europæiske Union skal afgå fra Malpensa-lufthavnen; der henviser til, at det kræver 1 1/2 time med en taxiudgift på ca. 200.000 italienske lire i arbejdstiden at nå til Malpensa fra Milanos centrum.

Kommissionen opfordres til:

1. at anmode den italienske regering om at sikre, at Malpensa kan fungere inden der fastsættes nogen dato for at forøge luftrafikken på denne lufthavn?
2. Sikre, at fly fra Linate-lufthavnen, der forbinder Milano med den øvrige del af Unionen, navnlig Bruxelles, ikke aflyses, eftersom hvis fly fra Milano til Rom (Italiens hovedstad) fortsat skal flyve, må fly fra Milano til Bruxelles (Europas hovedstad) også fortsat flyve?

(98/C 187/128)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3956/97

**af Cristiana Muscardini (NI), Amedeo Amadeo (NI)
og Carlo Secchi (PPE) til Kommissionen**

(12. december 1997)

Om: Malpensa-lufthavnen (Milano)

Malpensa er en af Den Europæiske Unions højst prioriterede projekter; desværre mangler Malpensa stadig tilstrækkelige infrastrukturer for forbindelser med den vigtigste by i Norditalien, Milano, en by som økonomisk er et fremskridt i retning af Europa; den italienske transportminister Burlando skulle have vedtaget, at den milanesiske lufthavn Linate fra oktober kun skal anvendes til interne fly, mens alle fly til Den Europæiske Union skal afgå fra Malpensa-lufthavnen; det tager 1 1/2 time med en taxiudgift på ca. 200.000 italienske lire i arbejdstiden at nå til Malpensa fra Milanos centrum.

Kommissionen opfordres til:

1. at anmode den italienske regering om at sikre, at Malpensa kan fungere inden der fastsættes nogen dato for at forøge lufttrafikken på denne lufthavn?
2. at sikre, at fly fra Linate-lufthavnen, der forbinder Milano med den øvrige del af Unionen, navnlig Bruxelles, ikke aflyses, eftersom hvis fly fra Milano til Rom (Italiens hovedstad) fortsat skal flyve, må fly fra Milano til Bruxelles (Europas hovedstad) også fortsat flyve?

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock
på skriftlige forespørgsler E-3905/97 og E-3956/97**

(29. januar 1998)

1. Rådets forordning (EØF) nr. 2408/92 om EF-luftfartselskabers adgang til luftruter inden for Fællesskabet ⁽¹⁾ tillader den enkelte medlemsstat at fastsætte fordelingen af lufttrafikken mellem lufthavne inden for et lufthavnssystem, forudsat at sådanne bestemmelser er uden diskriminering på grund af luftfartselskabets nationalitet eller identitet og i øvrigt overholder EF-rettens almindelige principper. Kommissionen kan, på en medlemsstats anmodning eller på eget initiativ, undersøge sådanne nationale trafikfordelingsbestemmelser og afgøre, om medlemsstaten fortsat må anvende dem.

I henhold til Kommissionens beslutning af 15. juli 1997 om godkendelse af statsstøtte til Alitalia, forpligtede de italienske myndigheder sig til ikke at give Alitalia prioritet frem for andre EF-luftfartselskaber. Dette princip gælder også for anvendelse eller ændring af bestemmelser om fordeling af lufttrafikken inden for det samme lufthavnssystem.

Kommissionen er i forbindelse med både de italienske myndigheder og luftfartselskaber, der opererer ud af Linate for at sikre, at kriterierne for Milanos trafikfordelingsbestemmelser og den planlagte dato for gennemførelse heraf er i overensstemmelse med EF-rettens krav som ovenfor beskrevet.

2. Vedrørende det bredere spørgsmål om adgang til Malpensa har både Kommissionen og Den Europæiske Investeringsbank til stadighed understreget nødvendigheden af tilstrækkelig adgang til Malpensa 2000. På et møde med deltagelse af de italienske myndigheder, Kommissionen, lufthavnsforvaltningen og andre interesse-rede parter afgav de italienske myndigheder forsikringer om, at de resterende vitale arbejder i forbindelse med tilførselsveje ville blive færdiggjort til tiden og fulgt op af gradvis indførelse af adgangsfaciliteter via jernbane. Man meddelte også på dette møde, at spørgsmålet om taxakørsel og betaling herfor til og fra Malpensa bliver behandlet af Lombardiets regionalmyndighed, og at der er forberedt lovgivning om hele spørgsmålet i forbindelse med adgang via offentlig transport.

⁽¹⁾ EFT L 240 af 24.8.1992.

(98/C 187/129)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3906/97

af Cristiana Muscardini (NI) til Kommissionen

(11. december 1997)

Om: Strukturfondene i Toscana og krænkelse af jordskælvs forebyggende lovgivning

Det er den almindelige opfattelse, at Toscana er en region, som modtager stor fællesskabsstøtte. Alligevel er der konstateret alvorlige mangler i bestræbelserne på at bekæmpe arbejdsløshed og stimulere industriudviklingen — to af de mål, hvortil der ydes støtte. Et eksempel herpå er en fabrik (der fremstiller præcisionsmaskiner), hvis opførelse påbegyndtes for 14 år siden, men som stadig ikke er i stand til at påbegynde produktionen, fordi den regionale civilingeniør ikke har stadfæstet, at det er i overensstemmelse med den jordskælvs forebyggende lovgivning. I de sidste 14 år har en politisk og bureaukratisk kamp mellem regionens præsident, som nægter at pålægge den virksomhed, der opfører fabrikken, at overholde lovgivningen, og borgmesteren for Pisa kommune, som har erklæret, at fabrikken er farlig for offentligheden og private, gjort det umuligt at påbegynde produktionen og ansætte arbejdskraft.

1. Kan Kommissionen oplyse, hvor stor en fællesskabsstøtte, der er ydet til Toscana til industriel udvikling og jobskabelse?
2. Er Kommissionen ikke enig i, at det er nødvendigt med samarbejde mellem de offentlige myndigheder, hvis mål bør være at betjene offentligheden bedst ved at fremme overholdelse af jordskælvsforebyggende lovgivning og fremme beskæftigelsen?
3. Kan Kommissionen oplyse, hvilke procedurer der følges for at kontrollere anvendelsen af fællesskabsmidler i Toscana i betragtning af at Toscana-regionen af uforklarlige årsager i de sidste 14 år ikke har åbnet en fabrik, som umiddelbart kunne ansætte arbejdstagere og påbegynde produktionen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies

(21. januar 1998)

Toscana vil i perioden 1994-1999 modtage over 500 mio. ECU i støtte fra Fællesskabets strukturfonde til regionens kriseramte industri og landbrug og til udvikling af de menneskelige ressourcer.

Gennemførelsen af de programmer, som støttes, følges af overvågningsudvalg med bl.a. repræsentanter fra Kommissionen. Hvad angår kontrollen med midlernes anvendelse, skal medlemsstaterne jævnligt sikre sig, at de finansierede operationer udføres som planlagt. Endvidere kan Kommissionens tjenestemænd foretage stikprøvekontrol på stedet.

Kommissionen har ikke særligt kendskab til den fabrik i Pisa, som det ærede medlem omtaler. Det er dog højest usandsynligt, at det omtalte projekt skulle have modtaget fællesskabsstøtte, idet Pisa først blev støtteberettiget i januar 1994. Under alle omstændigheder er det i princippet de italienske myndigheders opgave at tage sig af de politiske og bureaukratiske problemer, som det ærede medlem omtaler.

(98/C 187/130)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3911/97

af Hiltrud Breyer (V) til Kommissionen

(11. december 1997)

Om: Seveso-direktivet

Hvad angår kravene til miljøbeskyttelse og virksomheders sikkerhed er direktiverne

- 85/337/EØF ⁽¹⁾ af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet
- 96/61/EF ⁽²⁾ af 24. september 1996 om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening
- 96/82/EF ⁽³⁾ af 9. december 1996 om kontrol med risikoen for større uheld med farlige stoffer af væsentlig betydning.

De to sidstnævnte direktiver skal medlemsstaterne senest have gennemført i 1999. I forbindelse med de drøftelser, dette har bevirket, er der fremsat nogle synspunkter, som giver anledning til følgende spørgsmål til Kommissionen:

I direktiv 96/61/EF kræves det, at de anlæg, der er underlagt direktivet, drives på en sådan måde, at der træffes alle de nødvendige forebyggende foranstaltninger mod forurening, navnlig ved anvendelse af den bedste tilgængelige teknik, samt at der træffes de nødvendige foranstaltninger til at forebygge uheld og begrænse følgerne heraf (artikel 3, litra a og e).

Skal medlemsstaterne gennemføre direktiverne 96/61/EF og 96/82/EF på en sådan måde, at driftslederne i forbindelse med sikkerhedsrapporten i henhold til artikel 9 i direktiv 96/82/EF er forpligtet til at dokumentere, at den bedste tilgængelige teknik er blevet anvendt med hensyn til de anlæg, som er underlagt begge direktiver, også for at forebygge uheld og mindske virkningerne af uheld?

(¹) EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

(²) EFT L 257 af 10.10.1996, s. 26.

(³) EFT L 10 af 14.1.1997, s. 13.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(26. januar 1998)

Begrebet »den bedste tilgængelige teknologi« er ikke udtrykkeligt anført i det såkaldte »Seveso II-direktiv« (Rådets direktiv 96/82/EF af 9. december 1996 om kontrol med risikoen for større uheld med farlige stoffer). Her er der snarere tale om, at driftslederen i henhold til direktivets artikel 5 er forpligtet til at tage alle nødvendige forholdsregler til at forebygge større uheld og begrænse følgerne heraf for både mennesker og miljø.

Ganske vist defineres »den bedste tilgængelige teknologi« i artikel 2, pkt. 11, i »IFF«-direktivet som det mest effektive og avancerede trin i udviklingen af aktiviteter og driftsmetoder, som er udtryk for en given tekniks principielle praktiske egnethed som grundlag for emissionsgrænseværdier med henblik på at forhindre, eller, hvor dette ikke er muligt, generelt begrænse emissionerne og indvirkningen på miljøet som helhed. Med denne definition udelukkes ikke emissioner i og indvirkning på miljøet som følge af et alvorligt uheld.

Også ved fastlæggelsen af »de bedste tilgængelige teknikker« skal der i henhold til bilag IV, pkt. 11, i »IFF«-direktivet under behørig hensyntagen til omkostningerne og fordelene ved en aktion og princippet om forsigtighed og forebyggende indsats ses på behovet for at forhindre uheld og begrænse følgerne for miljøet.

For de anlægs vedkommende, som både »IFF«-direktivet og »Seveso II«-direktivet finder anvendelse på, skal der derfor tages hensyn til de bedste tilgængelige teknikker i forbindelse med både forebyggelse af uheld og begrænsning af disses følger for miljøet.

(98/C 187/131)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3912/97

af Hiltrud Breyer (V) til Kommissionen

(11. december 1997)

Om: Seveso-direktivet

Hvad angår kravene til miljøbeskyttelse og virksomheders sikkerhed er direktiverne

- 85/337/EØF (¹) af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet
- 96/61/EF (²) af 24. september 1996 om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening
- 96/82/EF (³) af 9. december 1996 om kontrol med risikoen for større uheld med farlige stoffer af væsentlig betydning.

De to sidstnævnte direktiver skal medlemsstaterne senest have gennemført i 1999. I forbindelse med de drøftelser, dette har bevirket, er der fremsat nogle synspunkter, som giver anledning til følgende spørgsmål til Kommissionen:

I henhold til artikel 14 i direktiv 96/61/EF er medlemsstaterne forpligtet til at sikre, at driftslederen overholder vilkårene i godkendelsen under driften af et anlæg, der er omfattet af direktivets forpligtelser. I artikel 18 i direktiv 96/82/EF kræves en systematisk inspektion af de anlæg, der er omfattet af direktivet, ved medlemsstaternes kompetente myndigheder.

Er der ved fastsættelsen af medlemsstaternes forpligtelse til inspektion i henhold til artikel 18 i direktiv 96/82/EF også taget hensyn til artikel 13 i direktiv 96/61/EF, når et anlæg er omfattet af forpligtelserne i begge direktiver? Betyder formuleringen i artikel 18, stk. 2, i direktiv 96/82/EF: »... at den kompetente myndighed mindst foretager en inspektion på stedet hver tolvte måned i alle virksomheder omfattet af artikel 9,....«, at sådanne inspektioner kun kan foretages af en myndighed i medlemsstaterne, eller kan det tillades, at inspektionerne også gennemføres af private organisationer eller en økonomisk enhed under selve driftslederen?

Er en undersøgelse af de tekniske installationer og organisation af den enkelte virksomhed på stedet nødvendig ved inspektion på stedet gennem medlemsstaternes myndigheder i henhold til artikel 18, stk. 1, eller kan myndigheden nøjes med at gennemgå de relevante dokumenter, navnlig vedrørende sikkerhedsrapporten, og en inspektion af administrationsbygningerne og de sociale forhold på stedet?

Hvilke foranstaltninger iværksætter Kommissionen for at medlemsstaterne udvikler og anvender en ensartet målestok ved vurderingen af inspektionsprogrammerne i henhold til artikel 18, stk. 2, litra a?

Kan de i artikel 18, stk. 2, litra b, i direktiv 96/82/EF nævnte analyser anses for at være en udveksling af oplysninger i henhold til artikel 19, stk. 1?

(¹) EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

(²) EFT L 257 af 10.10.1996, s. 26.

(³) EFT L 10 af 14.1.1997, s. 13.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(29. januar 1998)

I henhold til artikel 18 i Rådets direktiv 96/82/EF af 9. december 1996 om kontrol med risikoen for større uheld med farlige stoffer (»Seveso II«-direktivet) er medlemsstaterne forpligtet til at sørge for, at de kompetente myndigheder gennemfører inspektioner eller andre kontrolforanstaltninger, som er passende for den pågældende virksomhedstype.

Denne bestemmelse af generel karakter, giver de kompetente myndigheder et vist spillerum med hensyn til at opfylde deres forpligtelser. Man kan altså udmærket forestille sig, at inspektionerne ikke udelukkende foretages af den pågældende myndighed selv, men af denne kan overdrages til uafhængige private organisationer. Dog skal den kompetente myndighed i disse tilfælde kunne garantere, at målsætningerne i artikel 18 i »Seveso II«-direktivet opfyldes.

Inspektioner eller andre kontrolforanstaltninger skal tilrettelægges således, at de udgør planlagte og systematiske undersøgelser af de systemer, der anvendes i virksomheden, hvad enten de er af teknisk, organisatorisk eller ledelsesmæssig art. Inspektioner på stedet kan følgelig ikke begrænses til kontrol af de relevante bilag eller blot af administrationsbygningen og de sociale faciliteter. Det kan dog tillades, at nogle undersøgelser koncentrerer om bestemte aspekter, som for eksempel virksomhedsorganisationen.

For at sikre, at medlemsstaterne anvender bestemmelserne i artikel 18 kohærent, har Kommissionen efter aftale med medlemsstaterne allerede midt i 1997, altså i god tid før datoen for den obligatoriske anvendelse af »Seveso II«-direktivet (februar 1999), nedsat en teknisk arbejdsgruppe, som skal udarbejde retningslinjer for inspektioner og inspektionsordninger samt forslag til samarbejde og udveksling af erfaringer mellem medlemsstaterne på dette område.

For så vidt angår anlæg, for hvilke både bestemmelserne i Seveso II-direktivet og bestemmelserne i »IFF«-direktivet finder anvendelse, kan inspektionerne i henhold til artikel 18 i »Seveso-II«-direktivet og revurderingen og ajourføringen af godkendelsesvilkårene i henhold til artikel 13 i »IFF«-direktivet foretages sammen. Dette er, som allerede nævnt, en væsentlig forenkling af proceduren og kan derudover medføre besparelser, ikke blot for driftslederen, men tillige for kontrolmyndighederne.

Oplysningerne i de inspektionsrapporter, der skal udarbejdes i henhold til artikel 18, stk. 2, litra b), kan gøres til genstand for informationsudvekslingen i henhold til artikel 19, stk. 1, medmindre de skal behandles som fortrolige oplysninger efter de gældende retsforrifter.

(98/C 187/132)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3914/97**af Hiltrud Breyer (V) til Kommissionen***(11. december 1997)**Om: Seveso-direktivet*

Hvad angår kravene til miljøbeskyttelse og virksomheders sikkerhed er direktiverne

- 85/337/EØF ⁽¹⁾ af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet
- 96/61/EF ⁽²⁾ af 24. september 1996 om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening
- 96/82/EF ⁽³⁾ af 9. december 1996 om kontrol med risikoen for større uheld med farlige stoffer

af væsentlig betydning. De to sidstnævnte direktiver skal medlemsstaterne senest have gennemført i 1999. I forbindelse med de drøftelser, dette har bevirket, er der fremsat nogle synspunkter, som giver anledning til følgende spørgsmål til Kommissionen:

I henhold til artikel 13, stk. 4, i direktiv 96/82/EF skal sikkerhedsrapporten gøres tilgængelig for offentligheden. Ganske vist fastsættes det i stykket, at driftslederen kan anmode den kompetente myndighed om ikke at offentliggøre visse dele af rapporten og i dette tilfælde selv forelægger en ændret sikkerhedsrapport for offentligheden.

Skal artikel 13, stk. 4, gennemføres i overensstemmelse med direktivet om fri adgang til miljøoplysninger (90/313/EØF)?

Skal derfor bestemmelserne i direktiv 90/313/EØF om begrænsning af adgangen overholdes ved gennemførelsen af artikel 19, stk. 4, i direktiv 96/82/EF med hensyn til mulighederne for at begrænse adgangen til sikkerhedsrapporter?

Kan driftslederen kræve, at hele rapportafsnit til de i bilag II i direktiv 96/82/EU nævnte punkter kan tilbageholdes for offentligheden som »afsnit«, eller er det muligt som »afsnit« at tilbageholde enkelte oplysninger, som driftslederen kan påvise bør beskyttes?

⁽¹⁾ EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

⁽²⁾ EFT L 257 af 10.10.1996, s. 26.

⁽³⁾ EFT L 10 af 14.1.1997, s. 13.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard*(26. januar 1998)*

De bestemmelser, der er indeholdt i Rådets direktiv 96/82/EF af 9 december 1996 om kontrol med risikoen for større uheld med farlige stoffer (det såkaldte »Seveso II-direktiv«), vedrørende information af offentligheden, skal gennemføres i overensstemmelse med Rådets direktiv 90/313/EØF af 7. juni 1990 om fri adgang til miljøoplysninger ⁽¹⁾, som indeholder generelle retningslinjer for fri adgang til miljøoplysninger, som myndighederne råder over, og hvori de grundlæggende forudsætninger for, hvordan disse informationer skal gøres tilgængelige er fastlagt. De to direktiver er ikke indbyrdes modstridende, men supplerer hinanden.

I henhold til artikel 13, stk. 4, og artikel 20 i »Seveso II-direktivet« sørger medlemsstaterne for, at ikke blot sikkerhedsoplysninger gøres tilgængelige for offentligheden, men også, at alle informationer, der er indkommet i henhold til direktivet i gennemsigtighedens interesse, på anmodning skal stilles til rådighed for enhver fysisk eller juridisk person, der måtte anmode om dette.

Den frie adgang til oplysninger finder sin begrænsning, når der består et vist behov for beskyttelse af drifts- og forretningshemmeligheder, beskyttelse af privatlivets fred samt hensynet til den offentlige sikkerhed eller landets forsvar, eller hvor der som følge af løbende undersøgelses- og retsprocedurer må sikres, at oplysningerne forbliver fortrolige.

Oplysningers fortrolige karakter kan både gælde for hele afsnit af sikkerhedsrapporten og blot for enkelte informationer; det nøjagtige omfang skal i hvert tilfælde kunne godtgøres af den ansvarlige for driften af et anlæg.

Bestemmelserne vedrørende oplysningers fortrolige karakter gælder også for rapporterne om den praktiske gennemførelse og anvendelse af »Seveso-II-direktivet«, som Kommissionen i henhold til artikel 19, stk. 4, er forpligtet til at offentliggøre hvert tredje år.

(¹) EFT L 158 af 23.6.1990, s. 56.

(98/C 187/133)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3915/97
af Ria Oomen-Ruijten (PPE) til Kommissionen
(11. december 1997)

Om: Organisk psykosyndrom

I malervirksomheder og tapetsektoren samt i bilreparationsvirksomheder og den grafiske branche anvendes stadig skadelige opløsningsmidler. Disse opløsningsmidler kan ved anvendelsen føre til OPS (organisk psykosyndrom), en sygdom der kan bevirke hukommelsestab og kronisk træthed.

1. Hvorvidt er Kommissionen klar over problematikken i forbindelse med det organiske psykosyndrom?
2. Er Kommissionen af den opfattelse, at der må gøres en ende på anvendelsen af skadelige opløsningsmidler, og at de virksomheder, som stadig anvender disse midler, skal forpligtes til at erstatte de skadelige opløsningsmidler med uskadelige alternativer?
3. Er Kommissionen enig i, at en europæisk løsning af denne problematik er nødvendig både ud fra et miljøaspekt som af helbredsmæssige årsager?
4. Hvad agter Kommissionen at gøre, og hvad er mulighederne på EU-plan for at forhindre opståelsen af OPS?
5. Er Kommissionen rede til at undersøge opståelsen og virkningerne af det organiske psykosyndrom og at hjælpe de mennesker, der bliver ofre for denne sygdom?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pádraig Flynn

(30. januar 1998)

1. Kommissionen er klar over, at udtrykket »psykoorganisk syndrom« (POS) anvendes i visse medlemsstater. POS er ikke udtrykkeligt omtalt i den europæiske liste over erhvervssygdomme, som optræder som bilag til Kommissionens henstilling 90/326/EØF om vedtagelse af ovennævnte europæiske liste (¹). Bilag I til henstillingen omfatter dog sygdomme, som er forårsaget af flere opløsningsmidler, f.eks. benzen-homologer.
2. Kommissionen er af den opfattelse, at ethvert stof i princippet skal behandles individuelt, og at der skal træffes en beslutning om, hvorvidt stoffet skal erstattes eller anvendes under kontrol med hensigtsmæssig oplysning om sikkerhed og sundhed.

I henhold til det nye forslag til Rådets direktiv om kemiske agenser (²), som nu er til andenbehandling i Parlamentet, skal arbejdsgiveren undgå at bruge en farlig kemisk agens ved at erstatte den med en kemisk agens eller proces, som er mindre farlig for arbejdstagernes sikkerhed og sundhed i de tilfælde, hvor det er teknisk muligt.

Endvidere henledes det ærede medlems opmærksomhed på den omfattende lovgivning om klassificering, emballering og etikettering af markedsførte farlige præparater, som giver brugerne oplysninger om sikkerhed og sundhed.

3. Kommissionen anvender allerede denne fremgangsmåde i forbindelse med samtlige markedsførte kemiske agenser.

4. og 5. Kommissionen reviderer løbende den europæiske liste over erhvervssygdomme. I 1998 har den til hensigt at undersøge data, som er afledt af videnskabelige og tekniske fremskridt, på grundlag epidemiologiske analyser. Nye erhvervssygdomme kunne blive taget op til overvejelse som led i denne revision.

Spørgsmålet om bistand til ofrene henhører fortsat under medlemsstaternes ansvarsområde.

(¹) EFT L 160 af 26.6.1990.

(²) EFT C 375 af 10.12.1997.

(98/C 187/134)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3916/97

af Marianne Thyssen (PPE) til Kommissionen

(11. december 1997)

Om: Udtalelse fra WTO-panelet vedrørende hormoner

På konferencen om fødevarelovgivning, som Kommissionen og Europa-Parlamentet i fællesskab havde organiseret den 3. og 4. november 1997, beklagede en af talerne, at Den Europæiske Union havde tabt sagen om hormoner foran WTO-panelet som følge af en dårlig udarbejdelse af EU-lovgivningen om dette emne.

For eksempel skulle det have været umuligt i debatten at benytte det argument, at den europæiske forbruger ikke accepterede tilførelsen af hormoner til kvæg, der var avlet med henblik på menneskeføde, fordi denne manglende accept ikke blev omtalt i præamblet til det pågældende direktiv.

Kan Kommissionen tiltræde dette synspunkt?

Mener Kommissionen ikke, at det er yderst nødvendigt, at den europæiske fødevarelovgivning undersøges nøje og eventuelt ændres i sin udformning for fremover at forhindre lignende vanskeligheder?

Har Kommissionen allerede taget et initiativ i dette spørgsmål, eller agter den at gøre det?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(2. februar 1998)

Det panel under Verdenshandelsorganisationen (WTO), som havde til opgave at undersøge Fællesskabets foranstaltninger angående brug af hormoner til vækstfremmende formål i husdyrhold, udsendte sin rapport den 18. august 1997. Fællesskabet gjorde indsigelse mod rapporten til WTO-appelinstansen, som udsendte sin rapport den 16. januar 1998.

De argumenter, det ærede medlem nævner vedrørende umuligheden af at påberåbe sig de europæiske forbrugeres manglende accept af brugen af hormoner, fordi denne manglende accept ikke var nævnt i præamblet til det pågældende direktiv, er ikke som sådan nævnt i panelets rapport. Panelet fastslog, at der i præamblet skulle have været en henvisning til navnene på de forskere og de videnskabelige undersøgelser, som importforbudet var baseret på. WTO-appelinstansen har dog nu omstødt panelets kendelse.

(98/C 187/135)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3917/97**af José Apolinário (PSE) til Kommissionen***(28. november 1997)*

Om: Valgbare foranstaltninger inden for rammerne af INTERREG II C-initiativet

Agter Kommissionen på baggrund af den beslutning, som Europa-Parlamentet vedtog enstemmigt på plenarforsamlingen den 20. november 1997 (beslutning B4-0932/97), og Kommissionens svar på mit spørgsmål H-0853/97 ⁽¹⁾ — hvis indhold udelukkende er teknisk — at fremsætte forslag om en ændring af anvendelsesområdet for bevillinger inden for rammerne af INTERREG II C-initiativet, herunder til interventioner i Portugal og Spanien i tilfælde af uvejr og oversvømmelser, som der allerede er skabt mulighed for i en række af Unionens medlemsstater, og ikke kun til interventioner i tilfælde af tørke?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets forhandlinger (november 1997).

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies*(19. januar 1998)*

Kommissionen agter ikke at ændre kriterierne for tilskudsberettigelse i henhold til fællesskabsinitiativ Interreg II C af følgende tre grunde:

For det første er formålet med Interreg II C-initiativet at støtte tværnationalt samarbejde om egns- og regionsplanlægning. Foranstaltningerne skal for at modtage støtte være af strukturel eller præventiv art og være et led i den økonomiske udvikling af det pågældende område. Det har aldrig været meningen under Interreg II C-initiativet at yde støtte i tilfælde af naturkatastrofer.

For det andet blev Interreg II C vedtaget af Kommissionen i maj 1996 og retningslinjerne herfor blev offentliggjort i juli 1996 ⁽¹⁾. Der blev ikke i perioden 1997-99 ydet noget tilskud til hverken Spanien eller Portugal med henblik på forebyggelse af oversvømmelser, eftersom ingen af disse medlemmer havde anmodet herom. Forslagene til operationelle programmer blev forelagt Kommissionen i første halvdel af 1997. Det portugisiske tørkeprogram blev godkendt den 29. september 1997, og det spanske program forventes godkendt i de kommende måneder. Det er værd at bemærke, at i modsætning til oversvømmelsesprogrammerne, der er tværnationale programmer, vedrører tørkeprogrammerne en enkelt medlemsstat.

Endelig kan de nuværende tørkeprogrammer — omend indirekte — bidrage til at forbedre forvaltningen af vandressourcerne og derfor også til at forebygge mod oversvømmelser, for så vidt som de bl.a. yder støtte til hydrologiske undersøgelser af afvandingsområder omkring floder, undersøgelser af specifikke områders vandressourcer og økobalance, udvikling af strategier, planlægningsaktioner og foranstaltninger vedrørende arealanvendelse og bæredygtig forvaltning af vandressourcerne.

⁽¹⁾ EFT C 200 af 10.7.1996.

(98/C 187/136)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3919/97**af Edouard des Places (I-EDN) til Kommissionen***(28. november 1997)*

Om: Situationen for levnedsmiddelbranchen »tørrede grønsager«

Ifølge forordningen som angiver bestemmelserne for støtte til grøntsager, bevilges støtte til vikker (»Vicia Sativa«), reference nr. 07 13 90 90 i den fælles toldtarif offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende den 19.9.1996.

Under denne position i den fælles toldtarif er anført de øvrige »grøntsager, tørrede, også snittede, knuste eller pulveriserede i et kapitel om produkter til menneskelig fortæring.

Men det fremgår, at vikker er foderplanter og udelukkende anvendes til dyrefoder; dette bekræftes af, at de udtrykkeligt anføres i toldtariffen under position 12 14 »kålroer, runkelroer, andre foderrodfrugter, hør, lucerne, kløver, esparsette, foderkål, lupin, vikker og lignende foderprodukter, også som pellets«; de hører således under kode nr. 12 14 90 99 og ikke under kode nr. 07 13 90 90.

Den store stigning af dyrkningen af tørrede grønsager i Europa har for øjeblikket ført til en betydelig overskridelse af det i forordningen fastsatte maksimale garantiareal, og det viser sig, at det er de arealer, der anvendes til dyrkning af vikker, som forårsager denne overskridelse.

Eftersom de vikker, der hører til gruppe 07 13 90 90 ikke eksisterer, forekommer det ulogisk at begrunde en nedskæring af støtten til linser og kikærter med, at der er sket en overskridelse af det maksimale garantiareal som følge af dyrkning af vikker.

Har Kommissionen til hensigt at præcisere forordningen vedrørende tørrede grønsager for at tydeliggøre denne situation, som alvorligt skader procedurer og erhvervsdrivende inden for levnedsmiddelbranchen »tørrede grønsager«?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(6. januar 1998)

De vikker, der er berettiget til produktionsstøtte, er defineret i artikel 1 i Rådets forordning (EF) nr. 1577/96 om indførelse af en særlig støtte for visse bælgplanter ⁽¹⁾. Det drejer sig om vikker af sorterne *vicia sativa* L. og *vicia ervilla* Willd., som henhører under KN-kode ex 0713 90 90, i andre tilfælde. Klassificeringen af disse to vikker vil blive grundigt undersøgt af Kommissionen, som eventuelt vil fremsætte et forslag om ændring af de gældende bestemmelser.

⁽¹⁾ EFT L 206 af 16.8.1996.

(98/C 187/137)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3922/97

af Paul Lannoye (V) til Kommissionen

(11. december 1997)

Om: Spredning af pesticider

Kommissionens politik med hensyn til pesticider er uklar. Europa-Parlamentet er ikke i stand til at foretage en (kvantitativ og kvalitativ) kontrol med de pesticidmængder, der sælges eller stilles til rådighed i forbindelse med politikken under GD I, III og særlig VIII. Udbuddene fra disse direktorater er ikke altid udarbejdet med den ønskede klarhed og tekniske formulering, der kan sikre transport, materialehåndtering, oplagring og anvendelse under tilfredsstillende betingelser.

Har Kommissionen gjort brug af eller påtænker den at henvende sig til konsulentkontorer eller til uafhængige eksperter eller universiteter med henblik på køb af pesticider på baggrund af de komplicerede tekniske specifikationer, der skal gøres anvendelse af for at definere de pågældende varer og foretage en korrekt udarbejdelse af det tekniske bilag, gennemgå tilbuddene, kontrollere kvaliteten og overholdelsen af købsbestemmelserne, tilrettelægge oplagringen samt anvendelsen og forvaltningen af restaffald i modtagerlandene, særlig når der er tale om gaver eller andre typer støtte fra Kommissionen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Joao de Deus Pinheiro

(18. februar 1998)

For to år siden gik Kommissionen i gang med at undersøge udbudsprocedurerne i forbindelse med køb af pesticider samt mulighederne for at få indført en metode til integreret skadedyrsbekæmpelse (IPM). To dokumenter, 1) progressiv skadedyrsbekæmpelse og 2) det sidste udbudsmateriale, som blev anvendt for nylig i Rwanda, er blevet sendt direkte til det ærede medlem og til Europa-Parlamentets sekretariat.

Dokumentet om progressiv skadedyrsbekæmpelse er det første resultat af en undersøgelse, der er gennemført for at finde en løsning på pesticidproblemerne i bred forstand og en metode til integreret skadedyrsbekæmpelse, som gradvis skal indføres i landbrugsprojekter og -programmer.

Det udbudsmateriale, der for nylig blev anvendt i Rwanda til indkøb af pesticider i kaffesektoren, er et resultat af diverse drøftelser og høringer og er en signifikant opstramning af Kommissionens procedurer på dette område. Dokumentet er ved at blive yderligere ændret, så der også bliver taget hensyn til problemerne med toksiciteten for de opløsningsmidler, der anvendes i pesticidformulering. Det vil også indeholde et mere uddybende forslag til uddannelse af pesticidbrugere.

Pesticidproducenterne har taget positivt imod udbudsmaterialet for Rwanda, og de har også været indirekte involveret i drøftelserne om pesticidkontrol og IPM. Kommissionen har nu til hensigt at opstille en officiel metode, som vil blive benyttet såvel ved indkøb af pesticider som ved IPM inden udgangen af året.

(98/C 187/138)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3923/97

af Hedwig Keppelhoff-Wiechert (PPE) til Kommissionen

(11. december 1997)

Om: Støtte til skoleelever via COMENIUS-programmet

Den Europæiske Unions COMENIUS-program tilbyder europæiske skoler en lang række samarbejdsmuligheder. COMENIUS bygger bl.a. på erfaringerne fra de forskellige pilotprojekter i medlemsstaterne, der blev udviklet for at styrke den europæiske dimension i undervisningen. I henhold til aktion 1 ydes der støtte til skoler, der i fællesskab arbejder på et »europæisk undervisningsprojekt«. Desværre er der en række bestemmelser, som forhindrer, at dette program kan blive en succes.

1. Mens skolerne under pilotprojektfasen havde mulighed for at anvende de midler, de fik stillet til rådighed, helt frit efter behov, altså også til dækning af udgifter til skolerejser, er en sådan mulighed nu udtrykkeligt udelukket. Kan Kommissionen begrunde dette?
2. Er Kommissionen klar over, at der er risiko for, at mange projekter må opgives som følge af denne beslutning, da det ikke med rimelighed kan forlanges, at skoleelever skal afholde de pågældende udgifter?
3. Hvordan forklarer Kommissionen på den anden side det forhold, at skoleledernes rejseudgifter dækkes?
4. Ser Kommissionen en mulighed for at give de skoler, der deltager i et projekt, tilladelse til at afgøre, hvordan de vil anvende den støtte, de får stillet til rådighed?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Edith Cresson

(29. januar 1998)

Kapitlet om Comenius i Socrates-programmet har til formål at sikre, at så mange elever som muligt drager fordel af europæiske samarbejdsmuligheder. I betragtning af de nødvendigvis begrænsede Socrates-midler er det således ikke muligt at finansiere elevers mobilitet. I visse lande overstiger skolernes ansøgninger allerede langt de disponible midler. Man har derfor ikke kunnet videreføre elevernes mobilitetsmuligheder efter, at programmets pilotfase er afsluttet. Begrebet europæisk uddannelsesprojekt indebærer, at elever fra flere medlemsstater, som deltager i programmet, samarbejder regelmæssigt i løbet af mindst et skoleår. Lærerne og eleverne skal derfor identificere kommunikationsveje — bl.a. elektroniske midler — regelmæssigt i løbet af skoleåret. Eleverne har som omtalt ingen mobilitetsmuligheder, og derfor stilles der store krav til lærerne om en pædagogisk indsats, der gør projekterne attraktive og vedkommende og giver dem et mere omfattende indhold end et projekt, som hovedsagelig er centreret om traditionel udveksling af elever.

Fællesskabsstøtten gør det muligt at finansiere mobilitet for lærere og skoleledere, der deltager i det europæiske uddannelsesprojekt, for at man således kan sætte dem i stand til at udarbejde et fælles arbejdsprogram og udbygge projektets indhold. Det er netop fordi de disponible midler ikke gør det muligt at finansiere mobilitet for eleverne, at det er vigtigt, at lærerne kan mødes for at give projektet en reel europæisk dimension, hvor eleverne så drager fordel af resultaterne af deres arbejde i partnerlandene.

Det er vigtigt, at Kommissionen i samråd med de medlemsstater, der deltager i programmet, fastlægger bestemmelser om, hvordan skolerne kan benytte fællesskabsstøtten, for at sikre, at fællesskabsmidlerne udnyttes optimalt, og at der er en vis sammenhæng i, hvordan aktionen fungerer i medlemsstaterne. Da de europæiske uddannelsesprojekter indebærer, at flere skoler fra flere medlemsstater samarbejder, er det nødvendigt at indføre fælles grundregler.

(98/C 187/139)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3925/97

af Graham Mather (PPE) til Kommissionen

(11. december 1997)

Om: Religiøs slagting af får i Frankrig

I de seneste år har fjernsynsseere overalt i Unionen kunnet se foruroligende billeder af religiøs slagting af får på marker i Frankrig. At dette får lov at ske, er klart i modstrid med ånden i Amsterdam-traktaten, som indeholder en protokol om beskyttelse af dyr og disses velfærd. Selvom gennemførelsen af dyrebeskyttelseslove henhører under de franske myndigheders kompetence, har Kommissionen en pligt til at føre tilsyn med denne gennemførelse.

1. Hvilke tilsynsprocedurer anvender Kommissionen for at holde rede på den ukontrollerede slagting af får i Frankrig?
2. Er Kommissionen tilfreds med de foranstaltninger, der hidtil er blevet truffet i Frankrig og med disses gennemførelse?
3. Med hvilke midler forsøger Kommissionen at sikre en effektiv beskyttelse af dyr mod slagting af denne art i forbindelse med dens igangværende forhandlinger med de franske myndigheder om dette spørgsmål?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(2. februar 1998)

Ifølge artikel 14 i direktiv 93/119/EF om beskyttelse af dyr på slagte- eller aflivningstidspunktet⁽¹⁾ kan Kommissionens eksperter udføre undersøgelser på stedet, i den udstrækning dette er nødvendigt for at sikre ensartet anvendelse af direktivet, men som for al lovgivning inden for dyrevelfærd påhviler gennemførelsen og den daglige håndhævelse medlemsstaternes myndigheder.

Rituel slagting skal i henhold til ovennævnte direktiv finde sted på et slagteri og skal leve op til andre fællesskabskrav vedrørende folkesundhed, dyresundhed og velfærd.

Kommissionen er ikke tilfreds med, at Frankrig i visse tilfælde har tilladt udførelse af rituel slagting uden for slagterier. Den er derfor ved at udarbejde en anmodning til de franske myndigheder om at bekræfte, at den rituelle slagting til næste år vil finde sted i overensstemmelse med de omtalte fællesskabsbestemmelser.

Hvis denne bekræftelse ikke opnås, vil Kommissionen indlede overtrædelsesproceduren i henhold til EF-traktatens artikel 169.

⁽¹⁾ EFT L 340 af 31.12.1993.

(98/C 187/140)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3928/97**af Giampaolo D'Andrea (PPE), Pierluigi Castagnetti (PPE), Antonio Graziani (PPE),
Gerardo Bianco (PPE) og Maria Colombo Svevo (PPE) til Kommissionen***(12. december 1997)**Om:* Ulovlig indvandring

Der henvises til den nuværende situation med massiv og stigende tilstrømning til EU via Italien af ulovlige indvandrere, hovedsagelig kurdere. Der er tale om en strøm af flygtninge fra områder, som hærages af nationalitetskonflikter, og hvor det rent faktisk er vanskeligt at forsvare menneskerettighederne.

Hvad vil EU foretage sig for dels at hindre denne flygtningestrøm og dels for at hjælpe disse etniske minoriteter med at få anerkendt deres rettigheder, så de kan leve en værdig tilværelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Jacques Santer*(10. februar 1998)*

Det Europæiske Råd omtalte den massive tilstrømning af indvandrere, især fra Irak, i sine konklusioner fra mødet i Luxembourg ⁽¹⁾. Ministerrådet har fået til opgave at udarbejde en handlingsplan, der også vil dreje sig om årsagerne til tilstrømningen af mennesker, og hvor det humanitære aspekt og overholdelsen af menneskerettighederne får en fremtrædende plads. Planen vil dreje sig om de foranstaltninger, der skal træffes inden for rammerne af Unionens forbindelser til tredjelande, og der vil også være et afsnit om »retlige og indre anliggender«, der bl.a. omhandler spørgsmålene asyl og indvandring.

Kommissionen deltager gennem alle de berørte instanser aktivt i udarbejdelsen af denne handlingsplan, og den vil spille samme aktive rolle i gennemførelsesfasen. Kommissionen minder om, at den i 1997 forelagde forslag til to instrumenter, der er særlig relevante i denne sammenhæng, og som stadigvæk er til behandling i Rådet. I marts 1997 forelagde den et forslag til fælles aktion om midlertidig beskyttelse af fordrevne, som Parlamentet er blevet hørt om ⁽²⁾, og som ville udgøre et passende juridisk grundlag for midlertidig international personbeskyttelse. I juli 1997 forelagde den forslag til en fælles aktion om gennemførelse af Odysseus-programmet ⁽³⁾ om indførelse af et uddannelses-, udvekslings- og samarbejdsprogram vedrørende asyl, indvandring og passage af de ydre grænser. Også dette forslag er Parlamentet blevet hørt om. Programmet ville gøre det muligt at iværksætte målrettede foranstaltninger både mellem medlemsstaterne indbyrdes og med transitstaterne.

⁽¹⁾ Punkt 64 i konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde.

⁽²⁾ EFT C 106 af 4.4.1997.

⁽³⁾ EFT C 267 af 3.9.1997.

(98/C 187/141)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3929/97**af Florus Wijsenbeek (ELDR) til Kommissionen***(12. december 1997)**Om:* Hurtigruter for godstransport ad landevej

Er Kommissionen bekendt med, at der i øjeblikket er 16 europæiske lande, der har 50 forskellige former for bestemmelser om kørselsforbud og at disse kørselsforbud påfører transportvirksomhederne store omkostninger?

Mener Kommissionen ikke, at mange af de eksisterende bestemmelser om kørselsforbud ofte er diskriminerende og kan udgøre en hindring for den fri bevægelighed for varer i Den Europæiske Union?

Vil Kommissionen i bekræftende fald arbejde på, at der skabes harmoniserede bestemmelser om kørselsforbud på EU- og europæisk plan, således at der indgås aftaler med sigte på at hindre uønsket vildvækst af regionale og nationale bestemmelser?

Er Kommissionen ikke også enig i, at både kørselsforbuddene, og også de nylige blokader kan få meget negative følger for det europæiske erhvervsliv, og at dette nødvendiggør, at der også etableres et netværk af europæiske hurtigruter for godstransport ad landevej (»E-ways«), svarende til de europæiske hurtigruter for godstransport med jernbane?

Har Kommissionen i bekræftende fald til hensigt på kort sigt at forelægge forslag om europæiske hurtigruter for godstransport ad landevej?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(28. januar 1998)

Kommissionen er klar over de nævnte problemer, der opstår som følge af ukoordinerede kørselsforbud, der berører lastbiltransporter ad landevej overalt i Unionen, og har givet udtryk for sin bekymring herover til Rådet.

Kommissionen agter i løbet af foråret 1998 at forelægge et forslag til retsakt om fastsættelse af klare og fælles bestemmelser, som skal overholdes, når medlemsstaterne anvender kørselsforbud.

(98/C 187/142)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3932/97

af Sérgio Ribeiro (GUE/NGL) til Kommissionen

(4. december 1997)

Om: Afvandingsområdet omkring floderne Lis og Seiça i Portugal/Samhørighedsfonden

I en region med alvorlige miljøproblemer har bekæmpelsen af forureningen af det afvandingsområde, der omfatter floderne Lis, Lena og Seiça, høj prioritet.

Dette er allerede erkendt af de lokale og centrale myndigheder, hvilket åbenbart har resulteret i, at der er ansøgt om støtte fra Samhørighedsfonden på i alt 7 mia esudos, som skal gå til investeringer med henblik på at bekæmpe forureningen af dette komplekse afvandingsområde.

Kan Kommissionen oplyse, hvornår denne ansøgning er indgivet? Hvor langt er man nået med behandlingen af denne ansøgning? Er det muligt at få nogle foreløbige oplysninger om, hvornår ansøgningen vil blive behandlet og afgørelsen truffet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies

(6. januar 1998)

Kommissionen modtog den 20. november 1997 en ansøgning om støtte fra Samhørighedsfonden til første fase af et integreret projekt til bekæmpelse af forureningen i afvandingsområderne omkring floderne Lis og Seiça i regionerne Pinhal Litoral og Médio Tejo (distrikterne Leiria og Santarém). Initiativtager til projektet er sammenslutningen af kommuner i Alta Estremadura.

Denne ansøgning omfatter flere delprojekter, der bl. a. tager sigte på installering eller ombygning af seks spildevandsrensningsanlæg og cirka 200 km afløbsrør inden den 31. december 1999.

Kommissionen vil behandle sagen på baggrund af den tekniske og økonomiske evaluering af projektet, de midler, der er afsat til Portugal, og den af Kommissionen og den pågældende medlemsstat fastsatte prioritering.

(98/C 187/143)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3933/97**af Sören Wibe (PSE) til Kommissionen***(4. december 1997)*

Om: Ukorrekte dyrlægecertifikater

Den svenske levnedsmiddelstyrelse har undersøgt 569 kødpartier, som er importeret fra andre EU-lande. Af disse havde 75% dyrlægecertifikater på, at kødet var salmonellafrit. Der blev foretaget en kontrol af 577 af de partier, som havde dyrlægecertifikat, og af disse var 12 smittet med salmonella. Syv af de otte kontrollerede partier fra Frankrig var smittet med salmonella.

Et mindstekrav må være, at dyrlægecertifikater fra det eksporterende EU-land er korrekte. Rådet opfordrede i en drøftelse den 19. november 1997 Kommissionen til at gøre noget ved dette problem. Kan en medlemsstat indføre rutinemæssig kontrol af kødpartier fra en anden medlemsstat, hvis der konstateres alvorlige fejl som beskrevet ovenfor? Kan Sverige vedtage krav, som begrænser den frie udveksling af levnedsmidler for at beskytte befolkningen mod salmonellaforgiftning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler*(19. januar 1998)*

Hvad angår samhandelen i EU med produkter af animalsk oprindelse f.eks. fersk kød, indholder direktiv 89/662/EØF om veterinærkontrol i samhandelen i Fællesskabet med henblik på gennemførelse af det indre marked ⁽¹⁾ bestemmelser om kontrolforanstaltninger på oprindelsesstedet, kontrol på bestemmelsesstedet og om hvad der skal ske, såfremt det konstateres ved kontrollen, at produkterne ikke overholder bestemmelserne.

Artikel 3 i direktiv 89/662/EØF omhandler kontrollen på oprindelsesstedet. Ifølge denne artikel skal medlemsstaterne sørge for, at samhandelen kun omfatter produkter, som med henblik på produkternes bestemmelse er fremstillet og kontrolleret i henhold til EU-bestemmelserne. Disse krav gælder også for forsendelser af fersk kød til Sverige, idet bestemmelserne er omfattet af tiltrædelsestraktaten.

Direktivets artikel 5-8 indeholder bestemmelser om kontrollen på bestemmelsesstedet. I artikel 5, stk. 1, punkt a) står der, at denne kontrol skal foretages ved udtagelse af stikprøver og være ikke-diskriminerende. Artikel 7, stk. 1, punkt b) indeholder bestemmelser om, hvad der skal ske med produkterne i tilfælde af, at de ikke lever op til EU-bestemmelsernes krav, og om, at oprindelsesmedlemsstaten skal give tilladelse i tilfælde af tilbagesendelse. Herudover er bestemmelsesmedlemsstaten ifølge artikel 8 forpligtet til at tage kontakt med myndighederne i oprindelsesmedlemsstaten. Hvis bestemmelsesmedlemsstaten nærer frygt for, at kontrollen på oprindelsesstedet ikke er tilstrækkelig, søger den sammen med den anden implicerede medlemsstat at rette op på situationen, eventuelt ved at der aflægges besøg på stedet. Når procedurerne i ovennævnte bestemmelser ikke har givet resultat, informerer bestemmelsesmedlemsstaten ifølge artikel 8 derefter Kommissionen, der så kan foretage en undersøgelse.

Det er op til de svenske myndigheder at igangsætte de procedurer, der er beskrevet under punkt 1. Med hensyn til det principielle spørgsmål rejst af det ærede medlem, nemlig at Sverige har konstateret salmonella i kødpartier på trods af den garanti, der ydes af det eksporterende EU-land i form af specifikke certifikater, kan Kommissionen ikke tage endelig stilling hertil i øjeblikket, fordi denne situation kan være opstået af flere forskellige årsager, f.eks. manglende kontrol på oprindelsesstedet, smitte under transporten og håndteringen af kødet eller forskelligartede kontrolmetoder.

Ifølge Kommissionen er det i forbindelse med det indre marked vigtigt at iværksætte de kontrolforanstaltninger, der er nedfældet i fællesskabsbestemmelserne, før en medlemsstat træffer unilaterale foranstaltninger. Dette gælder også, når der er tale om beskyttelse mod salmonella.

⁽¹⁾ EFT L 395 af 30.12.1989.

(98/C 187/144)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3934/97**af Reimer Böge (PPE) til Kommissionen***(4. december 1997)*

Om: BSE: Inddeling af medlemsstaterne i forskellige risiko-områder

Kan Kommissionen oplyse, hvorledes Den Europæiske Unions medlemsstater, for så vidt angår IOE-kriterierne, efter dens mening bør opdeles i BSE-fri regioner, regioner med lav BSE-risiko og regioner med høj BSE-risiko?

Hvilke mangler er der efter Kommissionens opfattelse i de medlemsstater, der — på grundlag af IOE-standarderne — defineres som lavrisiko-områder og derfor af Kommissionen ikke kan betragtes som nulrisiko-områder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler*(19. januar 1998)*

I kapitel 3.2.13 i den kodeks, som Det Internationale Kontor for Epizootier (OIE) har udstedt om bovin spongiform encephalopati (BSE), henvises der til tre kategorier lande, nemlig BSE-frie lande, lande med stor forekomst af BSE og lande med lille forekomst af BSE. Landene kategoriseres ikke efter risiko.

Forekomsten af BSE er ikke synonym med risikoen for BSE. Den afgørende faktor i forbindelse med forekomsten er den nøjagtighed, hvormed sygdommen opspores og indberettes, hvorimod risikoen for smitte eller overførsel af BSE bestemmes af, hvilke foranstaltninger der træffes for at forebygge og udrydde smitten. Hvis der i et givet land ikke er truffet passende foranstaltninger til at hindre brugen af inficeret foder, og der ikke føres effektivt tilsyn med BSE-udviklingen, så kan risikoen sagtens være større i dette land, selvom det ikke har indberettet nogen tilfælde af BSE, end i et andet land, hvor der er blevet indberettet nogle få tilfælde, men hvor der er blevet truffet nogle effektive foranstaltninger til at bekæmpe BSE.

Den Videnskabelige Veterinærkomité fastslog i sin udtalelse af 21. oktober 1996, at den betragter BSE-risikoen for at være meget mindre i de øvrige medlemsstater end i Det Forenede Kongerige, men at den ikke er lig med nul. Det står alle medlemsstater frit for at fremlægge materiale for Kommissionen, hvis de ønsker at godtgøre, at de er særlig gunstigt stillede med hensyn til BSE-risikoen. En række lande har allerede gjort dette, og det fremlagte materiale vil blive behandlet i den videnskabelige komité.

Kommissionen kan ikke tage stilling til situationen i de enkelte medlemslande, inden den har modtaget en videnskabelig udtalelse. Som et første skridt er det videnskabelige styringsudvalg for øjeblikket ved at udarbejde en liste over standardkriterier, som skal anvendes ved vurderingen af det fremlagte materiale.

(98/C 187/145)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3936/97**af Anita Pollack (PSE) til Kommissionen***(12. december 1997)*

Om: Fødevarehygiejne

Mener Kommissionen ikke efter at have gennemført en omstrukturering af ansvarsområdet for levnedsmiddel-sikkerhed som svar på Parlamentets krav efter BSE-krisen, at den nu bør udarbejde det længe ventede forslag til et rammedirektiv om fødevarehygiejne, og hvornår agter Kommissionen i bekræftende fald at forelægge et sådant forslag?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Martin Bangemann*(27. januar 1998)*

Kommissionen vil gerne minde det ærede medlem om Rådets direktiv 93/43/EØF af 14. juni 1993 om levnedsmiddelhygiejne⁽¹⁾. I artikel 1, stk. 1, hedder det, at dette direktiv »indeholder generelle regler for levnedsmiddelhygiejne«.

I henhold til direktivets artikel 1, stk. 2, undersøger Kommissionen hvorledes der kan skabes bedre sammenhæng mellem dette direktiv og de mere specifikke regler, der gælder for visse levnedsmiddelkategorier. Dette arbejde forventes afsluttet i løbet af 1998.

(¹) EFT L 175 af 19.7.1993, s. 1.

(98/C 187/146)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3937/97

af Gordon Adam (PSE) til Kommissionen

(12. december 1997)

Om: Restriktioner med hensyn til spilleres klubskitte indført af British Ice Hockey Association Ltd. (BIHA) og International Ice Hockey Federation (LIHF)

British Ice Hockey Association Ltd., som er det styrende organ for ishockey i Det Forenede Kongerige og underlagt International Ice Hockey Federation, som det er medlem af, indfører en række afgifter for registrering af spillere fra ishockeysammenslutninger uden for Det Forenede Kongerige ud over de afgifter, der allerede opkræves for registrering af spillere i Det Forenede Kongerige.

Afgiften for spillere fra de øvrige EU-lande forhøjes, afhængigt af hvilket land de først blev registreret i.

BIHA kræver endvidere et gebyr for et internationalt bevis for klubskitte (International Transfer Card), der varierer, afhængigt af den afgift der opkræves i spillerens hjemland.

Falder de pågældende afgifter inden for Rom-traktatens anvendelsesområde, eftersom de forhindrer unge fra andre EU-lande i at spille ishockey som amatører eller professionelle i Det Forenede Kongerige?

Får Bosman-sagen indvirkning på andre sportsgrene ud over fodbold, herunder især ishockey?

(98/C 187/147)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3950/97

af Gordon Adam (PSE) til Kommissionen

(12. december 1997)

Om: Restriktioner med hensyn til spilleres klubskitte pålagt af British Ice Hockey Association Ltd. (BIHA) og International Ice Hockey Federation (LIHF)

British Ice Hockey Association Ltd., som er det styrende organ for ishockeysporten i Det Forenede Kongerige og underlagt International Ice Hockey Federation, som det er medlem af, opkræver en række gebyrer for registrering af spillere fra ishockeyforbund uden for Det Forenede Kongerige, som lægges oven i de gebyrer, der kræves for registrering af spillere i Det Forenede Kongerige.

Gebyret for spillere fra de øvrige EU-lande forhøjes, alt efter hvilket land de først blev registreret i.

BIHA kræver endvidere et gebyr for et internationalt bevis for klubskitte (International Transfer Card), hvis størrelse afhænger af det gebyr, der opkræves i spillerens hjemland.

Falder de pågældende gebyrer, der begrænser adgangen for unge fra andre EU-lande til at spille ishockey som amatører eller professionelle i Det Forenede Kongerige, ind under Rom-traktatens anvendelsesområde?

Berører udfaldet af Bosman-sagen andre sportsgrene end fodbold, herunder især ishockey?

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Pádraig Flynn
på skriftlige forespørgsler E-3937/97 og E-3950/97**

(30. januar 1998)

Kommissionen mener på baggrund af de oplysninger, det ærede medlem har givet den, at der er tale om diskrimination i strid med EF-traktaten, når ishockey-spillere, som ikke er medlemmer af Det Forenede Kongeriges ishockey-sammenslutning på det tidspunkt, de hyres af en britisk klub, pålægges særlige afgifter.

Ønsker sådanne ishockey-spillere at spille ishockey som en erhvervsaktivitet, så udgør overførsels- og registreringsafgiften en hindring for arbejdstagernes frie bevægelighed og er i direkte strid med artikel 48 i EF-traktaten, på linje med afgørelsen i Bosman-sagen. Når en europæisk arbejdstagers familiemedlem eller en EU-borger, som er bosiddende i Det Forenede Kongerige, spiller hockey, men ikke som en erhvervsaktivitet, kan afgifter for ikke-britiske spillere også udgøre en diskrimination mod EU-borgere og være i strid med EF-traktaten.

Endelig skal Kommissionen bekræfte, at Bosman-afgørelsen ikke kun vedrører professionel fodbold, men også alle andre professionelle eller halvprofessionelle sportsaktiviteter.

(98/C 187/148)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3943/97
af Marjo Matikainen-Kallström (PPE) til Kommissionen**

(12. december 1997)

Om: Eksotiske uddannelser fra højere læreanstalter

I Europa findes der stadig flere af de såkaldte »eksotiske uddannelser fra højere læreanstalter«, hvor der uden belæg loves ansete akademiske titler. Under den seneste debat er der blevet fokuseret på en række britiske universiteter, der på grund af pengemangel er nødt til at lokke »brevkursusstuderende« fra hele verden. De fleste europæiske universiteter er anerkendte uddannelsesinstitutioner med et vist niveau, men en del af dem har ingen officiel status i noget lands uddannelsessystem.

Hvordan agter Kommissionen at gribe ind over for disse såkaldte eksotiske højere læreanstalters aktiviteter i EU, for at deres aktiviteter ikke virker hindrende for målsætningen om eksamenernes sammenlignelighed i de enkelte medlemslande i EU? Hvordan agter Kommissionen at hindre, at de såkaldte eksotiske højere læreanstalter udsteder værdiløse eksamensbeviser og uddannelsesstitler, der indholdsmæssigt er i strid med de nationale lovgivninger, f.eks. den finske forordning om eksamener?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Édith Cresson

(12. februar 1998)

I artikel 126 i EF-traktaten hedder det, at Fællesskabet bidrager til udviklingen af en kvalitetsbetonet undervisning ved at tilskynde til samarbejde mellem medlemsstaterne og om nødvendigt ved at understøtte og supplere deres aktion, idet dog Fællesskabet fuldt ud skal respektere medlemsstaternes ansvar for undervisningens indhold og undervisningsordningernes tilrettelæggelse samt for deres kulturelle og sproglige forskelligheder.

Det følger deraf, at validering af eksamensbeviser og undervisningsinstitutioner i en medlemsstat henhører under de nationale myndigheders kompetence. Hver enkelt medlemsstat har i princippet mekanismer, der skal forhindre, at der opstår eksamensbeviser, som ikke er godkendt eller er af tvivlsom værdi.

Enhver borger, der ønsker at blive orienteret om vedtægterne for undervisningsinstitutioner i sin egen medlemsstat eller i andre medlemsstater, kan henvende sig til de nationale informationscentre for akademisk anerkendelse (NARIC), som udgør et fællesskabsnet, der er etableret på initiativ af Kommissionen. En liste over disse centres data tilsendes direkte til det ærede medlem og til Parlamentets generalsekretariat.

(98/C 187/149)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3945/97**af Roberta Angelilli (NI) til Kommissionen***(4. december 1997)*

Om: Statsstøtte til virksomheder i forfaldne kvarterer i byerne

I oktober 1996 vedtog Kommissionen en ny referenceramme for statsstøtte til virksomheder i ugunstigt stillede kvarterer i byerne. Som bekendt gav de foregående bestemmelser ikke medlemsstaterne mulighed for på fuldt tilfredsstillende vis at tage hensyn til de utallige sociale og økonomiske problemer, som kvartererne i de store europæiske byers udkant lider under. Maksimalsatsen for investeringsstøtte var fastsat til 26% netto, mens støtten til hver ny arbejdsplads, der oprettedes, maksimalt kunne udgøre 10.000 ecu. Med det nye initiativ håber Kommissionen at kunne bidrage positivt til at få ny gang i beskæftigelsen i kvartererne i byernes udkant, som generelt er kendetegnet ved høj arbejdsløshed.

Selv om Kommissionen henstillede til medlemsstaterne at drage nytte af de nye rammebestemmelser, som vil gælde i fem år og blive gennemført ved hjælp af særlige støtteprogrammer, har den italienske regering efter over et år stadig ikke vedtaget alle de fornødne foranstaltninger med henblik på iværksættelse af nævnte programmer.

Kan Kommissionen på baggrund af ovenstående oplyse:

1. hvorledes den vurderer den italienske regerings forsinkelse med at efterkomme de nye europæiske rammebestemmelser, især eftersom bestemmelsernes gyldighedsperiode er begrænset til kun fem år at regne fra 1996?
2. hvilke medlemsstater der i overensstemmelse med Kommissionens meddelelse allerede har iværksat støtteprogrammer til fordel for kvartererne i de store byers udkant?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Karel Van Miert*(13. januar 1998)*

Som Kommissionen allerede anførte i sit svar på det ærede medlems skriftlige forespørgsel P-2628/97 ⁽¹⁾ er formålet med EF-rammebestemmelserne for statsstøtte til virksomheder i dårligt stillede byområder, som Kommissionen vedtog den 2. oktober 1996 ⁽²⁾, at præcisere, hvilke regler der skal følges ved bestemmelsen af, hvilke byområder der kan karakteriseres som dårligt stillede byområder, og som derved på visse betingelser og inden for visse grænser kan tildeles statsstøtte, der kan betragtes som forenelig med fællesmarkedet. Der er således tale om nogle opklarende retningslinjer for medlemsstaterne og ikke en opfordring til at yde en sådan støtte. Det er en beslutning, medlemsstaterne selv træffer. Hvis de beslutter at yde støtte, skal de foretage anmeldelse af eventuelle planer i den henseende til Kommissionen med henblik på godkendelse.

Hvad angår situationen i medlemsstaterne er det efter Kommissionens oplysninger kun Frankrig, der hidtil har ydet en sådan støtte.

⁽¹⁾ EFT C 82 af 17.3.1998, s. 117.

⁽²⁾ EFT C 146 af 14.5.1997.

(98/C 187/150)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3946/97**af Johannes Swoboda (PSE) til Kommissionen***(12. december 1997)*

Om: Ytringsfrihed for »Open Society Institute-Croatia«

Ifølge forlydender i aviserne er Open Society Institute-Croatia kommet under stærkt pres fra præsident Tudjman's, hhv. fra regeringens side (International Herald Tribune, 25.11.1997, s. 6: »Tudjman's Vendetta«).

I hvilken udstrækning er disse oplysninger korrekte, og hvad gør Kommissionen for at forbedre ytrings- og handlefriheden både for dette institut og for andre institutter?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Hans van den Broek

(19. januar 1998)

Kommissionen deler det ærede medlems — samt Europarådets og de internationale menneskerettighedsorganisationers — bekymring med hensyn til overholdelsen af ytrings- og samlingsfriheden i Kroatien. Kommissionen mener at den kroatiske regerings nylige lovgivnings- og domstolsindgreb over for civilsamfundet og menneskerettighedsorganisationerne — og herunder også det såkaldte Open Society Institute — er en alvorlig hindring for etableringen af et pluralistisk demokrati og for beskyttelsen af menneskerettighederne.

Overholdelse af menneskerettighederne er en af forudsætningerne for bedre relationer mellem Kroatien og Fællesskabet. Ytrings- og samlingsfrihed er således udtrykkeligt nævnt i de konklusioner, som Rådet vedtog den 29. april 1997 ved fastsættelsen af vilkårene for etablering af bilaterale relationer med de lande, der omfattes af Fællesskabets regionalpolitik for Sydøsteuropa. Det spiller en rolle i denne forbindelse hvilken holdning Kroatien indtager til ikke-statslige organisationer, der søger at fremme menneskerettighederne og ytringsfriheden.

(98/C 187/151)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3953/97

af Marjo Matikainen-Kallström (PPE) til Kommissionen

(12. december 1997)

Om: Støtteansøgninger i forbindelse med regional- og forskningsprogrammer

I min skriftlige forespørgsel af 17.9.1997 (E-2961/97) ⁽¹⁾ til Kommissionen efterlystes mindre bureaukrati i EU's forsknings- og regionalpolitik. Efter modtagelsen af Kommissionens svar stilles et tillægsspørgsmål.

Hvilke er de almindeligste årsager til, at projekter afvises?

⁽¹⁾ EFT C 134 af 30.4.1998, s. 44.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies

(27. januar 1998)

De vigtigste kriterier til bedømmelse af projektforslag, der forelægges inden for rammerne af Fællesskabets programmer for forskning og teknologisk udvikling (FTU), er videnskabelig og teknisk kvalitet, innovativ karakter, tværnationalt samarbejde, omkostningseffektivitet, forslagsstillernes kompetence og mulighederne for spredning og udnyttelse af resultaterne. Hertil kommer, at der for hvert særprogram udarbejdes et arbejdsprogram indeholdende de kriterier, der er de vigtigste for virkeliggørelsen af de specifikke målsætninger. Da de finansielle midler til sådanne programmer er begrænsede og der således er betydelig konkurrence om pengene, vil manglende opfyldelse af blot ét af kriterierne (der alle offentliggøres) normalt medføre, at forslaget forkastes. For de fleste programmets vedkommende er den almindeligste grund til, at forslag forkastes, enten utilstrækkeligt videnskabeligt eller teknisk niveau eller mangel på innovativ karakter.

Oplysninger om de almindeligste grunde til afvisning af FTU-projekter fremsat på grundlag af strukturfondsprogrammer må hentes hos medlemsstaterne selv, da disse anvender deres egne særlige procedurer, når de udvælger projekter i styringskomiteerne. Kriterierne for projektudvælgelse afhænger desuden af den særlige prioritering, der er fastsat i det pågældende program.

(98/C 187/152)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3957/97**af Johanna Maij-Weggen (PPE) til Kommissionen***(12. december 1997)*

Om: Menneskerettigheder i Burma

Den nederlandske udenrigsminister, van Mierlo, har over for det nederlandske Andetkammer oplyst, at han på EU-plan vil anmode om, at man ser på sagen mod det burmesiske fagforeningsbestyrelsesmedlem U Myo Aung, der den 15. august blev idømt livsvarigt fængsel for smugling af sprængstoffer. I samme sag blev tre andre menneskerettighedsforkæmpere hver idømt fængselsstraffe på 10 år. Disse domme blev afsagt efter en proces bag lukkede døre.

Har Kommissionen modtaget den nederlandske udenrigsministers anmodning, og hvad kan og bør Kommissionen gøre på baggrund af disse domme, der ifølge menneskerettighedsorganisationer og Den Frie Faglige Internationale er baseret på et mangelfuldt bevismateriale og en rettergang, der ikke har været fair?

Hvad mener Kommissionen generelt om menneskerettighedssituationen i Burma? Er der tale om en forværring af situationen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Manuel Marin*(23. januar 1998)*

Kommissionen har endnu ikke fået kendskab til det af det ærede medlem omtalte brev. Under alle omstændigheder påhviler det den pågældende medlemsstat at bringe sagen på bane i forbindelse med de rådslagninger inden for rammerne af den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, der normalt finder sted i sådanne tilfælde.

Kommissionen har over for forskellige regeringer på passende tidspunkter taget sager op til drøftelse vedrørende enkeltpersoner eller vedrørende lister over samvittighedsfanger. Noget tilsvarende har de enkelte medlemsstater gjort regelmæssigt i forbindelse med kontakter på højt plan med de involverede regeringer.

Der består ikke nogen kontakt på højt plan med den burmesiske junta — tidligere betegnet som »Rådet til genetablering af lov og orden i landet« (SLORC) — der kunne give Unionen mulighed for at føre en seriøs dialog med Burma. Til dato er adskillige forsøg fra Unionens side på at komme i kritisk dialog med Burma løbet ud i sandet som følge af Burma-styrets manglende vilje til at indlede en sådan dialog.

I forbindelse med dette spørgsmål vedtog Rådet den 23. oktober 1996 en fælles holdning, der forbyder optagelse af politiske kontakter til SLORC. Gyldigheden af denne fælles holdning er to gange blevet forlænget, hver gang for et tidsrum af et halvt år.

Mulighederne for at rejse spørgsmål om samvittighedsfanger er derfor begrænset til Unionens erklæringer eller demarcher samt De Forenede Nationers igangværende arbejde i Menneskerettighedskommissionen og Generalforsamlingen, hvor Kommissionen regelmæssigt har givet sin fulde støtte til de initiativer, der tages til fordømmelse af menneskerettighedskrænkelser i Burma og med henblik på generelt at forbedre menneskerettighedssituationen.

Naturligvis vil Kommissionen notere sig den sag, det ærede medlem har rejst, og den vil benytte sig af først givne lejlighed til specielt at gøre opmærksom på U Myo Aung Thants tilfælde.

For så vidt angår den generelle situation i Burma, kan Kommissionen tilslutte sig den vurdering, der er anlagt af FN's særlige rapportør, og som går ud på, at trods enkelte positive signaler har den samlede situation i Burma ikke bedret sig. Kommissionen er alvorligt bekymret over denne fortsatte mangel på fremskridt.

(98/C 187/153)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3960/97**af Johanna Maij-Weggen (PPE) og Rijk van Dam (I-EDN) til Kommissionen***(12. december 1997)*

Om: Retten til trosfrihed i Belarus

Er Kommissionen bekendt med, at regeringen i Belarus har offentliggjort et forslag om ændring af den gældende lov om trosfrihed, der rummer fare for en omfattende begrænsning af trosfriheden og friheden til at afholde gudstjenester?

Er Kommissionen bekendt med, at denne lov har følgende konsekvenser:

- a. Etablering af religiøse instanser, som f.eks. synoder, hindres og begrænses, og offentlige evangeliske aktiviteter forbydes.
- b. Forsamlinger med sigte på bibelstudier underkastes registrering og tillades kun med godkendelse fra myndighederne.
- c. Det kræves, at et kirkeligt samfund ikke må omfatte færre end 25 medlemmer, og såkaldte »destruktive trosretninger og organisationer« forbydes, hvilket afgøres af et administrativt organ.

Er Kommissionen bekendt med, at regeringen i Belarus også har oprettet en statskomite for religiøse anliggender samt hvilke opgaver denne statskomité har?

Hvilke begrænsende foranstaltninger er i øjeblikket i kraft i samarbejdet mellem EU og Belarus, og er Kommissionen rede til at stramme disse foranstaltninger på baggrund af, at trosfriheden i Belarus begrænses på en sådan måde?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Hans van den Broek

(26. januar 1998)

Kommissionen er bekendt med, at den belarussiske regering har til hensigt at ændre den gældende lov om religionsfrihed. Da ændringerne stadig befinder sig på det forberedende stadium, foreligger der endnu ikke nogen detaljerede oplysninger herom.

Selvom den belarussiske forfatning sikrer retten til religionsfrihed, gudsdyrkelse og proselytisme, er der allerede konstateret adskillige restriktioner for religionsfrihed og religiøs bekendelse i Belarus. I juli 1995 udstedte ministerkabinetet et direktiv, som kraftigt begrænser udenlandske religiøse arbejderes virksomhed og blev fortolket som et middel til at styrke den ortodokse kirke (hvis overhoved er tæt knyttet til præsidenten) over for den romersk-katolske og den protestantiske kirkes hurtigere udbredelse. Præsidenten tilstod den ortodokse kirke særlige skatteforhold og andre finansielle fordele, som andre trosretninger ikke nyder godt af, og erklærede, at bevarelsen og udviklingen af den ortodokse kristendom er en »moralsk nødvendighed«. I 1996 holdt den belarussiske statsradio op med at udsende søndagsgudstjenesten fra de katolske kirker St. Simon og St. Helena i Minsk; de belarussiske myndigheder afviste med hjemmel i en ny lov om gejstliges virksomhed at registrere et stort antal udenlandske katolske præster.

Religionsfrihed indgår som en del af den europæiske menneskerettighedskonvention. De konstaterede indskrænkninger i religionsfriheden og den eventuelle vedtagelse af en ny lov, der vil begrænse religionsfriheden i Belarus yderligere, må holdes op mod Belarus' erklærede ønske om at blive fuldgyldigt medlem af Europarådet.

Områderne for samarbejde mellem Fællesskabet og Belarus har siden november 1996 været taget op til fornyet overvejelse. Indgåelsen af partnerskabs- og samarbejdsaftalen samt interimsaftalen er blevet suspenderet, og størsteparten af TACIS-programmet sat i bero. Medlemsstaternes bilaterale bistandsprogrammer er ligeledes blevet nedtrappet; de bilaterale kontakter er begrænset til et minimum. Selvom Fællesskabet fortsat er forpligtet til ikke at isolere Belarus, er det i lyset de aktuelle krænkelser af menneskerettighederne og de demokratiske principper, herunder religionsfriheden, ikke muligt at gøre fremskridt i udviklingen af de bilaterale forbindelser.

(98/C 187/154)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3966/97

af Reimer Böge (PPE) til Kommissionen

(12. december 1997)

Om: Grænseværdier for baby mad

Kan Kommissionen oplyse, om der med henblik på definitionen af grænseværdier for baby mad, f.eks. ved Lindan, findes nye videnskabelige resultater og evalueringer på EU-plan og på internationalt plan? I bekræftende fald, hvilke?

Hvilke konklusioner drager Kommissionen af den aktuelle videnskabelige drøftelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Martin Bangemann*(6. februar 1998)*

Den Videnskabelige Komité for Levnedsmidler (Scientific Committee for Food — SCF) er blevet anmodet om at tage fornyet stilling til sin tidligere afgivne udtalelse af den 23. september 1994 om Lindan i spæd- og småbørnsnæring (babymad). Komiteen modtog på sit møde den 10. november 1997 mundtlig meddelelse om, at man på møderne 22. september — 1. oktober 1997 i FN's Fælles Fødevare- og Landbrugsorganisation / Verdenssundhedsorganisationen (FAO / WHO) vedrørende pesticidrester (Joint Meeting on Pesticide Residues — JMPR) havde nyvurderet Lindan og derefter foretaget en kraftig reduktion af den acceptable daglige dosis. Komiteen nåede til enighed om, at dens tidligere udtalelse ikke længere kunne anses for at stå ved magt, men var dog ude af stand til at nå til enighed om en ny udtalelse, da der endnu ikke forelå underbyggende oplysninger om reduktionen af den tilladte daglige dosis. I den mellemliggende tid er SCF's sekretariat blevet informeret om, at udtalelsen fra JMPR om Lindan offentliggøres i februar eller marts 1998. Kommissionen har for nylig anmodet SCF om at rådgive den om, hvorvidt forekomsten af Lindan i en koncentration på 0,03 mg pr. kg i babymad i lyset af de data, der er fremkommet fra JMPR, frembyder nogen risiko for den offentlige sundhed, samt hvilken grænseværdi der anses for acceptabel for Lindan i sådanne produkter med henblik på den offentlige sundhed. Komiteen konkluderede den 15. januar 1998, at »en grænseværdi på 0,02 mg/kg Lindan i levnedsmidler til brug for spæd- og småbørn må anses for at være acceptabel med henblik på den offentlige sundhed«. SCF's udtalelse fra den 15. januar 1998 findes på Internet.

(98/C 187/155)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3970/97**af James Nicholson (I-EDN) til Rådet***(15. december 1997)**Om:* AHN Jae-Ku

AHN Jae-Ku blev arresteret i juni 1994 og tiltalt i henhold til Sydkoreas lov om national sikkerhed. Han blev idømt livsvarigt fængsel i november 1994. Menneskerettighedsgrupper hævder, at AHN Jae-Ku er blevet fængslet for ikke-voldelig udøvelse af retten til ytrings- og foreningsfrihed, og at han holdes fængslet under uacceptable vilkår.

Hvad er Rådets holdning til fængslingen af AHN Jae-Ku i betragtning af, at Sydkorea har ratificeret adskillige internationale traktater og konventioner om sikring af menneskerettighederne?

Svar*(17. marts 1998)*

Rådet lægger stor vægt på, at alle lande overholder menneskerettighederne nøje. De lande, der har undertegnet internationale konventioner og traktater om sikring af menneskerettighederne, har offentligt forpligtet sig til at overholde disse rettigheder.

Rådet er klar over, at der sker arrestationer i henhold til Sydkoreas lov om national sikkerhed. Rådet har gentagne gange protesteret imod denne lov, som kan ses som udtryk for den historisk spændte situation på Den Koreanske Halvø. Rådet håber, at der findes en løsning, efter at firepartsforhandlingerne i Genève er gået i gang.

Rådet har ikke nogen specifik opfattelse hvad angår fængslingen af Ahn Jae-Ku, da det ikke har modtaget nogen oplysninger om, hvad sigtelsen går ud på, eller om de forhold, hvorunder han holdes fængslet.

(98/C 187/156)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3971/97**af Paul Lannoye (V) til Kommissionen***(12. december 1997)*

Om: Sikkerhed inden for luftfarten og livskvalitet i byområder og bymæssige bebyggelser

For øjeblikket benyttes et vist antal europæiske lufthavne til træning af unge piloter. En del af denne lufthavnsinfrastruktur er beliggende i nærheden af større boligområder og er endog placeret i meget befolkede bymæssige bebyggelser.

Vil Kommissionen anmode Den Europæiske Unions medlemsstater om at træffe foranstaltninger til stop for træning med civile transportfly over sådanne områder, især i weekenden?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock*(23. februar 1998)*

Pilotuddannelse varetages på mange flyvepladser samt i de lufthavne, hvor den kommercielle luftfartsvirksomheds kapacitetsbehov muliggør dette.

Uddannelses- og testprogrammer fortsætter sædvanligvis i hele en erhvervspilots erhvervsaktive liv, og en stor del af denne træning varetages nu med avanceret simulator teknologi, som koster mindre end uddannelse på fly, og som også muliggør oplæring, med realistisk simulerede situationer, som ville være for farlige at indøve under reelle flyvninger.

Bestemmelserne om flyvetræningsprocedurer i og omkring lufthavne sorterer under medlemsstaternes enekompetence. De lokale myndigheder begrænser undertiden flys manørefrihed ved flyvepladser, hvor der overvejende foregår uddannelse, i medfør af deres beføjelser til at regulere brugen af jorden; men forbud mod overflyvninger af visse arealer finder generelt en løsning på teknisk plan af de enkelte landes nationale luftfartsmyndigheder.

I betragtning af nærhedsprincippet har Kommissionen for øjeblikket ikke til hensigt at fremsætte noget forslag om intervention på dette område.

(98/C 187/157)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3973/97**af Anneli Hulthén (PSE) til Kommissionen***(12. december 1997)*

Om: Ulovlig anvendelse af hormoner i kødproduktionen

Med jævne mellemrum beretter medierne om tilfælde af ulovlig anvendelse af hormoner i kødproduktionen i EU. Hvordan stiller Kommissionen sig til disse beretninger? Bevirker en eventuel sådan forekomst ikke, at EU's troværdighed mindskes over for USA i diskussionen om hormoner?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler*(2. februar 1998)*

Det faktum, at visse tilfælde af ulovlig anvendelse af væksthormoner jævnligt bringes for dagens lys gennem medierne, er resultatet af en reel kontrolpolitik, som medlemsstaterne fører med henblik på at kunne garantere de europæiske forbrugere kød uden hormoner, og det er samtidig et bevis på, at politikken er effektiv, hvorfor dette kan ikke skade EU's troværdighed over for USA.

Medlemsstaterne har indført tilsynsforanstaltninger, som er fastsat ved direktiv 96/23/EF om de kontrolforanstaltninger, der skal iværksættes for visse stoffer og restkoncentrationer heraf i levende dyr og produkter heraf og om ophævelse af direktiv 85/358/EØF og 86/469/EØF og beslutning 89/187/EØF og 91/664/EØF ⁽¹⁾, samt indført strenge sanktioner over for bedragerere, hvilket på mellemlang sigt burde føre til betydeligt færre tilfælde af ulovlig anvendelse af disse forbudte stoffer.

⁽¹⁾ EFT L 125 af 23.5.1996.

(98/C 187/158)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3974/97

af Anneli Hulthén (PSE) til Kommissionen

(12. december 1997)

Om: Advarselssystem for farlige produkter

I EU findes et advarselssystem for farlige produkter — RAPEX. Desværre er der ingen pligt til at indberette farlige produkter, der opdages på markedet — heller ikke navnet på varen/produktet. Finder Kommissionen, at dette er tilfredsstillende for forbrugerne? Hvad agter Kommissionen i benægtende fald at gøre for at forbedre situationen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Emma Bonino

(27. januar 1998)

Fællesskabssystemet for hurtig udveksling af oplysninger om farer i forbindelse med anvendelse af forbrugsgoder (RAPEX), der blev fastsat i Rådets direktiv 83/189/EØF, og som nu er integreret i direktiv 92/59/EØF om produktsikkerhed i almindelighed ⁽¹⁾, er et generelt og horisontalt virkende advarsels- og kontrolsystem, der skal hjælpe medlemsstaterne med at klare hastende situationer.

Systemets hovedformål er, at de nationale myndigheder, der er ansvarlige for forbrugerbeskyttelse, underrettes, når der er konstateret en alvorlig og umiddelbar risiko ved et forbrugsgode. Notifikationsmedlemsstaten oplyser om alle kendte produktspecifikationer, den pågældende risiko og om de foranstaltninger, som man har vedtaget, således at myndighederne i de øvrige lande umiddelbart kan træffe passende foranstaltninger.

De foranstaltninger, der vedtages, og som der gives oplysning om gennem systemet, består ofte i offentliggørelse af advarsler eller andre forholdsregler, der skal sikre, at personer, der kan blive udsat for en risiko fra produktet, i god tid informeres om en sådan risiko. De foranstaltninger, som medlemsstaterne træffer eller vedtager i forhold til et farligt produkt, er administrative afgørelser, som normalt også offentliggøres nationalt.

Kommissionen er dog enig i, at en revision af systemet er påkrævet, således at systemets effektivitet forbedres, og således at systemet bliver mere gennemskueligt. Det er nogle af de elementer, der vil blive overvejet i forbindelse med udformningen af det forslag til en ændring af direktiv 92/59/EF, som Kommissionen vil fremlægge i sidste halvdel af det kommende år.

⁽¹⁾ EFT L 228 af 11.8.1992.

(98/C 187/159)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3976/97

af Xaver Mayer (PPE) til Kommissionen

(9. december 1997)

Om: Salg af propolis

I den medicinske litteratur betegnes propolis som et naturligt middel til styrkelse af kroppens immunforsvar. Det tjener som råstof til fremstilling af lægemidler.

I Tyskland er propolistilberedninger, hvad angår produktion, markedsføring og salg, underlagt lægemiddelovgivningen. Derfor må det udelukkende sælges i apoteker.

1. Kan Kommissionen oplyse, i hvilke EU-lande propolis direkte må sælges af biavlerne?
2. Er forskellene i håndhævelsen forenelig med det indre markeds bestemmelser?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Martin Bangemann

(14. januar 1998)

Kommissionen har ingen oplysninger om bestemmelserne i de forskellige medlemsstater med hensyn til biavlernes salg af propolis.

Forsyningen med medicinalvarer som defineret i artikel 1 i Rådets direktiv 65/65/EØF af 26. januar 1965 om tilnærmelse af lovgivning om medicinske specialiteter ⁽¹⁾ sorterer stadig under de enkelte medlemsstater, og der findes ingen fællesskabslovgivning på dette område. Medlemsstaterne har således i overensstemmelse med artikel 30-36 i EF-traktaten, mulighed for at opretholde bestemmelser, som begrænser offentlighedens forsyning med medicinalvarer til apotekerne, og som på deres territorium forbyder at levere lægemidler ad andre kanaler.

⁽¹⁾ EFT 22 af 9.2.1965, s. 369 (Dansk specialudgave: 1. serie (65-66), s. 17).

(98/C 187/160)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3986/97

af Georges Berthu (I-EDN) til Rådet

(15. januar 1998)

Om: Eurosedler — nationale kendetegn

Rådet for Det Europæiske Monetære Institut (EMI) traf den 3. december 1996 afgørelse om, at de to sider af eurosedlerne skulle være identiske i alle lande og ikke have nogen nationale kendetegn. Denne afgørelse betyder, at man har omgået et vigtigt spørgsmål: hvis pengesedlerne ikke kan skelnes fra hinanden i de forskellige lande, vil det være praktisk taget umuligt at »hægte et land af«, hvis der opstår en alvorlig krise, som truer systemets overlevelse. Der ville således i visse grænsetilfælde være øget risiko for en generel eksplosion.

Er det ikke Rådets opfattelse, at ved at træffe en sådan politisk afgørelse — der fra europæisk side ofte udlægges som en endelig afgørelse — er Rådet for EMI gået videre end ordlyden af traktatens artikel 109 F, stk. 3, som kun giver det beføjelser til at føre tilsyn med »den tekniske forberedelse« af de fremtidige pengesedler?

(98/C 187/161)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3987/97

af Georges Berthu (I-EDN) til Rådet

(15. januar 1998)

Om: Eurosedler — nationale kendetegn

Den afgørelse, som Rådet for EMI traf den 3. december 1996, om at forbyde nationale kendetegn på de fremtidige Eurosedler, synes ikke at have været gjort til genstand for nogen virkelig demokratisk debat. Det Europæiske Råd i Dublin (13.-14. december 1996) blev blot »informeret« herom, men man finder ikke i dets konklusioner nogen eksplicit godkendelse eller blot omtale af dette præcise spørgsmål.

Denne totale mangel på demokratisk kontrol fremgår besynderligt nok af selve traktaten, i modsætning til hvad der er tilfældet for de fremtidige mønter. Mener Rådet trods alt ikke, at staterne i et så vigtigt spørgsmål bør inddrages i denne afgørelse på den ene eller den anden måde? Kan man forestille sig total mangel på parlamentarisk kontrol uanset på hvilket niveau?

(98/C 187/162)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3988/97**af Georges Berthu (I-EDN) til Rådet***(15. januar 1998)**Om:* Eurosedler — nationale kendetegn

Rådet for EMI traf den 3. december 1996 afgørelse om, at de fremtidige eurosedler ikke skulle have nogen nationale kendetegn.

Kan Rådet forklare den grundlæggende årsag til, at man er nået frem til denne løsning for pengesedlerne, og hvorfor Rådet, øjensynlig lige omvendt, selv går ind for den modsatte løsning for mønterne?

(98/C 187/163)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3989/97**af Georges Berthu (I-EDN) til Rådet***(15. januar 1998)**Om:* Eurosedler — nationale kendetegn

Rådet for EMI traf den 3. december 1996 afgørelse om, at de fremtidige eurosedler ikke skulle have nogen nationale kendetegn.

Denne afgørelse, som synes at være truffet i medfør af traktatens artikel 109 F, stk. 3, udlægges snart som endelig, snart som ikke-endelig. Under sidstnævnte hypotese henvises der til, at Den Europæiske Centralbank (ECB) i henhold til artikel 105 A, stk. 1, har eneret til at bemyndige udstedelse af pengesedler i Fællesskabet. Den skal følgelig, så snart den er oprettet, bekræfte EMI's afgørelse.

Denne fortolkning af artikel 105 A, stk. 1, synes imidlertid alt for bred, da den under »udstedelse af pengesedler«, som er et monetært-politisk begreb, medtager spørgsmål om nationale kendetegn, hvilket er af grundlæggende forskellig art. Mener Rådet ikke også, at en sådan fortolkning ville være alt for bred? Ville det ikke desuden betyde, at et vigtigt principielt spørgsmål blev løst af et ikke-demokratisk organ, nemlig ECB?

(98/C 187/164)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3990/97**af Georges Berthu (I-EDN) til Rådet***(15. januar 1998)**Om:* Eurosedler — nationale kendetegn

Rådet for EMI traf den 3. december 1996 afgørelse om, at de fremtidige eurosedler ikke skulle have nogen nationale kendetegn. I betragtning af at dette spørgsmål i vidt omfang går videre end beføjelserne til at »føre tilsyn med den tekniske forberedelse af sedler« (artikel 109 F, stk. 3), og at det også er af en anden art end det monetære begreb »udstedelse af pengesedler« (artikel 105 A, stk. 1), mener Rådet da ikke, at det ville være hensigtsmæssigt at finde et andet juridisk grundlag herfor? Kunne man ikke mene, at denne afgørelse henhører under artikel 109 L, stk. 4, som indeholder bestemmelse om, at »Rådet træffer (...) også de andre foranstaltninger, som er nødvendige for en hurtig indførelse af ecuen (euroen) som medlemsstater(ne)s fælles valuta«?

Ville en sådan fortolkning for øvrigt ikke være den eneste, der kunne bevare staternes kontrol med en udpræget politisk afgørelse?

Samlet svar**på skriftlige forespørgsler E-3986/97, E-3987/97, E-3988/97, E-3989/97 og E-3990/97***(19. marts 1998)*

Ifølge traktatens bestemmelser om kompetencefordeling har Den Europæiske Centralbank eneret til at bemyndige udstedelse af pengesedler i euro, herunder også til at bestemme disses udseende (traktatens artikel 105 A og artikel 16 i protokollen om statuten for Det Europæiske System af Centralbanker og Den Europæiske Centralbank).

På mødet den 13. og 14. december 1996 i Dublin udtrykte Det Europæiske Råd tilfredshed med de modeller til euro-sedler, det fik forelagt af Det Europæiske Monetære Institut.

Den Europæiske Centralbank træffer de endelige afgørelser, når den er blevet oprettet i overensstemmelse med traktaten.

(98/C 187/165)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3994/97
af Eva Kjer Hansen (ELDR) til Kommissionen

(11. december 1997)

Om: Indførsel af regelsæt for fangst og opdræt af den europæiske ål

Kommissionen bedes redegøre for, hvornår der fremsættes et forslag til et regelsæt for fangst og opdræt af europæiske ål (*Anguilla anguilla* L.).

Kommissionen bedes herunder beskrive indholdet af eventuelle genudsætningsprogrammer.

Kommissionen bedes ligeledes redegøre for, om det overvejes at indføre et eksportforbud for at stabilisere det europæiske marked.

(98/C 187/166)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4001/97
af Rijk van Dam (I-EDN) til Kommissionen

(14. januar 1998)

Om: Ålefiskeri i Europa

En gruppe forskere (EC Concerted Action AIR A94-1939) har for nylig registreret den europæiske ålebestands omfang og tilstand. I den afsluttende rapport konkluderer de, at det står dårligt til med ålene i Europa. Dette skyldes bl.a., at antallet af glasål, der svømmer ind fra havet, falder stærkt. Desuden påpeger forskerne, at fiskeriet af glasål opfisker 97% af alle unge ål, så snart de når europæiske farvande; størstedelen opfiskes med henblik på salg til Kina.

1. Er Kommissionen ikke enig i, at ålebestandens situation i Europa giver anledning til bekymring?
2. Er Kommissionen ikke enig i, at åleproblemet internationale karakter kræver koordinerende foranstaltninger på europæisk plan?
3. Er Kommissionen ikke enig i, at den storstilede eksport af glasål til tredjelande udgør en trussel for ålebestanden i Europa?
4. Er Kommissionen i bekræftende fald rede til på kort sigt at forbyde salg af glasål til tredjelande og at fremme udsættelse af glasål i europæiske farvande?

Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Emma Bonino
på skriftlige forespørgsler P-3994/97 og E-4001/97

(30. januar 1998)

Kommissionen er helt klar over, at åleopdrættens er et værdifuldt og stadigt stigende bidrag til det europæiske landbrug, og over, hvor stor betydning ålefiskeriet har i medlemstaterne. Afhængigheden af forsyningerne med vildåleyngel vil fortsætte, så længe det er umuligt at afslutte denne arts livscyklus i fangenskab. Åleyngel anvendes også til udsætning og er vigtig for det kommercielle fiskeri.

Glasål fanges på deres vandring op ad floderne ved afslutningen af deres vandring fra Sargassohavet. Kompetencen til at forvalte glasålfiskeriet har hidtil først og fremmest ligget hos medlemsstaterne, og der eksisterer en række nationale kontrolforanstaltninger, som er afhængige af traditionelle mønstre for udnyttelse og anvendelse. Fem medlemsstater har udstedt forbud mod kommercielt fiskeri efter glasål, mens der eksisterer et regionalt forbud i en sjette medlemsstat. I de sydlige medlemsstater, hvor der er tradition for anvende mindre ål til konsum, er glasålfiskeri tilladt, men der føres kontrol med fiskeredskaber, fredningsperioder og licensudstedelsen.

En netop afsluttet rapport om forvaltningen af europæiske ål (samordnet aktion under forskningsprogrammet for landbrug og agroindustri (AIR) A94-1939) viser, at der vender færre glasål tilbage. Dette giver anledning til bekymring, og Kommissionen anmodede i september 1997 Det Internationale Havundersøgelsesråd (ICES) om at udtale sig om, hvilke forvaltningsaktioner der vil kunne sikre en bæredygtig udvikling af ålefiskeriet i EU. En sådan udtalelse forventes i 1998, og eventuelle forslag om forvaltningsforanstaltninger, herunder om udsætning af yngel, vil først blive fremsat derefter.

Hvad angår eventuelle begrænsninger i handelen med glasål med tredjelande under overholdelse af WTO's regler og på baggrund af ovenfor anførte analyser og andre nødvendige vurderingselementer, vil Kommissionen træffe passende initiativer.

(98/C 187/167)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4013/97

af Patricia McKenna (V) til Kommissionen

(14. januar 1998)

Om: Dublins sporsystem, Luas

Hvor store beløb i EU-midler er der blevet afsat til finansiering af det forberedende arbejde med Ballymun-linjen Luas, Dublins planlagte sporvejssystem?

Hvor meget har EU hidtil afsat til det forberedende arbejde i forbindelse med hele Luas-projektet?

Agter EU at afsætte yderligere bevillinger til dette forberedende arbejde inden for en overskuelig fremtid?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies

(6. februar 1998)

Det foreslås under det operationelle transportprogram (1994-1999) at medfinansiere udgifter på 216 mio. ECU i forbindelse med Luas-projektet med en støttesats på 65% (dvs. støtte fra Den Europæiske Fond for Regionaludvikling på 140 mio. ECU). Efter den midtvejsevaluering, som fandt sted for nylig af EF-støtterammen for Irland, blev det endvidere vedtaget at tildele yderligere 10 mio. ECU med henblik på at finansiere det forberedende arbejde på den tredje Luas-linje til Ballymun.

De nyeste tal, som foreligger vedrørende dette projekt, vedrører udgifter frem til den 5. oktober 1997. Indtil denne dato er der i alt blevet afholdt medfinansierede udgifter på 20 471 mio. ECU i forbindelse med det forberedende arbejde på hele Luas-projektet, heraf 0,045 til Ballymun-linjen. Yderligere ikke-medfinansierede udgifter på 0,082 mio. ECU vedrører det forberedende arbejde i forbindelse med forlængelsen til Sandyford.

Efter midtvejsevalueringen er der indgået aftale om, at overvågningsudvalget for EF-støtterammen skal træffe en endelig beslutning angående projektet i foråret 1998. Indtil dette tidspunkt, hvor projektet skal gennemgås og en beslutning træffes, vil den forberedende planlægning og projektering af Luas-projektet derfor fortsat blive finansieret.

(98/C 187/168)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4017/97**af Niels Sindal (PSE) til Kommissionen***(14. januar 1998)**Om:* Blinde passagerer (transport)

Hvad agter Kommissionen at gøre ved problemerne med behandlingen af blinde passagerer ombord på skibe i det europæiske farvand?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anita Gradin*(27. februar 1998)*

Kommissionen har haft lejlighed til at stifte bekendtskab med problemerne omkring blinde passagerer, både inden for rammerne af søtransportpolitikken og i forbindelse med spørgsmål, som i øjeblikket henhører under afsnit VI i traktaten om Den Europæiske Union.

Da forslaget til konvention om personkontrol ved medlemsstaternes ydre grænser ⁽¹⁾ ikke er blevet vedtaget af Rådet, er der ingen juridisk bindende bestemmelser herom.

Når Amsterdam-traktaten træder i kraft vil spørgsmål vedrørende passage af de ydre grænser henhøre under dens første søjle, især artikel 73 J, stk. 2, litra a), om de standarder og procedurer, som medlemsstaterne skal følge ved udøvelse af personkontrol ved disse grænser, idet det præciseres, at på dette område træffer Rådet i en overgangsperiode på fem år efter Amsterdam-traktatens ikrafttræden afgørelse med enstemmighed på forslag af Kommissionen eller på initiativ af en medlemsstat og efter høring af Europa-Parlamentet.

Man bør tilstræbe forenelighed og kohærens med international søret. Der er fastlagt specifikke internationale standarder, der finder anvendelse på blinde passagerer på skibe. I denne forbindelse har Italien fremlagt et udkast til et juridisk instrument med henblik på bekæmpelse af ulovlig indvandring via søtransport for Den Internationale Søfartsorganisation. Kommissionen deltager i denne organisations arbejde.

⁽¹⁾ EFT C 128 af 9.5.1994.

(98/C 187/169)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4023/97**af Panayotis Lambrias (PPE) til Kommissionen***(14. januar 1998)**Om:* Behandling af psykisk syge i Grækenland

Sikringen af et højt niveau for sundhedsbeskyttelse er en af EU's målsætninger, som blev styrket med Amsterdam-traktaten. I Grækenland kan der konstateres visse fejl og mangler ved behandlingen af de psykisk syge, bl.a. manglende tilskyndelse til privat behandling af de syge. For behandling på offentlige hospitaler er der fastsat et beløb på 14.000 drakmer, hvorimod de private klinikker er blevet pålagt ikke at overskride en grænse på 7.000 drakmer om dagen. Dette sætter de private hospitaler i en uholdbar situation. Dette sker til trods for, at 50% af de psykisk syge behandles på klinikker, der risikerer at måtte lukke, hvilket allerede er sket for nogle af dem.

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at sanere sektoren for behandling af psykisk syge i Grækenland?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pádraig Flynn*(25. februar 1998)*

Alle spørgsmål om sundhedspleje, herunder også mental sundhedspleje, henhører fortsat under medlemsstaternes kompetence. Dette vil ikke ændre sig, når Amsterdam-traktaten bliver ratificeret.

Det ærede medlem bør derfor henvende sit spørgsmål til de græske myndigheder.

(98/C 187/170)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4028/97**af Glenys Kinnock (PSE) til Kommissionen***(14. januar 1998)*

Om: Landminer og EU-støtte

Bifalder Kommissionen Det Forenede Kongeriges afgørelse om at tage omfanget af sin udviklingsstøtte til modtagerlande, som ikke »tegner sig for« Ottawa-aftalen om landminer, op til fornyet behandling?

Vil det derfor ikke være passende, dersom Kommissionen foreslog, at EU vedtog at anvende en lignende diskriminering over for modtagerlande af EU-udviklingsstøtte, som fortsætter med at producere og eksportere landminer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Hans van den Broek*(2. februar 1998)*

Kommissionen hilser de foranstaltninger fra medlemsstaternes side velkommen, der bidrager til at afbøde de tragiske følger af den uansvarlige og vilkårlige anvendelse af personelminer (APL) i mange udviklingslande, og som tilskynder til tiltrædelse af den konvention om forbud mod personelminer, der blev vedtaget i Ottawa den 3. december 1997 og siden da er åben undertegnelse.

Kommissionen har med tilfredshed erfaret, at et stort antal udviklingslande undertegnede traktaten i Ottawa den 3. og 4. december 1997.

Dog må Kommissionen understrege, at Fællesskabets politik for udviklingssamarbejde ikke rummer nogen betingelser vedrørende modtagerlandenes holdning til spørgsmålet om personelminer.

Dog udelukkes det naturligvis i Rådets (»udvikling«) resolution af 22. november 1996 om en integreret og samordnet politik til bekæmpelse af personelminer, at der tildeles midler til minerydningsaktioner til lande, der fortsætter med at sælge, fremstille og oplagre personelminer, bortset fra forskningsprojekter og aktiviteter, der gennemføres på det humanitære område og til fordel for sårbare lokalsamfund.

Man kunne overveje at udstrække bestemmelserne i denne resolution til at omfatte hele Fællesskabets politik vedrørende udviklingssamarbejde i forbindelse med drøftelserne om de fremtidige forbindelser til udviklingslandene, med henblik på at tilskynde disse lande til at ophøre med fremstilling, oplagring, salg og anvendelse af personelminer.

(98/C 187/171)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4029/97**af Caroline Jackson (PPE) til Kommissionen***(14. januar 1998)*

Om: Sikring af lastbilladninger

Mener Kommissionen, at der er behov for EU-lovgivning om generel sikring af lastbilladninger, eller mener Kommissionen, at det kan overlades til de nationale myndigheder at indføre og gennemføre generelle sikkerhedsbestemmelser for sikring af lastbilladninger i det omfang, de anser for nødvendigt i henhold til national lovgivning, eftersom der allerede eksisterer EU-lovgivning for transport af farligt gods?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock*(30. januar 1998)*

Der findes et ubegrænset antal forskellige måder at laste køretøjer på og et uendeligt antal forskellige arter af og former for genstande, som kan læses på køretøjer. Kommissionen mener derfor, at EF-lovgivning herom enten må være så generel, at den dækker alle muligheder og derfor ikke har meget reel betydning, eller den må være så detaljeret, at den fylder flere tusinde lovtekstsider. Kommissionen agter derfor ikke at forelægge forslag til et sådan lovgivning.

Så vidt Kommissionen ved, at der ikke grund til at nære tvivl om, at de nationale lovgivninger er tilstrækkelige, og den har ikke for øjeblikket planer om en indsats vedrørende denne sag. Naturligvis er der fortsat behov for koeffekt anvendelse og effektiv håndhævelse af den nationale lovgivning, som er relevant for dette anliggende.

(98/C 187/172)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4030/97**af Bryan Cassidy (PPE) til Kommissionen***(14. januar 1998)*

Om: Bestemmelser i Det Forenede Kongerige om producenternes forpligtelser m.h.t. emballageaffald

Er Kommissionen enig i, at der bør anlægges sag mod Det Forenede Kongerige ved De Europæiske Fællesskabers Domstol for at afgøre, om Det Forenede Kongeriges emballageforordninger udgør en hindring for den frie handel i EU?

(98/C 187/173)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4034/97**af Bryan Cassidy (PPE) til Kommissionen***(14. januar 1998)*

Om: Bestemmelser i Det Forenede Kongerige om producenternes forpligtelser m.h.t. emballageaffald

Er Kommissionen enig i, at bestemmelserne om emballageaffald, som omsætter direktiv 94/62/EF ⁽¹⁾ til national lov, udelukker virksomheder, som ikke er baseret i Det Forenede Kongerige, og at dette i praksis udgør en hindring for den frie handel i EU?

⁽¹⁾ EFT L 365 af 31.12.1994, s. 10.

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard
på skriftlige forespørgsler E-4030/97 og E-4034/97**

(23. februar 1998)

Kommissionen kan oplyse det ærede medlem om, at den er i gang med at undersøge de gennemførelsesforanstaltninger, Det Forenede Kongerige har givet meddelelse om i forbindelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/62/EF af 20. december 1994 om emballage og emballageaffald ⁽¹⁾. Det ærede medlem kan være vis på, at Kommissionen vil iværksætte de nødvendige foranstaltninger såfremt det skulle fremgå af undersøgelsen, at der er tale om hindringer for den frie handel. I denne henseende vil Kommissionen meget gerne have yderligere oplysninger fra det ærede medlem om den påståede handelshindring.

⁽¹⁾ EFT L 365 af 31.12.1994, s. 10.

(98/C 187/174)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4040/97**af Jesús Cabezón Alonso (PSE) til Kommissionen***(14. januar 1998)*

Om: Ansøgninger om at blive udpeget til europæisk kulturby

Hvilke byer har hidtil indgivet ansøgning med henblik på at blive udvalgt til europæisk kulturby efter år 2000?

(98/C 187/175)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4041/97**af Jesús Cabezón Alonso (PSE) til Kommissionen***(14. januar 1998)*

Om: Kriterier for udpegelse til europæisk kulturby

Agter Kommissionen at fremsætte forslag med fastlæggelse af kriterier for Rådets (kultur) udpegelse af europæiske kulturbyer efter år 2000?

Samlet svar**afgivet på Kommissionens vegne af Marcelino Oreja
på skriftlige forespørgsler E-4040/97 og E-4041/97***(6. februar 1998)*

Kommissionen henviser det ærede medlem til dens forslag til Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse om et fællesskabsinitiativ til fordel for arrangementet »Den Europæiske Kulturby«, som Kommissionen har fremlagt ⁽¹⁾. Det ærede medlem henviser især til afgørelsens artikel 2 og 3.

⁽¹⁾ EFT C 362 af 28.11.1997

(98/C 187/176)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4043/97**af Jesús Cabezón Alonso (PSE) til Kommissionen***(14. januar 1998)*

Om: Løsladelse af cubanske dissidenter

Har Kommissionen foretaget skridt over for de cubanske myndigheder med henblik på at opnå løsladelse af de cubanske statsborgere Marta Beatriz Roque, René Gómez, Vladimiro Roca og Félix Bonne, der er fængslede, blot fordi de tilhører grupper fra den cubanske opposition?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Manuel Marín*(29. januar 1998)*

EU foretog gennem formandskabets repræsentant i Havana to officielle henvendelser i juli 1997 med en anmodning om at løslade de fire dissidenter, som det ærede medlem nævner. Disse henvendelser blev støttet af Kommissionen og foretaget i dennes navn inden for rammerne af EU's fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik.

Da Kommissionens repræsentanter for nylig tog kontakt med de cubanske myndigheder, lod de klart forstå, at frigivelsen af de fire dissidenter og, ud fra en mere generel betragtning, en ændring i myndighedernes holdning til oppositionen, så fundamentale rettigheder som ytrings- og forsamlingsfrihed respekteres, vil være en af de faktorer, som er afgørende for, om EU vil kunne overveje en uddybning af sine samarbejdsrelationer med Cuba.

(98/C 187/177)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4044/97**af Jesús Cabezón Alonso (PSE) til Kommissionen***(14. januar 1998)*

Om: Udsættelse af forbudet mod drivgarn

Af hvilken grund har Kommissionen foreslået forelæggelse af et nyt forslag med henblik på at forbyde drivgarn og bundsat garn i forbindelse med tunfiskefangst?

Hvorfor har kommissær Bonino trukket sit løfte tilbage om at forelægge forslaget inden udgangen af 1997?

Er Kommissionen klar over, at dens forslag fra 1994 er blokeret i Rådet?

Hvorfor har Kommissionen accepteret denne blokering i Rådet og affundet sig med denne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Emma Bonino*(27. januar 1998)*

Kommissionen havde lovet sammen med Rådets formandskab og de pågældende medlemsstater at forsøge at finde den bedste metode til at nå frem til en ophævelse af blokaden i Rådet af sagen om drivgarnene.

Blokeringen af sagen i Rådet skyldtes ikke Kommissionen, som ved adskillige lejligheder havde givet udtryk for sit ønske om at være med til at finde en løsning, men det forhold, at det var umuligt at nå frem til et kvalificeret flertal. Da det britiske formandskab har givet udtryk for sin hensigt om at forelægge Rådet et kompromisforslag, håber Kommissionen, at dette initiativ gør det muligt at nå frem til en varig og rimelig løsning, og den vil bestræbe sig herpå sammen med formandskabet.

(98/C 187/178)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4046/97**af Ernesto Caccavale (UPE) til Kommissionen***(14. januar 1998)*

Om: Overtrædelse af bestemmelserne om europæiske offentlige kontrakter

Under anvendelse af den i Lomé-konventionen fastsatte procedure for tildeling af offentlige kontrakter leverede det italienske selskab ITAMSIDER, efter at have vundet et udbud i Mauretaniens, materiale til det støttede land. Efter at have modtaget materialet som lovet nægtede sidstnævnte at anmode Kommissionen om at betale for det, idet det anførte ubegrundede og aldrig beviste tekniske mangler som grund.

I virkeligheden skyldtes Mauretaniens afvisning, at ITAMSIDER i al hæderlighed havde nægtet at betale den returkommission, det var blevet afkrævet for Mauretaniens udlevering til Kommissionen af de dokumenter, der var nødvendige for at frigive de skyldige beløb.

Desuden havde Kommissionens lokale repræsentant ladet foretage en hastig undersøgelse, som gav de samme resultater, og som siden erklæredes for ureglementeret af Retten i Første Instans i Luxembourg (dom af 25.6.1997, første afdeling, sag T-7/96).

I forbindelse med undersøgelsen af sagen nægtede Domstolen imidlertid at tage hensyn til optagelsen af en telefonsamtale, hvoraf det med al tydelighed fremgik, at det mauretanske selskabs repræsentanter havde anmodet om returkommission.

Det fremgår af ovenstående, at den italienske virksomhed er blevet konfronteret med en kriminel adfærd, der i øvrigt ikke kan retsforfølges i Mauretaniens, fordi en sådan adfærd synes at være »almindelig praksis«. Det ser med andre ord ud til, at denne adfærd ikke kan straffes, hvilket kun kan udgøre en hindring for fællesskabsinstitutionernes gode funktion. Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse:

1. hvilken fremgangsmåde der kan benyttes for at imødegå problemer af denne art, eftersom der selv med de procedurer, som GD XX har fastlagt for at intensivere bekæmpelsen af svig og beskytte Fællesskabets finansielle interesser, ikke kan stilles noget op over for ovenfor beskrevne type adfærd?
2. hvad dens generelle holdning til sagen er, samt hvilke foranstaltninger der vil blive truffet for at give de europæiske erhvervsdrivende større garantier?

Svar afgivet på Kommissionens vegne João de Deus Pinheiro*(23. februar 1998)*

Kommissionen kan oplyse det ærede medlem om, at de generelle udbudsbetingelser, der finder anvendelse på aftaler om udførelse af arbejder eller levering af udstyr eller tjenesteydelser, der finansieres af den Europæiske Udviklingsfond (EUF), omfatter bestemmelser vedrørende korruption og svig i forbindelse med gennemførelsen af sådanne aftaler.

Kommissionen har altid været positivt indstillet over for en undersøgelse af de klager, som virksomhederne ønsker at fremlægge for den, i tilknytning til gennemførelsen af de af EUF finansierede aftaler, vedrørende overholdelsen af ovennævnte bestemmelser samt mere generelt vedrørende ethvert tilfælde af korruption i forbindelse med de af Fællesskabet finansierede aftaler.

I den sammenhæng gør Kommissionen det ærede medlem opmærksom på, at i det særlige tilfælde, medlemmet henviser til i den skriftlige forespørgsel, er der hverken af virksomheden eller af det pågældende lands forvaltning blevet forelagt Kommissionen nogen enkeltoplysning, der har givet Kommissionen grund til at slutte, at virksomhedens påstande er velfunderede. Den samme holdning har Kommissionen gjort sig til talsmand for under proceduren i Retten i Første Instans.

(98/C 187/179)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-4051/97**af Monica Baldi (UPE) til Kommissionen***(15. december 1997)**Om: Fondiaria Assicurazioni*

Gruppen Fondiaria Assicurazioni i Italien er ved at foretage en omlægning af virksomheden, hvor den over fem år foreslår en nedskæring på ca. 2000 med 900 afskedigelser, store begrænsninger af lederne og af de ansatte og en drastisk nedsættelse af provisionen til forsikringsagenturerne.

Disse har måttet vælge mellem at afstå fra deres beskæftigelse eller at arbejde med tab, og de har valgt førstnævnte, hvorved agenturet pludselig er lukket på nationalt plan, og de ansatte i agenturet trues med afskedigelse.

Denne pinlige situation berører mange tusinde agenter, over 10.000 ansatte og medarbejdere, samt millioner af forsikrede; den har meget negative indvirkninger, ikke blot inden for beskæftigelsen, men også på hele forsikringsområdet.

I løbet af knap tre måneder er 39 ledere blevet afskediget, og 240.000 policer er annulleret, svarende til 5% af hele gruppens beholdning af værdipapirer. Alt dette har medført utilladelige ulemper for brugerne, der pludselig er blevet berøvet en tjenesteydelse, som de havde ret til.

Kan Kommissionen oplyse følgende:

1. Hvad agter den på baggrund af de nyligt vedtagne beslutninger på det ekstraordinære beskæftigelsestopmøde i Luxembourg den 20. og 21. november at foretage for at beskytte de mange hundrede arbejdstagere, som pludselig har mistet deres arbejdsplads?
2. Hvad agter den at gøre, for at den enorme bølge af påtænkte afskedigelser eller lukningen af virksomhederne ikke yderligere skal forværre den allerede vanskelige beskæftigelsessituation i denne sektor og for de berørte familier?
3. Hvad kan den gøre for at forhindre negative indvirkninger ikke blot på beskæftigelsesområdet, men også i forsikringssektoren?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pádraig Flynn*(30. januar 1998)*

Indførelsen af et afsnit om beskæftigelse i den nye traktat, der blev vedtaget i Amsterdam i juni 1997, samt konklusionerne fra det ekstraordinære Europæiske Råd i Luxembourg for nylig har til formål at styrke koordineringen af den nationale beskæftigelsespolitik i medlemsstaterne gennem fastlæggelse af fælles retningslinjer.

Denne nye proces giver medlemsstaterne mulighed for at tage beskæftigelsessituationen op til ny overvejelse hvert år i en samlet og integreret bestræbelse, der ligeledes indeholder en sund makroøkonomisk politik, et indre marked, der fungerer tilfredsstillende, og hensyntagen til beskæftigelsesfaktoren i hele Fællesskabets politik på andre områder.

Selve beskæftigelsespolitikken forbliver dog et spørgsmål, der henhører under den nationale kompetence, ligesom også foranstaltninger til forebyggelse og reduktion af arbejdsløsheden gør det. Inden for rammerne af Italiens beskæftigelsesordning råder landet over en hel række redskaber til forebyggelse af arbejdsløshed og beskyttelse af personer, der risikerer at blive arbejdsløse. Det drejer sig hovedsagelig om sociale støddæmpere, som er ved at blive rationaliseret. Disse bestemmelser sammenknyttes i stadig højere grad med »aktive foranstaltninger«, der giver deltagerne mulighed for at gennemgå en erhvervsmæssig omskoling, således at de lettere kan reintegreres på arbejdsmarkedet i henhold til sektorrelaterede aftaler.

Det Europæiske Råd var i sine konklusioner af 21. november 1997 af den opfattelse, at der bør lægges særlig vægt på sektorer, i hvilke der foregår betydelige omstruktureringer. Det Europæiske Råd opfordrede en ekspertgruppe på højt niveau under Kommissionens ledelse til at analysere omstruktureringernes perspektiver i Fællesskabet og undersøge, hvilke midler der bedst kan anvendes forud for disse omstruktureringer for at sørge for, at de økonomiske og sociale virkninger er forenelige med EF-traktatens principper. En første rapport vil blive forelagt for Rådet efter høring af arbejdsmarkedets parter med henblik på at blive oversendt til Det Europæiske Råd i Cardiff.

(98/C 187/180)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-4053/97
af Phillip Whitehead (PSE) til Kommissionen
(15. december 1997)

Om: Import af farligt kinesisk fyrværkeri

Kommissionen afviser i sit svar på skriftlig forespørgsel E-0102/95 ⁽¹⁾ muligheden af, at der på EU-plan fremsættes forslag vedrørende sikkert fyrværkeri. Begrundelsen herfor var, at den offentlige sikkerhed på dette område kunne sikres effektivt gennem direktivet om produktsikkerhed i almindelighed. Siden da er der konstateret en stigning i antallet af ulykkestilfælde og tilskadekomne som følge af brugen af sprængfarligt kinesisk fyrværkeri. Dette tyder på, at direktivet om produktsikkerhed ikke giver forbrugerne den sikkerhed, de med rimelighed kan forlange (nemlig at produktet er sikkert, når det anvendes til det formål, der med rimelighed kan forventes).

Finder Kommissionen, at det faktum, at det er muligt at indføre denne form for fyrværkeri i EU, er udtryk for:

1. manglende kontrol ved indførselsstedet med henblik på at sikre, at produkterne opfylder de grundlæggende sikkerhedsnormer, og hvilke skridt agter den i bekræftende fald at tage for at forbedre sikkerhedskontrollen i forbindelse med indførsel, eller
2. en mere generel mangel ved produktsikkerhedsdirektivet, som indebærer, at dette ikke giver den nødvendige sikkerhed i forbindelse med fyrværkeri, og vil den i bekræftende fald tage sin holdning til lovgivning vedrørende sikkert fyrværkeri op til fornyet overvejelse?

⁽¹⁾ EFT C 145 af 12.6.1995, s. 28.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Martin Bangemann

(21. januar 1998)

Kommissionen er fortsat af den opfattelse, at det ikke er nødvendigt at fremsætte forslag om særlovgivning for fyrværkeri på fællesskabsplan.

Kommissionen er foruroliget over ulykker som følge af fyrværkeri, især hvis der er sket en stigning i antallet af ulykkestilfælde. Ulykkernes antal og omfang afhænger dog i høj grad af lokale traditioner for omgang med fyrværkeri, som er meget forskellige fra medlemsstat til medlemsstat. Alle medlemsstater håndhæver sikkerhedsbestemmelser for fyrværkeri, som er tilpasset deres lokale traditioner. Kommissionen er af den opfattelse, at et direktiv om fyrværkeri ikke vil forebygge ulykker mere effektivt end disse nationale sikkerhedsbestemmelser.

Det er ensbetydende med, at sikkerheden for fyrværkeri, der stammer fra tredjelande (som f.eks. Kina), skal kontrolleres af medlemsstaterne i henhold til deres egne bestemmelser, inden det kan markedsføres i Fællesskabet. Håndhævelsen af denne kontrol er medlemsstaternes og ikke Kommissionens anliggende.

Kommissionen er af den opfattelse, at direktivet om produktsikkerhed ⁽¹⁾ ikke svigter forbrugerne på dette område. Direktivet regulerer ikke specielt fyrværkeri, men indeholder retningslinjer for nationale myndigheder med det sigte at forebygge ulykker. Der er bevis for, at nationale og lokale myndigheders forebyggelses- og oplysningskampagner også kan spille en vigtig rolle i begrænsningen af antallet af ulykker, særligt hvis kampagnen går forud for en periode, hvor der bruges meget fyrværkeri (som f.eks. Nytår).

⁽¹⁾ EFT L 228 af 11.8.1992.

(98/C 187/181)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4056/97
af Yiannis Roubatis (PSE) til Kommissionen

(14. januar 1998)

Om: Sanktionerne imod Irak og deres følger for landets befolkning

Det er velkendt, at politikken med sanktioner imod Saddam Husseins styre i Irak har fået tragiske følger for landets befolkning, herunder især de børn, der lider af underernæring og mangel på medicin.

Eftersom det er tvivlsomt, hvorvidt denne sanktionspolitik har haft de forventede resultater, og idet befolkningens situation er nået til et punkt, som ingen civiliseret stat kan acceptere, bedes Kommissionen besvare følgende:

1. Hvad er Kommissionens holdning i ovennævnte spørgsmål?
2. Agter Kommissionen at træffe foranstaltninger med henblik på at lette situationen for den del af befolkningen, som lider, herunder især børn, som er ramt af underernæring og mangel på medicin?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Manuel Marín

(4. februar 1998)

Trods embargoen mod Irak har det altid været tilladt at eksportere medicin og fødevarer til landet, men dog med visse begrænsninger mellem august 1990 og maj 1991. Fra maj 1991 har det i princippet været muligt at eksportere medicin og fødevarer til Irak i ubegrænsede mængder afhængigt af, hvordan den irakiske regering har været villig til at anvende sine reserver til import af disse varer.

For at lette befolkningens lidelser har EU siden 1991 ydet humanitær bistand til Irak for over 200 mio. ECU, i begyndelsen næsten udelukkende til den kurdisk kontrollerede nordlige del af landet. EU's 1997-program til 22 mio. ECU blev ligeligt fordelt mellem den nordlige kurdiske del og de områder, der kontrolleres af den irakiske regering. Næsten 2 mio. ECU af dette beløb blev anvendt til medicinforstyringer til den kurdiske befolkning gennem ikke-statslige organisationer (NGO'er). Kommissionen tildelte 10 mio. ECU til finansiering af transaktionerne i 1998.

I modsætning til det centrale og sydlige Irak vurderer eksperter, som har besøgt det nordlige Irak, den generelle humanitære situation til at være tilfredsstillende. Fødevederedistribueringen synes at være rimelig effektiv, og underernæring er ikke et omfattende problem som tidligere anført. Forsyningen af medicinsk udstyr er stadig utilfredsstillende, især på grund af distribueringsforholdene. NGO'erne og de kurdiske myndigheder er i færd med at finde ud af, hvordan man kan forbedre distribueringskanalerne.

I de første to faser af FN's resolutioner om »olie-for-fødevarer« (10. december 1996 og 4. december 1997) har det nordlige Irak (3 millioner mennesker) modtaget 470 mio. ECU, heraf 70 mio. ECU til sundhedssektoren (inklusive for 50 mio. ECU medicinske forstyringer og 19 mio. ECU til rehabilitering af sundhedsfaciliteter), 200 mio. ECU til fødevarer og yderligere 13,5 mio. ECU til ernæringsprogrammer.

På baggrund af de langt større beløb, der ydes i henhold til olie-for-fødevarer-bestemmelserne, vil EU's fremtidige bistand afhænge af effektiviteten af gennemførelsen af olie-for-fødevarer-ordningen og muligheden for at øge oliesalget og efterfølgende indkøb af medicin og fødevarer. Et forslag om at øge Iraks oliesalg er i øjeblikket under overvejelse hos FN's generalsekretær og skal forelægges FN's sikkerhedsråd.

(98/C 187/182)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4060/97
af Glenys Kinnock (PSE) til Kommissionen
(14. januar 1998)

Om: Forslag om at slå mål nr. 2 og nr. 5b sammen

Kommissionen har foreslået, at man slår de eksisterende mål nr. 2 og nr. 5b sammen til et enkelt mål nr. 2 i perioden efter år 2000 til dækning af omstilling i industri-, land- og byregioner samt regioner, som er afhængige af fiskeri.

Kan Kommissionen bekræfte, at der vil være separate helt adskilte finansielle tildelinger til hvert enkelt område inden for det nye mål? Og kan Kommissionen også bekræfte, at hvert område vil sikre programfinansiering i hele det næste finansielle overslags syvårige periode? Kan Kommissionen garantere, at overgangsordningerne for de tidligere mål nr. 5b- og mål nr. 2-regioner er de samme som for mål nr. 1?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies
(5. februar 1998)

Kommissionen foreslår i Agenda 2000 ⁽¹⁾, at det nye mål 2 »skal tage sigte på områder, der er præget af økonomiske forandringer (industri og tjenesteydelser), landdistrikter i tilbagegang samt fiskeriafhængige områder og byområder i krise«.

Hvert af de forskellige områder, som det nye mål 2 tager sigte på, skal opfylde relevante socioøkonomiske kriterier. Kommissionen betragter det dog ikke som hensigtsmæssigt at indføre et så stift system som det, der ville blive resultatet af adskilte finansielle tildelinger til hvert enkelt område.

Da der er tale om et samlet mål, skal programmeringsperioden for de nye programmer være af samme varighed for alle de områder, som dækkes.

Kommissionen foreslår, at overgangsordningerne for de tidligere mål 1-regioner på den ene side og de tidligere mål 2 og 5b-regioner på den anden side skal afspejle de forskellige forhold. Omfanget af finansielle overførsler pr. indbygger til mål 2 og 5b-regioner er betydeligt lavere end til mål 1, som omfatter de mindst udviklede regioner og således udgør Fællesskabets topprioritet inden for strukturpolitikkerne.

I Agenda 2000 foreslår Kommissionen følgelig, at de tidligere mål 2 og 5b-regioner skal modtage »begrænset finansiel støtte« i overgangsperioden.

⁽¹⁾ KOM(97) 2000 endelig udg.

(98/C 187/183)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-4066/97
af Nel van Dijk (V) til Kommissionen
(15. december 1997)

Om: Anvendelse af sprøjtegift rammer også borgerne

I landsbyen Orgiva i provinsen Granada i Sydspanien sprøjtes oliventræsplantager med plantebeskyttelsesmidler fra små fly. Det drejer sig om plantebeskyttelsesmidlet dimethoat, som er fosforsyreester.

Er det ifølge den europæiske lovgivning tilladt at anvende fosforsyrerester? Er det i overensstemmelse med adfærdskodeksen for landbruget, at dette middel sprøjtes fra små fly ikke alene over oliventræerne men også over indbyggerne i landsbyen Orgiva — mænd, kvinder, børn og babyer — såvel som tilfældigt tilstedeværende turister? Hvad agter Kommissionen at gøre for at bringe denne beklagelige situation til ophør?

Svar afgivet på Kommissions vegne af Franz Fischler

(2. februar 1998)

Dimethoat er et aktivt insektmiddel, som blev godkendt til brug i plantebeskyttelsesmidler i de fleste medlemsstater inden datoen for gennemførelsen (25. juli 1993) af direktiv 91/414/EØF af 15. juli 1991 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler⁽¹⁾, og det kan derfor forsat godkendes af medlemsstaterne ifølge bestemmelserne i direktivets artikel 8, stk. 3 og 4.

Ifølge direktiv 91/414/EØF skal medlemsstaterne, når de godkender et sådant plantebeskyttelsesmiddel, forinden have fastslået, at midlet under hensyntagen til alle normale forhold, hvorunder de vil kunne anvendes, ikke har nogen direkte eller indirekte skadelig virkning på menneskers eller dyrs sundhed. Desuden skal plantebeskyttelsesmidler ifølge direktivets artikel 3 anvendes efter deres formål. Anvendelse efter formålet indebærer, at de ovennævnte sikkerhedsbestemmelser for midlets anvendelse og principperne for god plantebeskyttelsespraksis efterleves.

De forhold, som det ærede medlem omtaler, tyder på en praksis, der ikke er i overensstemmelse med ovennævnte bestemmelser. Kommissionen vil anmode de spanske myndigheder om yderligere oplysninger om disse forhold og om, hvilke forholdsregler der er truffet for at sikre, at ovennævnte bestemmelser er tilstrækkelige i tilfælde af sprøjtning fra fly.

⁽¹⁾ EFT L 230 af 19.8.1991.

(98/C 187/184)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4070/97

af Phillip Whitehead (PSE) til Kommissionen

(14. januar 1998)

Om: Næringsdeklaration af levnedsmidler

Er Kommissionen enig i, at EU's fremtidige levnedsmiddelpolitik — f.eks. det mulige rammedirektiv, som ville være næste skridt efter grønbogen — må anerkende betydningen af næring og nødvendigheden af, at forbrugere har adgang til en sund og nærende kost?

(98/C 187/185)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4072/97

af Phillip Whitehead (PSE) til Kommissionen

(14. januar 1998)

Om: Næringsdeklaration af levnedsmidler

Er Kommissionen ligeledes enig i, at inkonsekvente og forvirrende næringsindholdsangivelser som f.eks. »let« og »lavt fedtindhold« i øjeblikket gør det vanskeligt for forbrugere at stole på gyldigheden af sådanne angivelser, hvorimod de kunne være nyttige for forbrugere, hvis de var underkastet strengere kontrol? Har Kommissionen i sinde at overveje kontrol med denne type angivelser som led i de kommende fornyede overvejelser vedrørende næringsdeklaration af levnedsmidler?

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Martin Bangemann
på skriftlige forespørgsler E-4070/97 og E-4072/97**

(30. januar 1998)

Det er Kommissionens opfattelse, at Fællesskabets forbrugere i dag på en sikker og fyldestgørende måde forsynes med et stort udvalg af levnedsmidler som følge af en række fællesskabspolitikker, -foranstaltninger og -aktiviteter. Korrekt og konsekvent information på levnedsmiddelpakningerne, men også tilstrækkelig viden hos og oplysning af forbugerne er vigtige elementer, som bidrager til, at disse kan vælge en kostsammensætning, som opfylder deres individuelle behov.

Ernæringsmæssige anprisninger er et af de vigtige aspekter af mærkning, og Kommissionen er i gang med at vurdere kommentarerne til dette spørgsmål, der er modtaget som reaktion på Kommissionens grønbog om de generelle principper for Den Europæiske Unions levnedsmiddellovgivning ⁽¹⁾, inden den træffer nogen afgørelse om eventuelle yderligere foranstaltninger på dette område.

⁽¹⁾ KOM(97) 176 endelig udg.

(98/C 187/186)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4071/97
af Phillip Whitehead (PSE) til Kommissionen**

(14. januar 1998)

Om: Næringsdeklaration af levnedsmidler

Er Kommissionen — i betragtning af den store procentdel færdigpakkede levnedsmidler, der er i handelen i visse lande — enig i, at det, hvis forbrugerne ønsker at vælge en sund kost, har afgørende betydning, at alle færdigpakkede levnedsmidler forsynes med fuld næringsdeklaration, og at mærkningen mindst indeholder oplysninger om indholdet af energi, proteiner, kulhydrater, sukker, fedtstoffer, mættede fedtsyrer, fibre og sodium?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Martin Bangemann

(30. januar 1998)

I henhold til den nugældende fællesskabslovgivning om næringsdeklaration af levnedsmidler ⁽¹⁾, som fastlagt i direktiv 90/496/EØF, kan oplysninger om de otte omtalte bestanddele angives frivilligt, men under visse omstændigheder er denne angivelse ifølge direktivet dog obligatorisk.

Kommissionen har bragt dette emne på bane og opfordret til indgivelse af kommentarer med henblik på en revision af næringsdeklarationsdirektivet i sin grønbog om levnedsmiddellovgivningen, som blev offentliggjort i maj 1997 ⁽²⁾. Kommissionen er i gang med at gennemgå disse kommentarer, men har endnu ikke draget nogen konklusioner vedrørende det rejste spørgsmål.

⁽¹⁾ EFT L 276 af 6.10.1990, s. 40.

⁽²⁾ KOM(97) 176 endelig udg.

(98/C 187/187)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-4080/97
af Luigi Florio (UPE) til Kommissionen**

(18. december 1997)

Om: Italiens finanspolitik og Maastricht-kriterierne

Den italienske regering forbereder inden for rammerne af finansloven for 1998 indførelsen af en ny afgift kaldet IRAP (Imposta Regionale Attività Produttive — regionalafgift på produktionsvirksomhed).

Denne afgifts særlige karakteristika bliver, at den i særlig grad rammer fysiske og juridiske personer, som giver arbejde, og som har stiftet gæld (hverken lønninger, der betales til lønmodtagere, eller renter af gæld kan trækkes fra den skattepligtige indkomst i forbindelse med IRAP), og at den ikke kan trækkes fra indkomstkatten.

Denne nye afgift øger yderligere den skatte- og afgiftsmæssige byrde i Italien, som allerede i løbet af halvandet år har gennemført finanspolitiske foranstaltninger til et samlet beløb af 100.000 mia lire, hovedsagelig på grundlag af nye indtægter.

Finder Kommissionen, at denne politik er forenelig med dens egne henstillinger, som tager sigte på en reduktion af de offentlige udgifter og på den deraf følgende reduktion af den skattemæssige byrde, særlig af den, der rammer arbejde?

Hvorledes vurderer Kommissionen endvidere den italienske regerings politik på socialforsorgsområdet, som synes at være ude af stand til effektivt at forfølge den gentagne gange bebudede sanering af INPS' konti (INPS: den italienske statsanstalt for social forsorg)?

Mener Kommissionen endelig på baggrund af ovennævnte valg, at Italien kan overholde de økonomiske og finanspolitiske Maastricht-kriterier i 1998 og de efterfølgende år?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(3. februar 1998)

Den italienske skattereform blev først for nylig vedtaget, og det er på nuværende tidspunkt meget vanskeligt at opstille skøn over de nøjagtige finansielle følger af reformen i de forskellige regioner og sektorer og for de forskellige kategorier af skatteydere. De eneste oplysninger, der på nuværende tidspunkt er til rådighed, stammer fra de italienske myndigheder, og de viser, at det nye system ikke øger skattetrykket. Hvad angår følgerne for arbejdskraftomkostningerne forholder det sig sådan, at arbejdskraften indgår i grundlaget for den nye skat, og at skatten erstatter sygesikringsbidrag, der også blev opkrævet af arbejdskraften. Nettovirkningen kan være forskellig fra virksomhed til virksomhed men er ikke nødvendigvis ensbetydende med en øget skat på arbejde. Kommissionen er naturligvis interesseret i udformningen af reformen og de budgetmæssige følger, men en vurdering af de nationale regerings skattepolitik falder uden for Kommissionens kompetenceområde.

Det italienske pensionssystem er blevet reformeret to gange, nemlig i 1992 og 1995, og det blev yderligere revideret i forbindelse med vedtagelsen af finansloven for 1998. Disse reformer ændrede fundamentalt pensionsordningerne og bragte pensionsudgifterne under kontrol på mellemlang sigt. Pensionsudgifternes andel af bruttonationalproduktet forventes nu at være stabilt i den kommende tiårsperiode. Senere når den såkaldte babyboom-generation skal på pension, kan det blive nødvendigt med yderligere tilpasninger. På kort og mellemlang sigt ville en hurtigere overgang til den nye ordning ifølge 1995-reformen have gjort det muligt at frigive flere ressourcer til at forbedre de sociale ydelser på andre områder, hvor de sociale udgifter ligger klart under niveauet i EU.

Forpligtelserne i konvergensprogrammet for 1998-2000 blev vurderet positivt af Kommissionen og Rådet. Kommissionen gennemgår i øjeblikket indholdet i finansloven for 1998 for at vurdere kvaliteten af de vedtagne foranstaltninger og overensstemmelsen med forpligtelserne i konvergensprogrammet.

(98/C 187/188)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-4081/97

af Lutz Goepel (PPE) til Kommissionen

(18. december 1997)

Om: Strukturen inden for landbrugene i EU

Kommissionens forslag om en videreudvikling af den europæiske landbrugspolitik inden for rammerne af »Agenda 2000« indeholder bl.a. bestemmelser om, at der skal indføres individuelle lofter for udligningsgodtgørelser som et led i de fælles markedsordninger. Følgerne af sådanne lofter i de enkelte medlemsstater vil i stærk udstrækning være afhængige af de pågældende strukturelle forhold, hvad angår de enkelte landbrugsbedrifter.

I Revisionsrettens beretningen (C 343/97) opføres de tre største støttemodtagere i de fem største medlemsstater, som fremstilles som de modtagere af støtte, der ligger over gennemsnittet. Antallet af landbrug med større landbrugsarealer i medlemsstaterne som helhed fremgår imidlertid ikke af denne beretning. Endvidere redegøres der i rapporten om landbrugets stilling i EU (1996) kun i begrænset omfang for den strukturelle udgangsposition i medlemsstaterne, hvad angår større landbrug.

Er Kommissionen i stand til at stille ajourførte statistiske oplysninger til rådighed for Europa-Parlamentet om

1. landbrug i EU-15 efter størrelsesorden i udnyttet landbrugsareal i overensstemmelse med følgende klassificering: mindre end 15 ha, 15-50 ha, 50-100 ha, 100-200 ha, 200-300 ha, 300-500 ha, 500 ha og større, og
2. den nuværende kvægbestand, eventuelt endog med angivelse af bestandenes størrelse (mælkekvæg, tyre/okser, får og geder) på nationalt plan?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Yves-Thibault de Silguy

(13. februar 1998)

Ifølge Rådets forordning nr. 571/88/EØF af 29. februar 1988 om gennemførelse af fællesskabsundersøgelser af landbrugsbedriftenes struktur i perioden 1988-1997⁽¹⁾ gennemfører medlemsstaterne regelmæssigt fællesskabsundersøgelser af landbrugsbedriftenes struktur, de seneste i 1989/1990, 1993, 1995 og 1997. Resultaterne af 1997-undersøgelsen foreligger endnu ikke.

Som led i landbrugsstrukturundersøgelserne foretages der bl.a. en opgørelse af de dyrkede afgrøder, kvægbestanden og arbejdsindsatsen i landbrugsbedrifterne. Disse oplysninger samles af Eurostat, lagres i databasen Eurofarm, bearbejdes med henblik på anvendelse i fællesskabsøjemed og stilles til rådighed for brugerne i form af standardtabeller. Indholdet af disse tabeller, f.eks. opstillingen af bedriftsstørrelsesklasser, fastlægges i samarbejde med medlemsstaterne. Fordelingen af bedrifterne efter størrelsesklasser og af kvægbestanden efter bestandsstørrelsesklasser fremgår af disse tabeller, og såvel det ærede parlamentsmedlem som Parlamentets generalsekretariat vil få tilsendt disse oplysninger direkte. I den forbindelse skal det nævnes, at størrelsesklasserne svarer til den Eurofarm-opdeling, der er fastlagt ved førnævnte kommissionsbeslutning. Om nødvendigt kan der også leveres andre opdelinger; det kræver dog en særlig bearbejdelse af oplysningerne i form af ad hoc-tabeller under medvirken af medlemsstaternes statistiske kontorer, hvilket betyder, at ad hoc-tabellerne som regel først foreligger 4-6 uger senere.

Alle de tabeldata, der er lagret i Eurofarm, samt statistiske oplysninger om andre landbrugsmæssige og ikke-landbrugsmæssige områder, kan rekvireres direkte hos Eurostats datashop i Bruxelles.

⁽¹⁾ EFT L 56 af 2.3.1988.

(98/C 187/189)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4084/97
af Wolfgang Kreissl-Dörfler (V) til Kommissionen**

(16. januar 1998)

Om: Kartografering af de oprindelige befolkningers territorier i Amazonas-området

På foranledning af Kommissionen blev forskellige projekter med henblik på kartografering af de oprindelige befolkningers territorier og beskyttede områder i Amazonas-området gennemført.

Er Kommissionen af den opfattelse, at beskyttelsen af oprindelige befolkninger er en international opgave? Anser Kommissionen udarbejdelsen af en oversigt over oprindelige befolkningers territorier og beskyttede områder — også med henblik på det nye direktiv om tropisk regnskov — principielt for hensigtsmæssigt?

(98/C 187/190)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4085/97
af Wolfgang Kreissl-Dörfler (V) til Kommissionen**

(16. januar 1998)

Om: Kartografering af de oprindelige befolkningers territorier i Amazonas-området

På foranledning af Kommissionen blev forskellige projekter med henblik på kartografering af de oprindelige befolkningers territorier og beskyttede områder i Amazonas-området gennemført.

I hvilke lande er der foretaget en kartografi over oprindelige befolkningers territorier og beskyttede områder, og hvor fuldstændige er de hidtil eksisterende kort? Inden for hvilke rammer er der planer om supplerende projekter, og i hvilket omfang er privatvirksomheder inddraget? Findes der en sammenhæng mellem de nævnte kartografiprojekter og PPG7-pilotprojektet?

(98/C 187/191)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4086/97
af Wolfgang Kreissl-Dörfler (V) til Kommissionen
(16. januar 1998)

Om: Kartografering af de oprindelige befolkningers territorier i Amazonas-området

På foranledning af Kommissionen blev forskellige projekter med henblik på kartografering af de oprindelige befolkningers territorier og beskyttede områder i Amazonas-området gennemført.

Hvilke forbindelser eksisterer med henblik på kartografering af oprindelige befolkningers territorier og beskyttede områder mellem Kommissionens projektpartnere og de enkelte nationale institutioner i de pågældende Amazonas-stater? Hvordan bedømmer Kommissionen dette samarbejde?

Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Manuel Marín
på skriftlige forespørgsler E-4084/97, E-4085/97 og E-4086/97
(3. februar 1998)

Fællesskabet har finansieret talrige projekter i Amazonas-området, herunder kartografering af de oprindelige befolkningers territorier, over budgetposten til fordel for de tropiske skove. Formålet med disse projekter er at fastlægge grænserne for de oprindelige befolkningers territorier med det primære sigte at tilskynde til beskyttelse og bæredygtig forvaltning af de tropiske skove, således at disse befolkningsgrupper har mulighed for fortsat at praktisere deres traditionelle levevis, i den udstrækning dette er gennemførligt og bæredygtigt, set på baggrund af de konkurrerende krav fra andre brugere af jord.

Kommissionen er blevet opfordret til at bistå udviklingslandene med at udarbejde en nøjagtig, samlet oversigt over de oprindelige befolkningers landområder i de pågældende lande. I den forbindelse er Kommissionen i færd med at udarbejde et arbejdsdokument om ydelse af støtte til de oprindelige folkeslag i form af udviklings samarbejde.

Kommissionen har bistået Instituto socio-ambiental (ISA) i Brasilien med at udarbejde nøjagtige, ajourførte kort over de oprindelige befolkningers territorier i Brasilien og at etablere et netværk til sammenkædning af tilsvarende organisationer i Latinamerika, der skal udveksle erfaringer og samordne grænseoverskridende aktiviteter. Dette arbejde fortsætter nu i sin anden fase, der netop er kommet i gang, og denne vil også omfatte andre geografiske oplysninger såsom vegetationsformer, der skal indgå i et enstrengt geografisk informationssystem (GIS). ISA er dermed blevet den nationale instans, der lagrer oplysninger om oprindelige befolkningers territorier i Brasilien, i den grad, at statslige organisationer såsom landsforeningen for støtte til de oprindelige befolkninger (FUNAI) primært henvender sig til ISA for at fremskaffe kort og for at hjælpe med at løse konfliktspørgsmål omkring jordarealer, hvori de oprindelige befolkninger er involveret. ISA har også snævre forbindelser til G7-pilotprogrammet, især projektet vedrørende »Indfødte befolkningers landområder«, hvor man har fastlagt de retlige grænser for de godkendte oprindelige befolkningsgrupper i Amazonas-området i Brasilien, med støtte fra den tyske regering og fra Fællesskabet (gennem midler fra Regnskovsfonden).

I Brasilien holder ISA en meget snæver kontakt til regeringen, især til FUNAI, den føderative instans, der har ansvar for de oprindelige befolkningers anliggender.

(98/C 187/192)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4088/97
af Nikitas Kaklamanis (UPE) til Kommissionen
(16. januar 1998)

Om: Fuldstændige oplysninger om finansiel støtte til Middelhavslandene

Kan de ansvarlige tjenestegrene i Kommissionen forelægge nøjagtige tabeller med oplysninger om den støtte, der hidtil (om muligt lige fra de første fællesskabsaftaler (1977), såfremt disse oplysninger stadig foreligger) er givet til Israel, Libanon, Syrien, Jordan, Tyrkiet, Cypern, Malta, Egypten, Tunesien, Algeriet, Marokko og Palæstina.

Er det muligt at få oplysninger, der dækker samtlige støttebeløb til de enkelte lande fra alle potentielle kilder (Fællesskabernes budget, horisontale foranstaltninger, bilaterale aftaler og finansprotokoller, EIB samt de øvrige fællesskabsinitiativer)?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Manuel Marín*(17. februar 1998)*

Da svaret er meget omfattende, fremsendes det direkte til det ærede medlem og til Parlamentets generalsekretariat.

(98/C 187/193)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4091/97**af Peter Truscott (PSE) til Kommissionen***(16. januar 1998)*

Om: Bevillinger til Hertfordshire fra 1994-1997 fra udviklingsfonden for skovbrug og bevillingerne fra den fælles landbrugspolitik

Kan Kommissionen oplyse, hvor store beløb Hertfordshire har modtaget fra udviklingsfonden for skovbrug og fra den fælles landbrugspolitik i 1994, 1995, 1996 og 1997?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler*(5. februar 1998)*

Kommissionen er ikke i stand til at fremskaffe de oplysninger, der bedes om, idet den ikke råder over en opdeling af udgifterne for hvert enkelt county.

(98/C 187/194)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4110/97**af Mihail Papayannakis (GUE/NGL) til Kommissionen***(16. januar 1998)*

Om: Biologisk rensningsanlæg i Patras

I området Kokkinos Milos i sognet Paralia Patron er man i færd med at opføre et anlæg til rensning af affald fra Patras kommune (et biologisk rensningsanlæg). Beboerne i området har klaget over uregelmæssigheder i forbindelse med projektet og dets indvirkninger på miljøet.

Kan Kommissionen oplyse, om den er bekendt med disse klager, om der er foretaget den nødvendige undersøgelse af indvirkningerne på miljøet, og om der findes en alternativ løsning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard*(12. februar 1998)*

Det er Kommissionen, der finansierer projektet for rensningsanlægget i Patras via Samhøringsfonden (projekt nr. 94/09.61.029) -1).

Ud fra de oplysninger, som de græske myndigheder har oversendt til Kommissionen, er der foretaget en evaluering af indvirkningerne på miljøet, som blev afsluttet ved ministeriel beslutning nr. 30339 af 20. juli 1994. Spørgsmålet om en alternativ løsning bør eventuelt behandles som led i en sådan evaluering. Det tilkommer imidlertid de nationale myndigheder at træffe beslutningen om valg af stedet.

Kommissionen har indtil i dag ikke modtaget nogen klager over det pågældende projekt

(98/C 187/195)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4111/97**af Anita Pollack (PSE) til Kommissionen***(16. januar 1998)*

Om: Gennemførelse af direktivet om levesteder

Hvorfor går det så langsomt med at oprette nettet af særlige beskyttede områder (Natur 2000), når man ved, at medlemsstaterne egentlig skulle udarbejde en liste over beskyttede områder inden juni 1995, som derefter skulle inkorporeres i dette net?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard*(4. februar 1998)*

Juni 1995 er den frist, der er fastsat i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter ⁽¹⁾, det såkaldte »habitat-direktiv«, for medlemsstaternes forelæggelse af deres lister over lokaliteter, som de foreslår medtaget i »Natura 2000«-nettet.

Det er altså med andre ord op til de enkelte medlemsstater at forklare, hvorfor de ikke har overholdt tidsplanen. Kommissionen har på sin side indledt en række overtrædelsesprocedurer mod forskellige medlemsstater for manglende indgivelse af fuldstændige nationale lister over lokaliteter.

I »habitat«-direktivet opereres der med en efterfølgende periode på tre år, hvor Kommissionen skal udarbejde et udkast til en liste over lokaliteter af fællesskabsbetydning ud fra medlemsstaternes lister. Kommissionen agter selvsagt at overholde denne tidsfrist på tre år.

⁽¹⁾ EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

(98/C 187/196)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4112/97**af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) til Kommissionen***(16. januar 1998)*

Om: Begrænsninger for spanske investeringer i fiskerfartøjer, der sejler under fransk flag

Den 18. november 1997 vedtog det franske parlament en ny lov om havfiskeri indeholdende krav med hensyn til besætningens bopæl på fransk område og landinger i franske havne, ligesom flertallet af togterne skal udgå fra disse.

Har Kommissionen officielt kendskab til den nye franske lov?

Finder Kommissionen, at denne lovgivning er i overensstemmelse med de grundlæggende principper i fællesskabsretten, navnlig principperne om etableringsret og retten til fri bevægelighed for personer og varer?

Kommissionen bedes under alle omstændigheder oplyse, hvilket standpunkt den indtager til denne lov på baggrund af Domstolens nylige retspraksis på området.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Emma Bonino*(9. februar 1998)*

Det ærede medlem sigter sandsynligvis til den franske lov nr. 97-1051 af 18. november 1997 om retningslinjer for havfiskeri og havbrug.

Artikel 6 i denne lov hjemler, at et fiskerfartøj, som fører fransk flag, kun må udnytte de nationale kvoter og kun kan få fiskeritilladelse, når det har en reel økonomisk tilknytning til Den Franske Republik og ledes og kontrolleres fra en stabil virksomhed, der er beliggende på fransk område.

Kommissionen finder, at denne bestemmelse er forenelig med fællesskabsretten, således som denne fortolkes af EF-domstolen, for så vidt som man ved anvendelsen heraf fuldt ud overholder principperne om proportionalitet og ikke-diskriminering.

Kommissionen har ikke kendskab til de i det ærede medlems skriftlige forespørgsel omtalte restriktioner med hensyn til besætningernes bopæl og landinger foretaget af fiskerfartøjer, der fører fransk flag.

I den nye franske lov nr. 97-1051 om retningslinjer for havfiskeri og havbrug nævnes sådanne restriktioner ikke.

Hvis de franske myndigheder skulle træffe supplerende bestemmelser, vil Kommissionen efterprøve, om de er forenelige med fællesskabsretten, således som denne fortolkes af EF-domstolen.

(98/C 187/197)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4115/97
af Yves Verwaerde (PPE) til Kommissionen

(16. januar 1998)

Om: Bedre inddragelse af det civile samfund i EU's partnerskab med AVS-landene

Kommissionen bedes redegøre for sin politik og de foranstaltninger, som den har til hensigt at gennemføre for at styrke det civile samfund i AVS-landene. Det forudsættes, at det civile samfund ikke indskrænker sig til NGO'erne, og at det omfatter både de offentlige og civile sektorer, hvor den organiserede del af befolkningen deltager i samfundslivet som sådan.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af João de Deus Pinheiro

(9. februar 1998)

Kommissionen har i de seneste 15 måneder deltaget i en intens offentlig debat om de udfordringer og muligheder, der knytter sig til et nyt partnerskab mellem Fællesskabet og staterne i Afrika, Vestindien og Stillehavsområdet (AVS), som forberedelse til opfølgningen af den reviderede Lomé IV-konvention. Ifølge denne debat skal hovedvægten lægges på en styrkelse af borgersamfundets medvirken ved at gøre »tilgængelighed« til et grundprincip for det nye partnerskab, hvorved det gøres muligt for aktører i staten og i borgersamfundet at deltage i dialogen om de politikker, der skal føres, og i samarbejdsforanstaltningerne.

Der lægges særdeles stor vægt på det nye partnerskabs politiske dimension, således at respekt for menneskerettighederne, de demokratiske principper, retsstatsprincipperne og »good governance« får en fremtrædende plads i bestræbelserne for at sikre borgerne fuld medvirken overalt i samfundslivet, for at beskytte deres interesser og deltagelse i beslutningsprocessen og forvaltningen af de offentlige ressourcer og for at opbygge et aktivt og velorganiseret borgersamfund. Udbygningen af partnerskabet skal være mere vidtgående end de gældende bestemmelser i Lomé-konventionen og omfatte et egentligt samarbejdsbetonet partnerskab i beslutningsprocessen.

Fællesskabets vigtigste mål for alle samarbejdsområder er ansvarliggørelse af beslutningsprocessens aktører, styring af samarbejdet og udbygning af aktørernes kapacitet. Hovedvægten vil blive lagt på en styrkelse af de demokratiske og samarbejdsbetonede strukturer og en generel organisering af de økonomiske og sociale aktører og borgersamfundets aktører på nationalt, lokalt og regionalt plan.

Der vil blive ydet støtte til forberedelse og gennemførelse af vækst- og beskæftigelsesstrategier i AVS-staterne med aktiv deltagelse af de involverede økonomiske og sociale aktører. Der er også planer om at yde støtte til en styrkelse af de menneskelige ressourcer, en ansproing til forstærket dialog mellem regeringen, erhvervsorganisationerne og borgersamfundets sociale og andre organisationer, en udbygning af medbestemmelsen og en udvikling af en mere målrettet social dialog mellem arbejdsmarkedets parter.

Borgersamfundets organisationer og de eksisterende sociale aktører vil blive støttet ved udbygning af socioøkonomiske institutioner, frie og uafhængige medier, indførelse af et lovgivningsapparat, der fremmer det private initiativ, styrkelse af det politiske flerpartisystem, støtte til de institutioner, som forsvare menneskerettighederne, og fremme af disses effektivitet samt gennemførelse af borgerlige grunduddannelser. Det påtænkes systematisk at yde institutionel støtte og udvikle evner og færdigheder blandt partnerskabets aktører, navnlig hvad angår de økonomiske og sociale aktørers repræsentation, samarbejdet i borgersamfundet, uddannelsen af borgersamfundets beslutningstagere og skabelsen af uddannelseskapacitet.

(98/C 187/198)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4122/97**af Anita Pollack (PSE) til Kommissionen***(16. januar 1998)**Om:* EU-miljømærket

Har Kommissionen gennemført undersøgelser af, hvordan forbrugerne i de forskellige EU-medlemsstater har reageret på EU's miljømærke, og kan den i bekræftende fald oplyse, hvad undersøgelserne afslørede?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Emma Bonino*(27. februar 1998)*

Kommissionen har ikke gennemført nogen undersøgelse af forbrugernes syn på Fællesskabets miljømærke i nogen af medlemsstaterne.

På nuværende tidspunkt forekommer det at være for tidligt at gennemføre en sådan undersøgelse.

(98/C 187/199)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4126/97**af Claude Desama (PSE) til Kommissionen***(21. januar 1998)**Om:* Eurocontrols situation

Eurocontrol er i realiteten ved at miste sine karakteristiske kvaliteter som offentligt international organisation og offentligt serviceorgan. Ved flere europæiske landes undertegnelse af en konvention i 1963 oprettedes Eurocontrol som en sådan organisation, men er i dag — i kraft af revisionen af teksterne om dens oprettelse — skueplads for himmelråbende planløshed i den daglige forvaltning.

Bortset fra behovet for en tilpasning til åbenlyse aktuelle behov medfører denne situation, at private virksomheder ganske simpelt overtager organisationen, hvilket er i klar modsætning til og et totalt brud med dens tradition og dens opgave som offentligt international organisation.

Fakta er, at fastlæggelse af Eurocontrols mål og udnyttelsen af dens ressourcer i flere år har været lagt i hænderne på eksterne rådgivere og forskellige kontraktpartnere (i alt op mod 400!), der ikke er specialister i lufttrafik, og hvis motivering begrænser sig til udarbejdelse af dyre rapporter, der ofte er overflødige, i stedet for bidrag til etablering af et integreret og sammenhængende system til kontrol og regulering af lufttrafikken.

Denne situation har allerede ført til afskedigelse af talrige tjenestemænd i organisationen og har desuden på fem år skabt en samlet gæld på 400 mio ecu.

Agtar Kommissionen at tage initiativ til at forbedre situationen og således gøre en ende på ødelæggelsen af en organisation, hvis knowhow og ressourcer er ved at blive sat over styr til fordel for private interesser og i sidste instans til skade for medlemsstaterne og de europæiske borgeres sikkerhed?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock*(9. februar 1998)*

Kommissionen mener, det er af afgørende betydning for glat udvikling af Fællesskabets luftfartsliberaliseringspolitik, at det europæiske luftrum har tilstrækkelig kapacitet til at kunne styre en trafikvækst både effektivt og sikkert. Kommissionen vedtog med dette formål i marts 1996 en hvidbog om styring af lufttrafikken⁽¹⁾, hvori den henstiller, at der foretages en omorganisering af de institutionelle ordninger for levering af flyvekontrol-tjenester.

Kommissionen foreslog en adskillelse af de operationelle og regulerende funktioner, således at et omorganiseret Eurocontrol skulle have ansvaret for den regulerende funktion, så denne funktion kunne udføres effektivt og uafhængigt af forskellige interesser. Denne fremgangsmåde blev støttet af Parlamentet, navnlig i dets beslutning til hvidbogen⁽²⁾.

Kommissionen har gjort alt, hvad den kunne, for at påvirke aktuelle initiativer forbundet med revision af Eurocontrol-konventionen med henblik herpå, og det er lykkedes for så vidt som denne organisation nu får øgede beføjelser og en ledelse, der er mindre afhængig af nationale interesser.

Om der opnås mere i fremtiden afhænger stort set af Eurocontrol's evne til at opfylde sin nye rolle med den ønskede neutralitet og myndighed. Det ville dog være forkert at konkludere, at organisationen mister sin internationale og offentligretlige karakter, da hensigten med denne nyordning er det absolut modsatte. Kommissionen har også foreslået, at Fællesskabet bliver fuldt medlem af denne organisation, og Rådet har for nylig godkendt dette. Dette skulle sikre, at fremtidige udviklinger sker i den rigtige retning.

Dette gælder også for kontrol med Eurocontrol's ledelse. Den nye konvention fastsætter en snævrere kontrol af organisationen gennem en kontrolkommission. Da Fællesskabet deltager i de vigtigste politiske organer i organisationen, er dette også en garanti for den nødvendige gennemsigtighed og demokratiske kontrol med henblik på at undgå de mangler, som det ærede medlem synes at frygte.

(¹) KOM(96) 57.

(²) EFT C 33 af 3.2.1997.

(98/C 187/200)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-4129/97
af Maartje van Putten (PSE) til Kommissionen
(5. januar 1998)

Om: Den humanitære situation i Sierra Leone

Den 7. november 1997 berettede »World Food Programme«, at 200.000 mennesker i Sierra Leone var truet af hungersnød. Ifølge skøn er flere gange dette antal fordrevet og på flugt for voldshandlinger i dette land.

1. a) Hvad er resultatet af den undersøgelsesrejse, som Det Europæiske Fællesskabs Kontor for Humanitær Bistand foretog i september 1997 til Guinea og grænseområdet Guinea/Sierra Leone?
b) Hvorledes vurderer Kommissionen udviklingen i den politiske og humanitære situation i Sierra Leone siden september?
2. a) Stilles der efter Kommissionens opfattelse tilstrækkelig katastrofehjælp til rådighed for befolkningen i Sierra Leone?
b) Hvilken rolle spiller EU i forbindelse med ydelsen af denne hjælp, og hvilke problemer opstår der i forbindelse hermed?
c) Hvilken hjælp tilbyder EU de lande i regionen, som modtager flygtninge fra Sierra Leone?
3. a) Mener Kommissionen, at der er mulighed for en mæglerrolle for EU i forbindelse med gennemførelsen af Conakry-fredsftalen, især hvad angår nedrustningsaftalerne?
b) I benægtende fald, hvilken rolle bør Kommissionen efter dens egen mening spille, for at aftalen overholdes?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Emma Bonino

(29. januar 1998)

Efter undertegnelsen af Conakry-fredsftalen den 22. oktober 1997 er våbenhvilen mellem den magthavende junta (AFRC (de revolutionære væbnede styrker) og RUF (de forenede revolutionære fronter)) og ECOMOG-styrkerne (Det Økonomiske Fællesskab af Vestafrikanske Stater ECOWAS' kontrolgruppe) blevet overholdt. Situationen er dog fortsat meget uklar og meget usikker. Forhandlingerne mellem AFRC, liberianerne og nigerianerne tager til. Den svenske FN-ambassadør, der er formand for sanktionsudvalget, har mødt begge parter for at fremme aftalerne og fastslå, hvilken form for bistand FN vil kunne yde. Det må konstateres, at den afvæbning og demobilisering, der var påregnet pr. 1. december 1997, fortsat ikke har fundet sted. Det er ikke muligt at gennemføre disse foranstaltninger, da der ikke er en effektiv fredsftale på stedet. Mangelen på vilje til fremskridt giver grund til at forvente en vis forsinkelse af de fastsatte frister.

Siden statskuppet er den sierraleonske befolknings situation forværret på grund af den voksende usikkerhed og de direkte og indirekte følger af embargoen. Den humanitære bistands virkning på denne situation afhænger dels af vilkårene for adgang til de mest berørte områder og befolkningsgrupper, dels af de midler der forefindes på stedet. Det er i denne forbindelse afgørende, at der så hurtigt som muligt kan leveres levnedsmidler og lægemidler. Transaktioner over grænserne blokeres stadig som følge af embargoen.

Der forekommer i øjeblikket ikke omfattende befolkningsvandringer, men dog bevægelser af grupper af familier af sikkerhedsmæssige årsager, dels fra Freetown og dels i landdistrikterne, og der kan konstateres en tendens til vandring mod bushen. Landsbyerne affolkes, samtidig med at usikkerheden vokser langs vandringsruterne. Der konstateres ikke flygtningestrømme til nabolandene.

Kommissionen har under hele krisen været til stede og været meget aktiv gennem humanitære bevillinger, der i 1997 beløb sig til 3,7 mio. ECU. Indsatsen har hovedsagelig været rettet mod sundhedsområdet og er ydet gennem det internationale Røde Kors og andre ikke-statslige organisationer. Det aktuelle problem ligger ikke i bistandens omfang, men i kvaliteten af den hjælp, der ydes befolkningen. Det er vigtigt at bevare et forholdsvis lavt bistandsniveau for at undgå enhver omladning og derved at støtte krigen. Med målrettede programmer har foranstaltninger derimod en meget betydelig og positiv virkning for de mest sårbare befolkningsgrupper. Med hensyn til fødevarer er de nødvendige ressourcer til stede i Guinea, men blokeres ved grænsen. De humanitære organisationer har en glimrende koordination i et levnedsmiddeludvalg, der blev oprettet i begyndelsen af 1997 på Kommissionens foranledning.

Den regionale organisation ECOWAS (Det Økonomiske Fællesskab af Vestafrikanske Stater) har pålagt femstatsudvalget (Nigeria, Ghana, Guinea, Liberia, Côte d'Ivoire) at være officiel mægler i den sierraleonske krise, og udvalget var i denne egenskab medunderskriver af den fredsaftale, der blev undertegnet i Conakry den 23. oktober 1997. Fællesskabet støtter fuldt ud ECOWAS-udvalgets bestræbelser på at finde en løsning på krisen. Kommissionen har for sit vedkommende tilbudt præsident Kabbahs lovlige regering såvel politisk som praktisk støtte til at gennemføre fredsaftalen. I øjeblikket overvejes et program for bistand til sierraleonske flygtninge i Guinea. Desuden undersøger Kommissionen, hvorledes der kan ydes støtte til demobiliseringsprogrammerne.

(98/C 187/201)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4132/97

af Reimer Böge (PPE) til Kommissionen

(21. januar 1998)

Om: Østersø-fiskeripolitik

Kan Kommissionen meddele, hvilke konventioner eller aftaler vedrørende Østersø-fiskeripolitikken der findes mellem EU hhv. EU's medlemsstater og EU's partnerlande?

Har Kommissionen desuden kendskab til erhvervsaftaler for dele af EU-flåden for Østersø-tredjelandes farvande?

Hvilke forestillinger har Kommissionen som led i før-tiltrædelsesstrategien om integration af Østersø-landene eller om indgåelse af fiskeriaftaler med de baltiske lande, Polen og Rusland?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Emma Bonino

(10. februar 1998)

I 1996 indgik Fællesskabet nye fiskeriaftaler med Estland, Letland og Litauen. De nye aftale trådte i stedet for de eksisterende aftaler, der tidligere var indgået med henholdsvis Fællesskabet og Sverige og Finland. Fællesskabet er i gang med at forhandle lignende aftaler med Polen og Den Russiske Føderation. I afventning af resultatet af disse konsultationer forvaltes de aftaler, der er indgået af henholdsvis Sverige og Finland med disse lande forud for tiltrædelsen, af Fællesskabet ifølge tiltrædelsesakten fra 1994. Der er indgået fiskeriarrangementer på basis af disse aftaler med hvert af de fem lande for 1996, 1997 og 1998.

Ud over ovennævnte fiskeriaftaler indgås der også private arrangementer. De kontraherende parter i Den Internationale Østersø-Fiskerikommission (IBSFC) har aftalt (fiskeriregel nr. 2.1), at fiskerfartøjer, der udøver fiskeri under sådanne private arrangementer, skal have en specifik tilladelse til en nærmere bestemt fiskeriaktivitet fra de officielle myndigheder i flagstaten og i det land, hvor fiskeriet finder sted. Af kontrolhensyn skal den kontraherende part, i hvis farvande fiskeriet finder sted, og som har givet tilladelse til fiskeriet, meddele IBSFC's sekretariat forskellige oplysninger, såsom arter, mængder, periode og fartøjets navn. IBSFC sender disse oplysninger ud til de kontraherende parter.

Kommissionen er overbevist om, at denne form for regionalt og bilateralt samarbejde bidrager til økonomisk integration generelt og vil have en positiv indvirkning på de næstkommende tiltrædelsesforhandlinger.

(98/C 187/202)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4141/97

**af Laura González Álvarez (GUE/NGL)
og Pedro Marset Campos (GUE/NGL) til Kommissionen**

(21. januar 1998)

Om: Manglende information til de europæiske samarbejdsudvalg

Ericsson, et multinationalt svensk selskab, producerer teknologi til den hurtigst voksende sektor i verdensøkonomien: telekommunikation. Det har størstedelen af sine aktiviteter i Europa, hovedsagelig i Sverige, og dets væsentligste marked er Den Europæiske Union selv.

Selskabet har indgået formelle aftaler med to amerikanske virksomheder om, at disse påtager sig hele produktionen af Ericsson-udstyr til offentlig kommunikation i verden. Denne afgørelse kan få alvorlige konsekvenser for tusinder af europæiske arbejdstagere inden for Ericsson-koncernen, og gennemførelsen af denne plan i Spanien vil kunne betyde flytning af mange arbejdstagere til andre virksomheder. Denne transaktion sikrer hverken den industrielle stabilitet eller beskæftigelse i det nye selskab, og truer desuden andre arbejdspladser i hjælpeindustrier og servicesektorer, som i dag arbejder for Ericsson i Spanien.

Dertil kommer, at det europæiske samarbejdsudvalg for arbejderne hos Ericsson hverken er blevet orienteret eller hørt om denne afgørelse, og fagforeningsrepræsentanterne modtog først den uofficielle meddelelse, efter at afgørelsen var truffet.

1. Har Kommissionen kendskab til denne situation?
2. Ved Kommissionen, at Ericssons væsentligste marked er EU, og at der efter fastlæggelsen af denne politik ikke er noget rimeligt forhold mellem det ansvar, som dette multinationale selskab har med hensyn til opretholdelse af beskæftigelse, udbygning af virksomhedsnet osv. og omfanget af de ydelser, som Europa giver det?
3. Mener Kommissionen ikke, at hvis store virksomheder opgiver industrielle aktiviteter, kan dette medføre tab af titusinder af arbejdspladser for en meget vigtig sektor for EU-arbejdstagere med ringe uddannelse?
4. Vurderer Kommissionen, at Ericsson har overtrådt reglerne om information og høring af arbejdstagerne i Rådets direktiv 94/45/EF ⁽¹⁾? Kan Kommissionen garantere, at Ericsson opfylder direktivet om indførelse af europæiske samarbejdsudvalg eller en procedure i fællesskabsvirksomheder og fællesskabskoncerner med henblik på at informere og høre arbejdstagerne?

⁽¹⁾ EFT L 254 af 30.9.1994, s. 64.

(98/C 187/203)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4218/97

**af Laura González Álvarez (GUE/NGL), Pedro Marset Campos (GUE/NGL)
og Alonso Puerta (GUE/NGL) til Kommissionen**

(21. januar 1998)

Om: Manglende information til de europæiske samarbejdsudvalg

Det multinationale selskab Ericsson af svensk oprindelse fremstiller teknologi til den økonomiske sektor i verden, der er størst udvikling i, nemlig telekommunikationssektoren. Ericsson har størstedelen af sine ressourcer i Europa, hovedsageligt i Sverige, og selskabets vigtigste marked er Den Europæiske Union (EU) selv.

Ericsson har indgået aftaler med to amerikanske selskaber om, at de skal overtage hele fremstillingen af Ericssons udstyr til offentlig kommunikation over hele verden. Denne afgørelse kan få alvorlige konsekvenser for europæiske arbejdstagere i Ericsson-koncernen, og gennemførelsen af denne plan i Spanien vil betyde overførsel af talrige arbejdstagere til andre selskaber. Denne manøvre hverken garanterer industriel stabilitet eller beskæftigelse i det nye selskab og sætter desuden andre arbejdspladser på spil i hjælpeindustrier og servicesektoren, som i dag arbejder for Ericsson i Spanien.

Det europæiske samarbejdsudvalg i Ericsson blev hverken informeret eller hørt i forbindelse med ovennævnte afgørelse, og de enkelte landes fagforeningsrepræsentanter modtog nyheden ad uofficiel vej, efter at afgørelsen var truffet.

1. Har Kommissionen kendskab til denne situation?
2. Er Kommissionen klar over, at Ericsson har sit største marked i EU, og at der efter gennemførelse af denne politik ikke vil være noget forhold mellem det ansvar, som dette multinationale selskab har med hensyn til bevarelse af beskæftigelsen, opbygning af erhvervsstrukturer m.v. og den fortjeneste, som selskabet vil få i Europa?
3. Mener Kommissionen ikke, at det kan føre til tab af titusindvis af arbejdspladser i en sektor, der har stor betydning for den lavt kvalificerede arbejdskraft i EU, når store selskaber indstiller deres industrivirksomhed?
4. Mener Kommissionen, at Ericsson har krænket arbejdstagernes ret til at blive informeret og hørt, som er fastsat i direktiv 94/45/EF? Kan Kommissionen garantere, at Ericsson vil opfylde dette direktivs bestemmelser om oprettelse af et europæisk samarbejdsudvalg eller om information og høring af arbejdstagerne i fællesskabsvirksomheder og fællesskabskoncerner?

Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Pádraig Flynn
på skriftlige forespørgsler E-4141/97 og E-4218/97

(25. februar 1998)

Kommissionen har ikke modtaget nogen klage eller anmodning om at gribe ind fra de parter, der berøres af de forhold, de ærede medlemmer redegør for.

Kommissionen er i færd med at gennemføre en samlet evaluering af omsætningen til national lovgivning af Rådets direktiv 94/95/EF af 22. september 1994 om indførelse af europæiske samarbejdsudvalg eller en procedure i fællesskabsvirksomheder og fællesskabskoncerner med henblik på at informere og høre arbejdstagerne. En eventuel manglende overholdelse fra en virksomheds side af de regler, der er fastsat i dette direktiv, skal vurderes i lyset af de nationale bestemmelser, som omsætter direktivet til national ret. Det er derfor i første række de nationale myndigheder, der skal sikre overholdelsen af disse bestemmelser.

(98/C 187/204)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-4150/97
af José Barros Moura (PSE) til Kommissionen

(7. januar 1998)

Om: EU-finansiering af vandkraftprojekter i Spanien

Kommissionen bedes under henvisning til de betingelser, der er gældende for godkendelse af finansieringen af Alqueva-projektet, og EU's finansiering af vandkraftprojekter af forskellig art og størrelse i Spanien, navnlig i forbindelse med grænseoverskridende floder, besvare følgende spørgsmål:

1. Hvilke projekter er der tale om, hvor er de beliggende og hvor store er de, herunder navnlig vandopsamlingskapaciteten?
2. Afledes eller tilføres der vand i forbindelse med vandløb og floder og på hvilke betingelser?
3. Hvilke miljø- og landbrugsmæssige samt eventuelle andre konsekvenser har projekterne?
4. Hvilke betingelser har Kommissionen stillet for godkendelsen af projekter?
5. Hvor store finansieringer er der tale om?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies

(3. februar 1998)

Omfanget af det ærede medlems spørgsmål kræver en række oplysninger om et stort antal projekter og anlæg, der kun kan opnås efter en lang og grundig undersøgelse, som Kommissionen ikke er i stand til at udføre eller finansiere på en så målrettet måde.

Det ærede medlem kan derimod finde svar på de fleste af sine spørgsmål i to dokumenter, som Kommissionen fremsender direkte til ham og til Parlamentets Generalsekretariat. Det drejer sig om Montgomery Watson-rapporten (»Water availability under extreme conditions in the Iberian peninsula with special reference to the Guadiana international-Spain and Portugal-river basin«), udgivet i andet halvår af 1996. Dette dokument illustrerer de problemer, som de europæiske medfinansieringer forsøger at løse inden for rammerne af bestemmelserne for strukturfondene, og indeholder en liste over projekter, som Samhørighedsfonden har medfinansieret siden 1993. I rapporten gøres der rede for problemerne for hvert år og for hvert land for sig, da den nyligt indførte fremgangsmåde, hvor hvert afvandingsområde betragtes som et samlet hele, endnu ikke anvendes systematisk

Hvis det ærede medlem ud fra disse oplysninger skulle ønske at få oplysninger om et bestemt projekt, vil Kommissionen fremskaffe disse efter at have foretaget den nødvendige efterforskning.

Kommissionen gør dog det ærede medlem opmærksom på, at en stor del af den infrastruktur i Spanien, som har set dagens lys under den nationale vandplan, er udført uden fællesskabsstøtte. Desuden kan Kommissionen ikke udover de projekter, som følges af Samhørighedsfonden, systematisk udpege de projekter under de autonome samfunds programmer, som er medfinansieret af Strukturfondene. Det ærede medlem skal altså henvende sig direkte til de autonome samfund, som forvalter disse programmer, for at få et udtømmende svar på sit spørgsmål.

(98/C 187/205)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-4151/97

af Bárbara Dührkop Dührkop (PSE) til Kommissionen

(7. januar 1998)

Om: Mistede fællesskabsarbejdspladser på grund af fiskeriprotokollen mellem EU og Letland

Kommissionen har undertegnet en protokol med Letland inden for rammerne af fiskeriforbindelserne med dette land, hvori betingelserne for etableringen af fælles virksomheder fastsættes. I denne protokol har Kommissionen, helt klart i modstrid med Fællesskabets interesser, accepteret, at både fiskerfartøjernes kaptajn og hele besætningen skal være statsborgere eller fastboende i Letland.

Dette vil bevirke, at EU-arbejdstagere, hvis fartøjer overføres fra Fællesskabet til den lettiske flåde, vil miste deres arbejde og desuden, at EU-skibsejere vil miste tilskyndelsen til at etablere fælles virksomheder, fordi de ikke længere vil kunne beskæftige en besætning, som allerede er fortrolig med fartøjet.

Det svage argument om, at dette er et krav i henhold til lettisk ret, har ikke særligt stor vægt, da enhver lov kan ændres, og en international aftale gør modstridende bestemmelser på et lavere plan i hierarkiet, f.eks. national lovgivning, ugyldig.

Hvordan kan Kommissionen begrunde, at den således ikke har levet op til sine forpligtelser ved forhandlingerne af protokollen, som det også har været tilfældet med Litauen og Grønland?

Ville det ikke være mere fornuftigt og i overensstemmelse med Fællesskabets interesser, at have fastsat bestemmelser om, at besætningen skal være EU-borgere i et forhold svarende til Fællesskabets kapital i den fælles virksomhed, og at kaptajnen skal være borger i det samme land som den vigtigste partner?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Emma Bonino*(3. februar 1998)*

På grundlag af forhandlingsdirektiver vedtaget efter 1995-udvidelsen blev der forhandlet nye fiskeriaftaler med Letland i april 1996 og med Estland og Litauen i juni 1996. Som en nyskabelse blev det i disse aftaler forudset at oprette fællesforetagender og blandede selskaber. Protokollen om oprettelse af blandede selskaber i Letland blev forhandlet og paraferet i 1997.

Medlemsstaterne var til stede under forhandlingerne med hvert af disse lande, og Kommissionen paraferede udkastet til protokol med Letland i god tro og med fuld bistand fra medlemsstaterne efter proceduren i EF-traktatens artikel 228, stk. 1. Rådets sekretariat registrerede ikke nogen forbehold.

På denne baggrund må Kommissionen i al respekt være uenig med det ærede medlem i hendes vurdering af, at Kommissionen handlede uansvarligt og i modstrid med Fællesskabets interesser ved at acceptere affattelsen af artikel 6 i nævnte protokol. Ifølge den permanente ordning for blandede selskaber trækkes fartøjerne ud af Fællesskabets fartøjsfortegnelse og omflages til et tredjeland. De er derefter omfattet af dette lands lovgivning. Letland anførte udtrykkeligt, at føreren af og besætningen på lettiske fartøjer skulle være lettiske statsborgere eller have fast bopæl i Letland ifølge lettisk lov og som betingelse for parafering af aftalen.

Kommissionen deler det ærede medlems opfattelse af, at det så vidt muligt skal tilstræbes, at bevare beskæftigelsen af EU-borgere i fiskerisektoren. Kommissionen vil derfor for fremtiden bestræbe sig mest muligt på at forhandle betingelser, der er i tråd med denne målsætning.

(98/C 187/206)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-4153/97**af Antonio Tajani (UPE) til Kommissionen***(7. januar 1998)*

Om: Samlede tilladte fangstmængder for tunfisk i Middelhavet

Af henstillingerne fra ICCAT (International Commission for the Conservation of Atlantic Tunas) fremgår det, at det er nødvendigt at reducere den samlede mængde fangster af tunfisk i Middelhavet med 25%. Disse fangster foretages ikke blot af fællesskabsflåden, men også af et stort antal fiskerfartøjer fra tredjelande. I denne forbindelse har Fællesskabet lige vedtaget eller er ved at vedtage en række bevarelsesforanstaltninger, som udelukkende berører fællesskabsflåden, og som har til formål at sikre bevarelsen af tunfiskebestandene i Middelhavet, nemlig:

- forordning 1075/96 ⁽¹⁾ om forbud mod fiskeri af tunfisk med flydeline uden forankring fra fartøjer af en længde på over 24 m i perioden 1. juni til 31. juli hvert år;
- forslag om ændring af forordning 1626/94 (KOM(97)0459) ⁽²⁾ om forbud mod tunfiskeri med snurpenot i perioden fra den 1. til den 31. august, forbud mod brug af flyvemaskiner eller helikoptere til støtte for tunfiskeri i perioden fra den 1. til den 30. juni og fastsættelse af minimumsstørrelser for landingerne;
- nedskæring af tunfiskeriet med 20% som nævnt blandt målene for det flerårige udviklingsprogram for den italienske flåde.

Da der er tale om nyindførte bestemmelser, er det for øjeblikket umuligt at foretage en nøjagtig evaluering af de positive indvirkninger, som disse foranstaltninger vil få for de berørte bestande.

Kommissionen forstår nu (KOM(97)0598) indførelse af en yderligere begrænsning af tunfiskeriet i Middelhavet ved at fastlægge en samlet tilladt fangstmængde (TAC) vedrørende tunfisk for fællesskabsflåden.

Kan Kommissionen oplyse følgende:

1. På hvilket videnskabeligt grundlag er denne TAC baseret, idet mange andre flåder fra tredjelande fisker tunfisk, og det derfor er umuligt at foretage en global evaluering af den samlede tunfiskefangst?

2. Er den klar over den meget diskriminerende og skadelige karakter, som denne foranstaltning vil få for fællesskabsflåden, og virkningerne for konkurrencen?
3. Mener den, at en mere effektiv forvaltning på globalt plan af fiskeressourcerne i Middelhavet kun kan sikres af Det Almindelige Råd for Fiskeriet i Middelhavet (GFCM), og at det derfor er her, man bør finde frem til passende bevarelsesforanstaltninger?

(¹) EFT L 142 af 15.6.1996, s. 1.

(²) EFT C 337 af 7.11.1997, s. 36.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Emma Bonino

(30. januar 1998)

De fangstbegrænsninger for almindelig tun, som Kommissionen har foreslået, svarer til de henstillinger, som ICCAT (Den Internationale Kommission for Bevarelse af Tunfiskebestanden i Atlanterhavet) vedtog i 1994, og som trådte i kraft i 1995. Henstillingerne byggede på det videnskabelige arbejde, der er udført inden for rammerne af SCRS (Den Stående Komité for Forskning og Statistik), som er ICCAT's videnskabelige organ. SCRS er sammensat af videnskabsmænd fra ICCAT's kontraherende parter, og videnskabsmænd fra andre lande indbydes også til at deltage i disse assessments.

Denne foranstaltning giver ikke anledning til forskelsbehandling over for EU, idet ICCAT's henstillinger er bindende for alle de kontraherende parter. I øvrigt godkendte Det Almindelige Råd for Fiskeriet i Middelhavet (GFCM) de samme henstillinger. Derfor er de bindende for alle de stater, der er medlemmer af GFCM, hvilket i praksis vil sige alle Middelhavslandene. Endelig er alle fiskeristater ifølge folkeretten forpligtet til at samarbejde med internationale forvaltningsorganer og med kyststaterne om forvaltningen af disse bestande.

Kommissionen er enig i det ærede medlems sidste udsagn. Som anført ovenfor, har GFCM allerede godkendt ICCAT's henstillinger.

(98/C 187/207)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-4154/97

af Karin Riis-Jørgensen (ELDR) til Kommissionen

(7. januar 1998)

Om: Overvågning af kapacitetsgrænser for MTW-værftet i det tidligere Østtyskland

Kommissionen har i en beslutning offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende den 14. november 1997 (¹) oplyst, at MTW-værftet i det tidligere Østtyskland i 1996 har produceret 1,6% mere end den maksimalt tilladte kapacitet på værftet.

Kommissionen har bedt værftet tilbagebetale 720.000 DM, hvilket ikke er 1,6% af den modtagne støtte. I stedet har Kommissionen pålagt værftet at reducere produktionen i 1997 til et niveau, der er 1,6% lavere end værftets officielle kapacitet på 100.000 kbt.

Da overholdelse af kapacitetsloftet var en betingelse for den modtagne støtte, hvorfor har Kommissionen så ikke krævet støtten tilbagebetalt fra MTW-værftet, der i 1996 har haft en produktion, der overskrider kapacitetsloftet?

Hvorfor har Kommissionen ikke pålagt MTW-værftet at foretage ændringer i sine installationer, således at kapaciteten reduceres til det godkendte niveau, i stedet for kun at kræve reduktion af produktionen?

Vil Kommissionen gøre brug af sine muligheder for generelt at nægte godkendelse af fremtidige støtteudbetalinger til værfter for at sikre, at de i Rådet og Parlamentet fastlagte betingelser overholdes?

(¹) EFT C 344 af 14.11.1997, s. 2.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Karel Van Miert*(3. februar 1998)*

Som anført i beslutningen om at frigive første tranche af omstrukturingsstøtten til MTW-Schiffswerft og Volkswerft, som det ærede medlem henviser til, udgør Rådets forordning (EF) nr. 1013/97 om støtte til bestemte skibsværfter, der er under omstrukturering ⁽¹⁾, retsgrundlaget for vurderingen af driftsstøtten til skibsværftet. I henhold til forordningens artikel 2 kan Kommissionen kræve udbetaling af støtten indstillet og/eller støtten tilbagebetalt, hvis Kommissionen mener, at de betingelser, der er knyttet til en eventuel støttegodkendelse i henhold til forordningen, ikke er overholdt. En af betingelserne for, at støtten kan ydes, er, at kapacitetsbegrænsningerne respekteres.

Ifølge formuleringerne i artiklen skal Kommissionen undersøge de faktiske forhold og omstændigheder, hvorunder en betingelse ikke er blevet respekteret, og derefter træffe beslutning om, hvorvidt støtten skal indstilles eller tilbagebetales. I dette tilfælde blev overskridelsen af kapacitetsbegrænsningen opdaget på et relativt tidligt tidspunkt. Den berørte primært et skib, der blev påbegyndt i 1996 og afleveret i 1997. Det var derfor først og fremmest naturligt at kræve en reduktion af produktionen i 1997 for at kompensere for overskridelsen i 1996. For at kompensere for eventuelt andre fordele, som skibsværftet kan have opnået ved den fremskudte produktion af en del af det pågældende skib, blev det besluttet tillige at reducere første tranche af driftsstøtten med 720 000 DEM. Denne direkte reduktion er i overensstemmelse med forordningens bestemmelser, da den erstatter en tilbagebetaling, når støtten endnu ikke er udbetalt.

I lyset af hvordan kapacitetsoverskridelsen opstod, fandt Kommissionen det ikke passende at kræve værftets installationer ændret som foreslået af det ærede medlem. Det må erindres, at et skibsværfts kapacitet ikke udelukkende bestemmes af, hvordan nøgleinstallationer er dimensioneret, men også af hvordan arbejdet organiseres og produktionen planlægges.

I overensstemmelse med forordningens bestemmelser fører Kommissionen tilsyn med, at de betingelser, der er fastsat for støtte til omstrukturingsprogrammer, respekteres. Dette sker ved hjælp af et intensivt overvågningsprogram, der omfatter kontrolbesøg på stedet med bistand fra uafhængige eksperter. Hvis betingelserne ikke overholdes, vil Kommissionen gribe ind som fastsat i den pågældende EF-lovgivning.

⁽¹⁾ EFT L 148 af 6.6.1997.

(98/C 187/208)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-4165/97**af Alman Metten (PSE) til Kommissionen***(7. januar 1998)*

Om: Tyveri af ordrer ved hjælp af statsstøtte

1. Har Kommissionen kendskab til en udsendelse i det nederlandske TV-2 den 15. december 1997, hvor det dokumenteredes, at det i 1994 lykkedes den franske regering ved bl.a. at eftergive halvdelen af Vietnams restgæld og omlægge den anden halvdel at forvandle en ordre fra Vietnam Airlines til Fokker til en ordre til franske ATR?
2. Mener Kommissionen ikke, at der i tilfælde af eftergivelse af gæld som modydelse for ordrer til det nationale erhvervsliv er tale om statsstøtte?
3. Er Kommissionen ikke enig med mig i, at man med en sådan adfærd — navnlig når den går ud på at stjæle en ordre fra en konkurrerende industri i Den Europæiske Union — også fordrejer konkurrencen på det indre marked selv, i betragtning af at ordrer fra tredjelande for nogle erhvervsgrøner, såsom flyindustrien, er afgørende for, om virksomheder (som Fokker) i Den Europæiske Union kan trives eller endog kan overleve?
4. Hvilke foranstaltninger er Kommissionen rede og i stand til at træffe for at gøre en ende på sådanne wildwestmetoder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Karel Van Miert*(3. februar 1998)*

Kommissionen har ikke kendskab til de forhold, det ærede medlem omtaler. Den foretager i de pågældende medlemsstater en undersøgelse med henblik på at opnå de oplysninger, der er nødvendige for sagens behandling. Den udelukker ikke, at virksomheden ATR har nydt godt af statsstøtte som led i det vietnamesiske luftfartsselskabs ordre, i hvilket tilfælde den vil undersøge, om denne støtte er forenelig med fællesmarkedet.

(98/C 187/209)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4168/97**af Eryl McNally (PSE) til Kommissionen***(21. januar 1998)*

Om: Finansiering i EU af forskning i skader som følge af strålebehandling og bedste praksis i andre EU-lande

Jeg modtog for nylig i min valgkreds i Det Forenede Kongerige en skrivelse fra en organisation, der søger at forbedre adgangen til oplysninger, der sigter mod at gøre kvinder opmærksomme på alle de mulige bivirkninger — både langsigtede og kortsigtede — af strålebehandling af brystkræft.

Hvilke forskningsmidler står i EU til rådighed for forskningen i skader som følge af strålebehandling?

Hvilken forskning foretages der i EU i skader som følge af strålebehandling?

Hvor finder man i andre EU-lande den bedste praksis med hensyn til strålebehandling?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Edith Cresson*(9. februar 1998)*

Fællesskabet yder støtte til forskning i bivirkningerne af radioterapi under afsnittet for »kræftforskning« i særprogrammet for forskning i biomedicin og sundhed — Biomed 2 (1994-1998) ⁽¹⁾. Det vejledende budget til kræftforskningsprogrammet som helhed er på 33,5 mio. ECU., hvilket kun er en lille del af de forskningsmidler, der bruges på nationalt plan.

Som led i Biomed-programmet yder Kommissionen støtte til ét forskningsprojekt vedrørende vævsskader forårsaget af radioterapi. I dette projekt, hvortil der er afsat 410,784 ECU, deltager 14 forskningsgrupper i Europa. Projektet går ud på at udvikle metoder til at identificere de patienter, der er mest udsat for komplikationer som følge af radioterapi. Målet er at individualisere strålingsdoserne. Inden behandling påbegyndes, udtages vævs- og blodprøver, der underkastes en række laborietests til undersøgelse af, hvordan normalvævs tolerance over for radioterapi kan forudberegnes. Denne fremgangsmåde vil mindske risikoen for vævsskader og samtidig forbedre patientbehandlingen. Et af målene med projektet er at udvikle en »bedste praksis« indfaldsvinkel, som vil kunne få indpas i de deltagende centre.

Endvidere har Kommissionens program »Europa mod kræften« ydet støtte til en række undersøgelser vedrørende kvalitetssikring og andre foranstaltninger til at forbedre standarderne for radioterapi i Europa. Alle disse undersøgelser gennemføres af det europæiske selskab for strålingsbehandling og onkologi (European Society for Therapeutic Radiology and Oncology (ESTRO) ⁽²⁾). I 1995 blev der i bogen »Radiotherapy and Oncology« ⁽³⁾ offentliggjort en afhandling om kvalitetssikring inden for radioterapi. ESTRO giver for tiden, med støtte fra Kommissionen, internationale uddannelseskurser med henblik på at forbedre uddannelsen i radioterapi i Europa.

⁽¹⁾ EFT L 361 af 31.12.1994.

⁽²⁾ ESTRO, Av. E. Mounier 83, 1200 Bruxelles — tlf. 02/775.93.40.

⁽³⁾ Radiotherapy and Oncology 35 (1995) 61-73 — Ed. elsevier.

(98/C 187/210)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-4194/97**af Hiltrud Breyer (V) til Kommissionen***(14. januar 1998)**Om: Gendiagnose via chips*

1. Er Kommissionen bekendt med, at udviklingen af gendiagnosesystemer via chips nu er så fremskreden i USA, at de kan markedsføres, således at det bliver muligt at måle komplekse genetiske informationer til diagnose af genetiske sygdomme og dispositioner inden for ganske kort tid, uden store laboratorieudgifter og med en hidtil ukendt præcision?
2. Er Kommissionen bekendt med, at denne teknologi gør det muligt at opstille genetiske profiler uden detaljeret kendskab til molekylærgenetik og uden inddragelse af kvalificerede læger eller psykologer?
3. Er Kommissionen bekendt med, at flere store europæiske farmaceutiske virksomheder i 1997 har indgået aftale med det amerikanske firma Affymetrix Inc., Santa Clara, Calif., om udnyttelse af denne teknologi?
4. Er Kommissionen bekendt med, at en af disse aftaler også omfatter udnyttelse med henblik på konstatering af genetiske polymorfismer, som sættes i forbindelse med overfølsomhed over for visse kemikalier på arbejdspladsen?
5. Er Kommissionen af den opfattelse, at denne følsomme teknologi må indføres i Europa uden regler for godkendelse og anvendelse og uden regler til beskyttelse af den genetiske information?
6. Hvordan agter Kommissionen navnlig at forhindre en genetisk diskrimination af bestemte persongrupper, f.eks. hvis arbejdsgivere eller forsikringsselskaber benytter sig af denne teknologi?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Edith Cresson*(Den 17. februar 1998)*

1. og 2. Kommissionen er bekendt med videnskabelige publikationer om diagnosesystemer via chips og med, hvorledes de kan anvendes. Den er også klar over de etiske implikationer forbundet med et sådant system. Spørgsmålets vigtighed understreges endnu mere af udtalelse nr. 6 ⁽¹⁾ fra rådgivergruppen vedrørende etiske implikationer forbundet med bioteknologi (GAEIB) hvad angår prænatal diagnose (PND).
3. Kommissionen har ingen oplysninger om europæiske farmaceutiske virksomheder som eventuelt har indgået aftaler med amerikanske virksomheder om anvendelse af denne teknologi.
4. Denne teknologi kan anvendes ikke blot til at påvise overfølsomhed over for visse kemikalier og derfor hindre, at arbejdere udsættes for fare for toksisk kontaminering, men også til at frasortere patienter som med sandsynlighed ikke reagerer over for lægemidler, således at man bedre kan finde den rigtige medicin til de rigtige patienter og reducere bivirkningerne.
5. og 6. Relevante diagnosesystemer bliver muligvis omfattet af det kommende direktiv om medicinske anordninger til in vitro diagnostik. Dette forslag ⁽²⁾ er for øjeblikket til førstebehandling efter samrådsproceduren. Direktivet fastsætter bestemmelser om den påkrævede ydeevne for sådanne medicinske anordninger i betragtning af, at de skal bruges til medicinske formål. Det fastsætter dog ikke betingelser for anvendelse og eventuelle restriktioner. Disse aspekter omfattes fortsat af national lovgivning.

Kommissionen agter dog at følge de juridiske og etiske aspekter forbundet med potentiel genetisk diskriminering nøje ved hjælp af Kommissionens forskningsprogrammer.

⁽¹⁾ Dokument af 20.2.96 »Ethical aspects of PND«.

⁽²⁾ EFT C 87 af 18.3.1997.

(98/C 187/211)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4220/97
af Maartje van Putten (PSE) til Kommissionen
(21. januar 1998)

Om: Mærkning af levnedsmidler — læselighed

I mærkningsdirektivet (79/112/EØF) ⁽¹⁾ fastsættes i artikel 11, at de obligatoriske oplysninger skal »være let forståelige og anført på et iøjnefaldende sted og således, at de er let synlige, let læselige og uudslettelige«. I den nederlandske lov om mærkning af levnedsmidler er dette gennemført med teksten »klart synligt og let læseligt« (art. 23).

1. Er det korrekt, at medlemsstaterne i forbindelse med gennemførelse af bestemmelserne i artikel 11 ikke kan foreskrive nogen minimumsstørrelse for bogstaverne?
2. Er Kommissionen bekendt med klager over anvendelse af for små eller utydelige bogstaver på etiketterne?
3. Bør der efter Kommissionens mening ikke fastsættes en minimumsstørrelse for bogstaver på etiketterne, hvilket, bl.a. med henblik på det voksende antal ældre forbrugere, vil være en korrekt fortolkning af bestemmelsen »let læseligt«?
4. Er der i bekræftende fald i »interne direktiver« fastlagt en norm for kontrol af denne bestemmelse?

⁽¹⁾ EFT L 33 af 8.2.1979, s.1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Martin Bangemann
(13. februar 1998)

Gennemførelsen af artikel 11, stk. 2, i Rådets direktiv 79/112/EØF, hvori det er præciseret, at de oplysninger, der obligatorisk skal figurere på levnedsmiddeletiketterne, skal være synlige og let læselige, henhører under virksomhedernes ansvar.

Som fastsat i dette direktivs artikel 14 undlader medlemsstaterne at fastsætte bestemmelser, der er mere detaljerede end dem, der er anført i artikel 3-11, for så vidt angår reglerne for, hvorledes oplysningerne i henhold til disse artikler skal gives. Ifølge denne bestemmelse er det således ikke op til medlemsstaterne at fastsætte bogstavstørrelsen for oplysningerne på etiketten.

Medlemsstaternes kontrolorganer er derimod kompetente for så vidt angår verifikationen af, hvorvidt principperne i artikel 11, stk. 2, som er omsat til national lovgivning, anvendes korrekt. Såfremt de finder, at oplysningerne på etiketten ikke er læselige, har de ret til at kræve af de ansvarlige for mærkningen, at de ændrer denne. Kommissionen har ingen beføjelser til at foretage en sådan kontrol.

(98/C 187/212)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-4231/97
af Undine-Uta Bloch von Blottnitz (V) til Kommissionen
(14. januar 1998)

Om: EU-støtte til en højreekstremistisk organisation i Sverige

Ifølge tyske aviser har et »selskab for biologisk antropologi, eugenik og adfærdsforskning« modtaget 225.000 DM fra EU's landbrugsfond. Denne organisation ledes efter sigende af advokat Jürgen Rieger fra Hamburg, der går for at være én af nøglefigurerne inden for den europæiske højreekstremisme. Støtten skal være blevet udbetalt til det racistiske selskab for biologisk antropologi, eugenik og adfærdsforskning, fordi dette foregiver at drive økologisk landbrug i Moholm i Sydsverige.

1. Hvordan forholder Kommissionen sig til den kendsgerning, at racistiske organisationer modtager støtte fra EU's budget?
2. Kan Kommissionen udelukke, at racistiske og/eller højreekstremistiske organisationer støttes fra EU's landbrugsbudget eller andre budgetposter?

3. Hvilke kontrolmekanismer råder Kommissionen over med henblik på at vanskeliggøre dækorganisationers forsøg på at tiltuske sig støtte? Mislykkedes denne kontrol i forbindelse med Moholm-sagen? Vil Kommissionen nu undersøge denne sag nærmere for i givet fald at kræve tilbagebetaling af støtte, der er udbetalt på et fejlagtigt grundlag?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(2. februar 1998)

Den støtte, det ærede medlem henviser til, blev antagelig givet inden for rammerne af det svenske program for miljøvenligt landbrug kaldet »Miljöprogrammet«. I dette program indgår en foranstaltning til støtte af økologisk landbrug, hvis modtagerne accepterer at overholde visse betingelser såsom ikke at bruge pesticider.

»Miljöprogrammet« gennemfører Rådets forordning (EØF) nr. 2078/92 af 30. juni 1992 om miljøvenlige produktionsmetoder i landbruget, samt om naturpleje ⁽¹⁾ i Sverige og medfinansieres af Fællesskabet.

Medlemsstaterne gennemfører programmerne, modtager individuelle ansøgninger fra landbrugere, undersøger, om ansøgerne lever op til forordningens betingelser, udfører den nødvendige kontrol og pålægger i givet fald sanktioner. Kommissionen er derfor ikke direkte ansvarlig for den administrative gennemførelse af programmet og bliver ikke systematisk informeret om individuelle støttesager.

Programmet blev udarbejdet og præsenteret af Sverige til godkendelse, og Kommissionen undersøgte det for at sikre, at det var i overensstemmelse med forordningen om miljøvenligt landbrug (forordning (EØF) nr. 2078/92).

⁽¹⁾ EFT L 215 af 30.7.1992

(98/C 187/213)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0012/98
af Philippe Monfils (ELDR) til Kommissionen**

(29. januar 1998)

Om: Gennemførelse af Daphné-programmet

I forbindelse med budgetposten på 3 millioner ecu til bekæmpelse af mishandling har Kommissionen lanceret et program, kaldet »Daphné«, der definerer, efter hvilke kriterier projekterne godkendes og finansieres.

Kan Kommissionen give mig en liste over de godkendte projekter, og oplyse, hvad den initiativtagende organisation hedder, og hvor den er beliggende, samt hvilket beløb, der er bevilget til hvert enkelt projekt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anita Gradin

(26. februar 1998)

Da svaret er meget omfattende, fremsendes det direkte til det ærede medlem og til Parlamentets generalsekretariat.

(98/C 187/214)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0025/98
af Glenys Kinnock (PSE) til Kommissionen**

(15. januar 1998)

Om: Situationen i Algeriet

Vil Kommissionen afgive en erklæring om situationen i Algeriet? Vil den oplyse, hvilke bestræbelser der er gjort eller planlagt med henblik på at fastslå årsagerne til de massakrer, der har fundet sted, og fremme en politisk løsning? Hvordan har de algeriske myndigheder reageret på sådanne initiativer?

Vil Kommissionen redegøre for, hvilken økonomisk og teknisk bistand der ydes den algeriske regering af EU, og på hvilke betingelser den ydes? Vil Kommissionen oplyse, hvorfor der for øjeblikket ikke ydes nogen humanitær hjælp til det algeriske folk?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Manuel Marín

(4. februar 1998)

Kommissionen har været fuldt og helt inddraget i afsendelsen af den trojka, der begav sig til Algier den 19. og 20. januar 1998, samt i den drøftelse, der fandt sted i Rådet (almindelige anliggender) den 26. januar om situationen i Algeriet. Kommissionen kan fuldt ud tilslutte sig Rådets konklusioner, der rummer svar på den af det ærede medlem stillede forespørgsel. En genpart heraf er sendt direkte til det ærede medlem og til Parlamentets generalsekretariat.

(98/C 187/215)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0047/98

af Mark Watts (PSE) til Kommissionen

(29. januar 1998)

Om: Henvisninger på korrespondance

Vil Kommissionen indføre praksis med at angive referencer på svar på korrespondance? Forespørgeren er sikker på, at dette i høj grad ville hjælpe medlemmerne til at finde tilbage til de rigtige papirer, når der modtages svar.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Jacques Santer

(20. februar 1998)

Kommissionen er helt enig i, at det er ønskeligt, at referencen angives i svar på breve. Kommissionens sekretariatshåndbog og dens edb-anlæg gør det muligt at anføre referencen. Kommissionen beklager eventuelt manglende referencer i sine svar.

(98/C 187/216)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0074/98

af Stéphane Buffetaut (I-EDN) og Françoise Seillier (I-EDN) til Rådet

(30. januar 1998)

Om: Den nye artikel 13 (tidligere 6A) i EF-traktaten

I den nye artikel 13 (tidligere artikel 6A) i EF-traktaten hedder det, at Rådet »kan... træffe hensigtsmæssige foranstaltninger til at bekæmpe forskelsbehandling på grund af... seksuel orientering«.

I en tid hvor man med rette fordømmer og bekæmper seksualforbrydelser, navnlig mod børn, og seksuel udnyttelse af personer, således som det er kommet til udtryk i Parlamentets seneste beslutninger på området (B4-0954/97, B4-0968/97, B4-0980/97 og B4-0990/97 af 20. november 1997, A4-0306/97 af 6. november 1997 og A4-0372/97 af 16. december 1997), anser Rådet det så for velovervejet at skabe en sådan særlig beskyttet kategori uden begrænsninger, som personer, der mistænkes for f.eks. pædofili, og som man, omend eventuelt kun midlertidigt, forhindrer i enhver form for kontakt med børn, kan påberåbe sig.

Samme artikel indeholder bestemmelser om bekæmpelse af forskelsbehandling på grund af køn, og Rådet bedes redegøre for årsagerne til denne tilføjelse.

Har Rådet til hensigt at rette op på den manglende klarhed i udtrykket »seksuel orientering« i denne sammenhæng, eller vil det blot lade tingene være, som de er?

Svar*(23. marts 1998)*

Som de ærede parlamentsmedlemmer ved, har Rådet ikke beføjelse til at ændre eller korrigere teksten til traktaterne ⁽¹⁾.

Rådet ønsker dog at præcisere, at det i henhold til artikel 13 med enstemmighed og efter høring af Europa-Parlamentet vil træffe de foranstaltninger, det anser for hensigtsmæssige.

Rådet fordømmer på det kraftigste enhver voldshandling begået over for børn og enhver seksuel udnyttelse af børn, og det har truffet hensigtsmæssige foranstaltninger i henhold til afsnit VI i traktaten om Den Europæiske Union. Disse foranstaltninger omfatter den fælles aktion af 16. december 1996 med henblik på udvidelse af Europols Narkotikaenheds mandat ⁽²⁾; den fælles aktion af 29. november 1996 vedrørende et tilskyndelses- og udvekslingsprogram for personer med ansvar for bekæmpelse af menneskehandel og seksuel udnyttelse af børn (STOP-programmet) ⁽³⁾; og den fælles aktion af 24. februar 1997 om bekæmpelse af menneskehandel og seksuel udnyttelse af børn ⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ Rådet opfatter den henvisning til den nye artikel 13 i udkastet til TEU, der forekommer i den skriftlige forespørgsel, som en henvisning til artikel 13 i TEF i den ved Amsterdam-traktaten omnummererede version.

⁽²⁾ EFT L 342 af 31.12.1996, s.4.

⁽³⁾ EFT L 322 af 12.12.1996, s.7.

⁽⁴⁾ EFT L 63 af 4.3.1997, s.2.

(98/C 187/217)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0093/98**af Nikitas Kaklamanis (UPE) til Kommissionen***(30. januar 1998)*

Om: Tyrkiet og anti-personelminer

For at efterkomme de internationale aftaler og Europa-Parlamentets henstillinger har Grækenland besluttet at forbyde anvendelsen af anti-personelminer. Tyrkiet er imidlertid absolut ikke indstillet på at rette sig efter ovenstående, og der ligger stadigvæk miner i hele området langs grænsen til Grækenland. I et enestående vidnesbyrd om ufølsomhed og sadisme leder man hundredvis af udarmede kurdiske flygtninge gennem dette minefyldte område, for at de via Grækenland kan nå frem til det øvrige EU.

Kan Kommissionen oplyse, hvilke foranstaltninger den har til hensigt at iværksætte med henblik på at få Tyrkiet til at overholde de internationale aftaler i lighed med Grækenland, de af humanitære grunde har set stort på militære privilegier og forsvarsmæssige behov?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Hans van den Broek*(17. februar 1998)*

Kommissionen har kraftigt understøttet Ottawa-processen og har — i dialogen med tredjelande — opfordret til, at de tiltrådte konventionen om forbud mod anvendelsen af personelminer.

De medlemsstater, der har undertegnet konventionen, er forpligtet til at bestræbe sig på at ratificere den ved først givne lejlighed, at træffe de nødvendige skridt til at opfylde konventionens mål inden konventionens ikrafttræden samt at søge at fremme en global tiltrædelse af den.

Også Fællesskabet vil — i alle dertil egnede fora, herunder nedrustningskonferencen, som Tyrkiet deltager i — udfolde alle tænkelige bestræbelser, der vil kunne bidrage til en fuldstændig fjernelse af personelminer overalt i verden, ligesom det vil bidrage til at løse de problemer, som disse våben allerede har forårsaget.

Kommissionen vil inden for rammerne af sine beføjelser fortsat spille en væsentlig rolle i forbindelse med disse bestræbelser.

(98/C 187/218)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0167/98**af David Hallam (PSE) til Kommissionen***(28. januar 1998)*

Om: Brug af terrængående firehjulstrukne køretøjer på smalle landeveje

Har Kommissionen oplysninger om de skader, som mange gamle landeveje i Det Forenede Kongerige efter sigende udsættes for gennem den øgede brug af terrængående firehjulstrukne køretøjer til motorsportsaktiviteter på disse veje?

Er det i andre EU-lande som f.eks. Nederlandene og Frankrig forbudt at bruge terrængående firehjulstrukne køretøjer på sådanne veje og i bekræftende fald under hvilke omstændigheder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock*(27. februar 1998)*

Kommissionen er ikke i besiddelse af de ønskede oplysninger.

(98/C 187/219)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0195/98**af Helena Torres Marques (PSE) til Kommissionen***(28. januar 1998)*

Om: Projekter under Raphael-programmet

Det fremgik af Agence Europes nyhedsoversigt den 29. december 1997, at Kommissionen i 1997 havde udvalgt 92 projekter med sigte på at bevare og fremhæve den europæiske kulturarv inden for rammerne af Raphael-programmet.

Kan Kommissionen oplyse, hvilke af de 92 projekter der er portugisiske, og hvilke beløb de har fået tildelt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Marcelino Oreja*(13. februar 1998)*

Blandt de 841 ansøgninger om fællesskabsstøtte inden for rammerne af Raphael-programmet blev der udvalgt 92, der i alt androg 9 416 121 ECU.

I øjeblikket behandles projekterne ikke i forhold til, hvilken medlemsstat der indsender ansøgningen. Man undersøger, om det drejer sig om et projekt, som er resultatet af et samarbejde inden for et fasttømret og reelt partnerskab, der vidner om projektets europæiske dimension. Hvert projekt samordnes af en kulturel koordinator, og der skal kunne fremlægges bevis på, at arrangører fra andre medlemsstater eller associerede stater deltager.

Blandt de udvalgte projekter i 1997 var der 18, hvori portugisiske arrangører deltog. En af disse stod som koordinator for et af projekterne, »Estudo da técnica da pintura portuguesa do século XVI«, indgivet af Instituto José de Figueiredo i Lissabon.

Den samlede tildeling androg 948 125 ECU.